

Những Chiến binh- tập 1

"Những chiến binh" là một thiên truyện ly kỳ, hồi hộp, cuốn hút độc giả đủ mọi lứa tuổi, đặc biệt là các em nhỏ, từ đầu tới cuối, và đã được dịch ra nhiều thứ tiếng. Ở đây, loài mèo là trung tâm, con người chỉ là một sinh vật "Hai chân" lướt qua lướt lại như một thành tố can thiệp vào và đe dọa cuộc sống của chúng.

Được thể hiện dưới dạng tiểu thuyết trường lưu (*) (saga), lấy bối cảnh là bốn bộ tộc mèo hoang đã chung sống trong rừng từ thế hệ này sang thế hệ khác, theo những luật lệ do những tổ tiên hào hùng của chúng ấn định. Đó là bộ tộc Sấm, bộ tộc Sông, bộ tộc Gió và bộ tộc Bóng Tối. Thế nhưng, luật chiến binh đang bị đe dọa, sự tồn tại của các bộ tộc đang lâm nguy. Theo bước phiêu lưu của chú mèo Gỉ Sắt, từ một chú mèo nhà bình thường trở thành một chàng chiến binh dũng mãnh hơn hết thảy, đồng tác giả Erin Hunter đã trình làng một cách nhìn thế giới dưới con mắt của loài mèo thật giàu trí tưởng tượng và độc nhất vô nhị.

Bảo đảm sau khi đọc xong từng tập truyện, bạn không chỉ nhìn loài mèo với con mắt khác đi, mà còn thỏa sức ngắm nghía một bức tranh tự nhiên tuyệt đẹp nhưng cũng không kém phần khốc liệt. Thông qua những diễn biến càng lúc càng phức tạp của bốn bộ tộc mèo, tác giả cũng có ý vẽ nên một bức tranh minh họa xã hội loài người. Các bạn sẽ bắt gặp ở đây tình bạn, lòng tôn trọng thiên nhiên, một bức tranh hoàn chỉnh về cuộc sống với những xung đột khắc nghiệt và những khía cạnh ngọt ngào của nó. Suy rộng ra, cuộc sống của bốn bộ tộc mèo trong rừng cũng tương tự cuộc sống của cư dân thuộc đủ mọi quốc gia trên thế giới này.

Tình yêu bộ tộc, tình yêu những mèo cũng hang hay sự tương trợ những bộ tộc khác nhau khi chúng gặp hoạn nạn.... đều là những bài học giáo dục sâu sắc về tình yêu quê hương đất nước, tình yêu gia đình, bạn bè. Có cả những cái xấu cái ác xung đột nảy lửa với cái thiện và tất nhiên thiện sẽ thắng ác bằng trái tim, bằng lòng dũng cảm và đầu óc tỉnh táo sắc bén. Lồng vào đó là những bài học giáo dục về bảo vệ môi trường, giữ gìn trái đất chúng ta đang sống. Trong môi trường khắc nghiệt của thiên nhiên, dù là mèo, chúng cũng biết bắt mồi thả sức trong mùa lá xanh để vỗ béo dành sức cho mùa lá trụi, rồi khi cháy rừng, chúng cũng biết bắt những chuột lớn, với số lượng được kiểm soát, để chuột con sinh sôi nảy nở cho rừng co cơ hội hồi phục lại.

Tất nhiên tác giả hẳn cũng có ẩn ý cảnh báo với chúng ta về hiểm họa môi trường. Từ đó chúng ta biết chung tay quý trọng và giữ gìn những gì mà bà mẹ thiên nhiên ban tặng cho loài người. Chúng ta sẽ bị mê hoặc vì sự kì vĩ của thế giới cũng như hết lòng tôn trọng mọi dạng thức sống trong đó. Tất cả làm nên những bài học giáo dục sâu sắc mà không cần đến những lời giáo điều to tát, không có những kết luận hay gạch đầu hàng. Một phương pháp giáo dục nhẹ nhàng, hiệu quả cho các em nhỏ, giúp các em thấm sâu, nhớ dai. Những bài học truyền cảm này sẽ là hành trang bổ ích giúp cho các em trên đường đi đến tương lai.

Với độc giả lớn tuổi, mỗi cá nhân cũng có thể có sự cảm thụ riêng để rồi tự rút ra cho mình một bài học về cách cư xử, giải quyết vấn đề trong từng tình huống cụ thể.

Mọi diễn biến trong "Những chiến binh" đều là kết quả từ sự quan sát thực tế, kết hợp với việc tham khảo những nghiên cứu khoa học, về những hành vi và động cơ ẩn khuất của loài mèo. Theo đó, những giấc mơ của Chân Lửa, các cuộc Tụ Hạp tại điểm Bốn Cây vào mỗi mùa trăng, những phương thức chữa lành bệnh của mèo lang y, rồi cả những sinh hoạt hàng ngày như đi săn, đi tuần tra lãnh địa... trong cuộc sống của bốn bộ tộc mèo trong khu rừng đều được xây dựng và lý giải trên nền tảng những kiến thức khoa học đã được kiểm chứng về loài mèo. Đó là bản năng tự tập

đàn đúm tại những nơi vắng vẻ, bản tính thích đánh nhau, kêu rù rừ khi sung sướng, nằm ngửa ra khi tin cậy, nhu cầu sinh lí phải ăn cỏ tự chữa bệnh, nhu cầu dùng lưỡi chải lông, nhu cầu tuần tra địa bàn xem có bị kẻ địch xâm nhập hay không... Ngoài ra, những nghi lễ thờ cúng cổ xưa, thuật chiêm tinh và đá đài; tinh thần thượng võ đậm chất thiên anh hùng ca của những hiệp sĩ thời xưa Vua Arthur (vị vua huyền thoại trong những truyền thuyết của nước Anh thế kỉ 5-6 sau Công nguyên) cũng được thổi vào đây để đúc kết thành luật chiến binh, hiện hữu trong những nghi lễ chi phối niềm tin và quy thức tổ chức của bốn bộ tộc mèo.

Và đây, mọi thế giới kỳ thú đang mở ra trước mặt bạn...

Cư dân của những bộ tộc

Bộ tộc Sấm:

Tộc trưởng:

-Sao Xanh: bà mèo lông xám xanh có những viền bạc quanh mõm.

Thủ lĩnh trợ tá:

-Đuôi Đỏ: ông mèo nhĩ thể nhỏ nhắn, có cái đuôi màu vàng hoe rất đặc biệt. Lính nhỏ của ông: chân Bụi.

Mèo lang y

-Lá Đốm: cô mèo nhĩ thể xinh đẹp màu đen, với bộ lông đốm rất nổi bật.

Những chiến binh: (mèo đực và mèo cái không có con)

-Tim Sư Tử: ông mèo mướp vàng tuyệt đẹp, có bộ lông dày như bờm sư tử. Lính nhỏ của ông: chân Xám.

-Vuốt Cọp: ông mèo mướp to lớn màu nâu đậm có móng vuốt chân trước dài khác thường. Lính nhỏ của ông: chân Quạ.

-Bão trắng: ông mèo to lớn có màu trắng. Lính nhỏ của ông: chân Sáng.

-Vằn đen: ông mèo mướp màu xám đen, bóng mượt. Lính nhỏ của ông: chân Dương Xỉ.

-Đuôi Dài: anh mèo mướp xám nhạt, với những vằn đen sậm. Lính nhỏ của anh: chân Lẹ

-Gió Lốc: anh mèo mướp cực nhanh.

-Da Cây Liễu: chị mèo xám nhạt có đôi mắt xanh thăm thẳm.

-Lông Chuột: chị mèo nhỏ nhắn màu nâu xỉn. Lính nhỏ của anh: chân Gai.

Những lính nhỏ: (mèo hơn sáu mùa trắng, đang được huấn luyện để trở thành chiến binh)

-Chân Bụi: Chú mèo mướp màu nâu đậm.

-Chân Xám: Chú mèo lông xám dày và dài.

-Chân Quạ: chú mèo đen tuyền, gầy gò, nhỏ choắt với một vết trắng ở ngực và mây chóp đuôi màu trắng.

-Chân Cát: Cô mèo màu vàng nhạt.

-Chân Lửa: chú mèo đẹp trai màu vàng cam.

-Những nữ miu: (mèo cái đang mang thai hoặc đang chăm sóc mèo con)

-Lông Tuyết: bà mèo lông trắng đẹp tuyệt, mắt xanh da trời.

-Mặt Vện: chị mèo trẻ rất đẹp.

-Hoa Vàng: bà mèo lông vàng nhạt

-Đuôi Chấm: bà mèo mướp nhạt, nữ miu lớn tuổi nhất

Những mèo già: (cựu chiến binh hoặc cựu nữ miu, giờ đã nghỉ hưu)

-Đuôi Cọc: ông mèo mướp to lớn màu nâu đậm, một phần đuôi bị mất

-Tai Nhỏ: ông mèo mướp xám có đôi tai rất nhỏ. Mèo già nhất của bộ tộc Sấm.

-Da Vá: ông mèo nhỏ thó màu trắng đen

-Độc Nhãn: bà mèo xám nhạt, mèo già nhất của bộ tộc Sấm. Gần như bị điếc và mù.

-Đuôi Đốm Xám: một thời từng là mèo nhĩ thể xinh đẹp, với những cái đốm rất quyến rũ.

Bộ tộc Bóng Tối:

Tộc trưởng:

-Sao Gầy: ông mèo mướp lông màu xám đậm và dài.

Thủ lĩnh trợ tá:

-Bàn Chân Đen: ông mèo to lớn màu trắng, với những bàn chân đen tuyền.

Mèo lang y:

-Mũi Ướt: anh mèo nhỏ nhắn màu xám trắng

Những chiến binh:

-Đuôi Mập Bè: ông mèo mướp nâu. Lính nhỏ của ông: chân Nâu.

-Đá Tảng: ông mèo mướp màu bạc. Lính nhỏ của ông: chân Ướt.

-Mặt Vuốt Sắc: ông mèo nâu, sợ chiến đấu. Lính nhỏ của ông: chân Bé.

-Da Đêm: ông mèo đen.

Những nữ miu:

-Mây Rạng Đông: bà mèo mướp nhỏ

-Hoa Sáng: bà mèo trắng và đen.

Những mèo già;

-Lông tro: ông mèo đực màu xám, gầy đét.

Bộ tộc Gió

Tộc trưởng:

-Sao Cao: ông mèo trắng đen, có cái đuôi cực dài

Bộ tộc Sông:

Tộc trưởng:

-Sao Xoắn: ông mèo không lông, có quai hàm bị méo xoắn lại.

Thủ lĩnh trợ tá:

-Tim Cây Sồi; ông mèo nâu đỏ, giống như màu lá dương xỉ úa.

Những con mèo ngoài bộ tộc

-Lúa Mạch: anh mèo trắng đen sống trong một nông trại gần khu rừng.

-Vuốt Cọp: ông mèo mướp to lớn màu nâu đậm, có móng vuốt chân trước dài khác thường. Trước kia là thủ lĩnh trợ tá của bộ tộc Sấm.

-Nanh Vàng: bà mèo già màu xám đậm, có khuôn mặt rộng, bèn bẹt

PHẦN MỞ ĐẦU

Vàng trắng hình lưới liềm tỏa ánh xuống cụm đá hoa cương trơn láng, biến chúng thành màu bạc. Sự tĩnh lặng chỉ bị phá vỡ bởi tiếng sóng nước rì rào từ dòng sông đen trôi và tiếng lá xào xạc trong khu rừng phía bên kia.

Chợt những khoảng tối bị khuấy động, và từ khắp mọi hướng, những bóng đen uyển chuyển rón rén bò lên gò đá. Móng vuốt giương lấp loáng dưới ánh trăng. Những cặp mắt cảnh giác long lên như hổ phách. Và rồi, tựa hồ như theo một mệnh lệnh câm, những sinh vật nhảy xổ vào nhau, bỗng chốc gò đá sống động hẳn lên với những bóng mèo rít rú, vật lộn.

Ở giữa những móng vuốt và lông đen cuồng ấy, một ông mèo mướp to lừng lừng đe ông mèo đực màu dương xỉ úa xuống đất và ngạo nghễ ngẩng cao đầu trong chiến thắng. “Tim Cây Sồi!” ông mèo mướp gầm vang. “Sao mi dám đi săn trong lãnh địa của bọn ta? Gò đá Thái Dương là thuộc về bộ tộc Sấm!”

“Qua đêm nay thôi, Vuốt Cọp, nơi này sẽ trở thành một vùng săn mồi khác của bộ tộc Sông!” ông mèo đực màu dương xỉ úa đáp lại.

Một tiếng ngao báo động lên từ bờ sông, chói tai và bức bách, “Coi chừng! Chiến binh của bộ tộc Sông tới nữa kia!”

Vuốt Cọp quay lại, thấy những hình hài ướt rượt bóng nhảy ngoi lên khỏi mặt nước bên dưới gò đá. Những chiến binh ướt sũng

của bộ tộc Sông lặng lẽ lên ờ và lao ngay vào trận chiến thậm chí không dừng lại để giữ lông.

Ông mèo mướp trừng mắt nhìn xuống Tim Cây Sồi. “Mi có thể bơi như rái cá, nhưng mi và những chiến binh của mi không thuộc về khu rừng này!” Ông ta bạnh môi và nhe răng ra khi ông mèo bên dưới kháng cự.

Tiếng thét tuyệt vọng của cô mèo bộ tộc Sấm nổi bật lên giữa những âm thanh náo loạn. Một tên mèo đực rắn chắc của bộ tộc Sông vừa quật chĩa chiến binh màu nâu nằm ẹp bụng xuống. Giờ, cái quai hàm vẫn nhỏ nước ròn ròn từ lúc bơi qua sông của hắn ta sắp phập xuống cổ cô mèo.

Vuốt Cọp nghe tiếng thét liền buông Tim Cây Sồi ra. Rồi quăng mình một cái cực mạnh, ông hất tên chiến binh kẻ thù văng khỏi cô mèo cái. “Mau, chạy đi, Lông Chuột!” ông ra lệnh, đoạn quay lại tên mèo đực bộ tộc Sông vừa mới đe dọa cô. Lông Chuột chập choạng đứng lên, nhăn mặt vì một vết rạch sâu ở vai và phóng đi khỏi.

Đằng sau cô, Vuốt Cọp phản đòn cuồng nộ khi con mèo đực bộ tộc Sông chẻ toang cái mũi của ông. Máu khiến ông không thấy đường trong chuốc lát, nhưng bất chấp, ông nhào tới trước và cắn ngập răng vào cằm sau của kẻ thù. Tên mèo đực bộ tộc Sông kêu ré lên và cố sức thoát ra.

“Vuốt Cọp!” tiếng ngao phát ra từ một chiến binh có đuôi đỏ như đuôi cáo. “Vô tích thôi! Nhiều chiến binh bộ tộc Sông quá!”

“Không, Đuôi Đỏ, Bộ tộc Sấm sẽ không bao giờ bại trận!” Vuốt Cọp ngao lại, nhảy ra đứng bên cạnh Đuôi Đỏ. “Đây là lãnh địa của chúng ta!” Máu nhuộm đỏ cái mõm đen rộng bành của ông, và ông nóng nảy lắc đầu, vẩy máu bắn thành giọt lên những phiến đá.

“Bộ tộc Sấm sẽ vinh danh lòng quả cảm của ông, Vuốt Cọp

ạ, nhưng chúng ta không thể để tổn thất thêm cho những chiến binh của mình nữa”, Đuôi Đỏ hồi thúc. “Sao Xanh hẳn sẽ không bao giờ mong chiến binh của bà chiến đấu trong trận đánh không cân sức như thế này. Chúng ta sẽ có dịp khác để trả thù cho thất bại này”. Ông nhìn ánh mắt màu hổ phách long lên sòng sọc của Vuốt Cọp, rồi lùi lại, nhảy phóc lên một tảng đá ở bìa rừng.

“Rút lui, bộ tộc Sấm! Rút lui!” ông ngao to. Lập tức những chiến binh của ông lách mình và trườn ra khỏi kẻ thù. Phun phì phì và gầm gừ, họ lùi lại về phía Đuôi Đỏ. Trong một nhịp tim đập, quân mèo của bộ tộc Sông bỗng hụt hẫng. Lẽ nào trận chiến lại thắng lợi dễ dàng đến thế? Sau đó Tim Cây Sồi ngao lên một tiếng hân hoan. Ngay khi vừa nghe tiếng ông ta, những chiến binh bộ tộc Sông đồng loạt cất cao giọng, hòa với tiếng kêu của thủ lĩnh trong bài đồng ca mừng chiến thắng.

Đuôi Đỏ nhìn xuống những chiến binh của mình. Bằng một cái quạt đuôi, ông ra hiệu lệnh và những con mèo bộ tộc Sấm lao bắn khỏi Gò đá Thái Dương, rồi biến mất vào những rặng cây.

Vuốt Cọp rút cuối cùng. Ông nấn ná ở bìa rừng và liếc nhìn lại chiến trường đẫm máu. Gương mặt ông đánh đúc lại, đôi mắt long lên như muốn rách toạc vì tức giận. Rồi ông phóng theo sau bộ tộc của mình vào sâu trong khu rừng im ắng.

Trong trắng trông vắng tanh, một bà mèo già lông xám ngồi đơn độc, ngược nhìn đăm đăm lên bầu trời đêm quang quẻ. Xung quanh bà, trong những khoảng tối, bà có thể nghe thấy tiếng thở và tiếng cựa mình của những con mèo đang ngủ.

Một cô mèo nhí thể nhỏ nhắn hiện ra từ một góc tối, bước chân của cô nhanh thoăn thoắt và không gây một tiếng động.

Bà mèo xám hạ đầu xuống chào đón. “Lông Chuột sao rồi?” bà meo.

“Những vết thương của cô ấy khá sâu, thưa Sao Xanh”, chị

mèo nhí thế trả lời, và ngồi xuống bãi cỏ mát rượi. “Nhưng cô ấy còn trẻ và khỏe. Cô ấy sẽ lành mau thôi”.

“Còn những mèo khác?”

“Tất cả họ cũng sẽ hồi phục”.

Sao Xanh thở dài. Lần này chúng ta may mắn không bị mất chiến binh nào. Cô là một lang y thiên tài, Lá Đốm à”. Bà lại ngược lên đầu quan sát những vì sao. “Ta sẽ gặp rắc rối to với sự thất bại đêm nay. Bộ tộc Sấm chưa từng chiến bại trong lãnh địa của mình kể từ khi ta trở thành tộc trưởng”, bà lầm bầm “Đây là thời điểm khó khăn cho bộ tộc chúng ta. Mùa lá non đến muộn, và có rất ít mèo con ra đời. Bộ tộc Sấm cần thêm nhiều chiến binh nữa để tồn tại”.

“Nhưng năm mới chỉ vừa bắt đầu”, Lá Đốm điềm tĩnh chỉ ra. “Sẽ có thêm nhiều mèo con khi mùa lá xanh tới”.

Bà mèo xám co giật đôi vai rộng của mình. “Có lẽ vậy. Nhưng cần phải có thời gian để huấn luyện mèo choai của chúng ta thành chiến binh. Bộ tộc Sấm muốn gìn giữ lãnh địa của mình, thì buộc phải có thêm chiến binh mới càng nhanh càng tốt”.

“Bà đang hỏi bộ tộc Sao để có câu trả lời phải không?” Lá Đốm meo nhẹ nhẹ, dõi theo ánh mắt của Sao Xanh và nhìn chăm chăm lên chòm sao lấp lánh trên bầu trời đen.

“Chính vào những thời điểm như thế này, chúng ta cần có lời của những chiến binh xưa giúp đỡ. Bộ tộc Sao đã nói với cô chưa?”, Sao Xanh hỏi.

“Chưa, suốt mấy mùa trăng rồi, thưa Sao Xanh”.

Bất thành linh một ngôi sao xẹt qua, chiếu lóa những vòm cây. Đuôi của Lá Đốm co giật và dải lông dọc xương sống của cô dựng lên.

Tai Sao Xanh vênh lên nhưng bà vẫn im lặng, trong khi Lá Đóm tiếp tục ngóng lên trời.

Một lát sao, Lá Đóm hạ đầu xuống và quay qua Sao Xanh. “Đó là thông điệp từ bộ tộc Sao”, cô lầm bầm. Một ánh nhìn xa xăm hiện lên trong mắt cô. “Chỉ có lửa mới cứu được bộ tộc chúng ta.

“Lửa?” Sao Xanh nói vang. “Nhưng lửa sẽ khiến tất cả các bộ tộc sợ hãi! Làm sao nó có thể cứu chúng ta?”

Lá Đóm lắc đầu. “Tôi không biết”, cô thú nhận. “Nhưng đây là thông điệp bộ tộc Sao chọn chia sẻ với chúng ta”.

Tộc trưởng bộ tộc Sấm gấn chặt đôi mắt xanh da trời của mình vào cô lang mèo. “Từ trước đến giờ cô chưa hề sai bao giờ, Lá Đóm”, bà meo. “Nếu bộ tộc Sao đã nói, thì đúng là phải như vậy. Lửa sẽ cứu bộ tộc chúng ta”.

Chương 1

Trời tối đen như mực. Gi Sắt có thể cảm nhận cái gì đó rất gần. Đôi mắt chàng mèo trẻ mở căng, khi chú quét khắp những bụi cây thấp dày đặc. Nơi này thật xa lạ, nhưng những mùi hương lạ đang hấp dẫn chú, kéo chú đi sâu vào những mảng tối. Cái bụng sôi ùng ục nhắc nhở chú về cơn đói cồn cào. Chú mở hé quay hàm ra cho mùi rừng ẩm áp chạm vào miếng đệm khứu giác trên vòm miệng mình. Mùi lá cây mốc trộn lẫn với hương thơm quyến rũ của một sinh vật nhỏ có lông.

Thình lình, một ánh chớp màu xám sượt ngang qua chú. Gi Sắt đứng yên, lắng nghe. Nó đang trốn trong lá, cách chưa tới hai tấc đuôi. Gi Sắt biết đó là một con chuột-chú có thể cảm nhận xung động dồn dập của một trái tim nhỏ xíu sâu tận trong lông tai mình. Chú nuốt nước miếng, cố chặn cái bao tử đang đồ hồi của mình lại. Chẳng bao lâu cơn đói của chú sẽ được thỏa mãn.

Từ từ chú hạ thấp thân mình, vào tư thế chuẩn bị tấn công. Chú đối diện với hướng gió từ phía con chuột. Chú biết nó không nhận ra chú. Kiểm tra lần cuối vị trí của con mồi, Gi Sắt dùn mạnh người ra sau, lấy đà và phóng tới, đá tung lá cây dưới mặt đất rừng khi chú bùng lên.

Con chuột lao đi tìm chỗ nấp, hướng tới một cái hố trong lòng đất. Nhưng Gi Sắt đã vồ trúng nó rồi. Chú vớt con chuột lên, treo con vật bắt lực trong những móng vuốt sắc nhọn của mình, và

đá hậu cho nó tung lên thành hình vòng cung và rút bịch xuống mặt đất phủ đầy lá. Con chuột đáp xuống bất tỉnh, nhưng vẫn còn sống. Nó cố chạy nhưng Gỉ Sắt chụp nó lại. Chú quăng con chuột lên một lần nữa, lần này đi hơi xa một chút. Con chuột ráng chạy được vài bước thì bị Gỉ Sắt đuổi kịp.

Thốt nhiên, một tiếng động nổi lên gần đó. Gỉ Sắt nhìn quanh, trong khi đó, con chuột thừa cơ lách khỏi móng vuốt của chú. Gỉ Sắt quay lại thì thấy nó đã chạy tọt vào bóng tối, giữa một bộ rễ cây rối bòng.

Tức giận, Gỉ Sắt bỏ dở cuộc đi săn. Chú ngó đảo đảo, đôi mắt xanh lá cây sáng rực lên, sẵn sàng lùng sục cái âm thanh đã làm lỡ mất cuộc giết mồi của mình. Tiếng lách cách rõ dần, trở nên quen thuộc hơn. Gỉ Sắt nhướn mở choàng mắt ra.

Khu rừng biến mất. Chú đang ở bên trong nhà bếp nóng nực, yếm khí, cuộn tròn trên giường của mình. Ánh trắng len qua ô cửa sổ, soi sáng vài mảng tối dưới nền nhà cứng, trơn láng. Tiếng động hồi nãy là tiếng những viên thức ăn khô được thả vào đĩa. Gỉ Sắt vừa mới mơ xong.

Nhắc đầu lên, chú tựa cằm vào thành giường. Cái vòng cổ cạ khó chịu quanh cổ chú. Trong giấc mơ, chú đã cảm thấy không khí trong lành lùa vào mớ lông xù mềm mại chỗ cái vòng cổ hay thít chặt của mình. Gỉ Sắt lăn ngửa ra, thưởng thức giấc mơ thêm một chút nữa. Chú vẫn còn ngửi thấy mùi chuột. Đó là lần thứ ba chú mơ, kể từ khi trăng tròn, và lần nào con chuột cũng vượt khỏi móng vuốt của chú.

Chú liếm mép. Từ giường của mình, chú có thể ngửi thấy mùi thức ăn nhặt nhèo của chú. Chủ nhà luôn đổ đầy thức ăn vào

đĩa cho chú trước khi họ đi ngủ. Cái mùi khăn khăn này xóa sạch những mùi hương mê ly trong giấc mơ của chú. Nhưng con đói óc ách trong bụng, vì vậy Gi Sắt duỗi thẳng tứ chi ra cho tỉnh ngủ và nhảy xuống sàn nhà bếp để ăn tối. Món đồ ăn khô khốc và chẳng có vị gì nơi đầu lưỡi chú. Gi Sắt uể oải nuốt thêm một miếng nữa. Rồi chú quay khỏi đĩa thức ăn và chui qua lỗ cửa dành cho mèo ra ngoài, hy vọng mùi khu vườn sẽ đưa hương vị giấc mơ trở lại với chú.

Ngoài trời, trăng sáng vàng vạc. Mưa bay lất phất. Gi Sắt chạy lon ton trong khu vườn nhỏ xiu, dọc theo lối mòn rải sỏi ngập ánh sao, cảm thấy sỏi lạnh và nhám dưới chân mình. Chú đại tiện bên dưới một bụi cây lớn có lá xanh ngắt và hoa nặng nề màu đỏ tía. Mùi oi nồng, chán ngắt đầy ắp trong bầu không khí ướt át xung quanh. Chú chun môi lên để xua đuổi cái mùi đó ra khỏi lỗ mũi mình.

Sau đó, Gi Sắt ngồi yên trên nóc thùng thư bên trong hàng rào đánh dấu ranh giới khu vườn nhà chú. Đây là chỗ chú ưa thích nhất, bởi vì chú có thể nhìn thẳng qua những khu vườn lân cận, cũng như vào trong khu rừng xanh ngan ngát ở phía bên kia hàng rào khu vườn.

Con mưa đã tạnh. Đằng sau chú, bãi cỏ được cắt sát rạt tằm đầm ánh trăng, nhưng phía bên kia hàng rào nhà chú, khu rừng vẫn chìm trong bóng tối. Gi Sắt vươn đầu ra trước để hít thở không khí ẩm ướt. Da chú ẩm và khô bên dưới bộ lông dày nhưng chú có thể cảm thấy sức nặng của những hạt mưa vương trên bộ lông vàng hoe của mình.

Chú nghe tiếng chủ nhà gọi chú lần cuối cùng từ phía cửa sau. Nếu chú lại với họ bây giờ, chắc chắn họ sẽ đón chào chú bằng những lời nựng nịu, vuốt ve và vui mừng cho chú lên giường chung với họ, ở đó, chú có thể cuộn mình, rù rừ, ấm áp trong đầu gối bẻ gấp lại của họ.

Nhưng lần này Gi Sắt phớt lờ tiếng gọi của chủ nhà và hướng ánh mắt chăm chăm trở vào rừng. Mùi rừng khô giòn, mát lạnh, vừa tươi mới hơn sau cơn mưa.

Đột nhiên, dải lông dọc theo xương sống chú dựng lên. Có cái gì đó di chuyển ở đằng kia chăng? Cái gì đó đang dòm chú? Gi Sắt ngo trừng trừng ra trước, nhưng không thể thấy, hay ngửi thấy, bất cứ cái gì trong khoảng không tối đen, đầy mùi lá. Chú ngổ ngáo ngóc cằm, đứng lên và vươn mình, mỗi chân túm chặt một góc thùng thư trong khi chú duỗi thẳng chân và cong lưng lên. Chú nhắm mắt lại, hít mùi rừng vào buồng phổi một lần nữa. Đường như nó hứa hẹn với chú một điều gì đó, cảm dỗ chú tới những mảng tối đang thâm thì. Cơ bắp gồng lên, chú thụp người một lúc. Rồi chú nhẹ nhàng nhảy xuống bãi cỏ nham nhám ở bên kia hàng rào. Khi chú đáp xuống, chiến chuông trên vòng cổ của chú rung lên giữa bầu không khí tĩnh mịch.

“Bò đi đâu vậy, Gi Sắt?” một giọng quen thuộc meo lên đằng sau chú.

Gi Sắt ngược lên. Một chú mèo trè đen trắng đang đứng chênh vênh trên hàng rào.

“Chào Vết Ố”, Gi Sắt đáp.

“Bò không đi vào rừng đấy chứ?” đôi mắt màu hổ phách của Vết Ố mở to thò ló.

“Chỉ nhìn chút thôi”, Gi Sắt hứa, lúc lắc mình lúng túng.

“Mình không đi cùng với bò đâu. Nguy hiểm lắm!” Vết Ố nhả cái mũi đen lại về gờm ghiếc. “Henry nói cậu ta đã vào rừng một lần rồi”. Con mèo ghéech đầu lên và nhíu mũi qua nhurx cây cọc hàng rào về phía khu vườn nơi Henry sống.

“Cái thằng mèo mướp mập ú đó mà vào rừng hồi nào!” Gi

Sắt chế nhạo. “Nó hầu như không ra khỏi hàng rào nhà nó kể từ khi nó đi tới thú y. Tất cả những gì nó muốn làm chỉ là ăn và ngủ mà thôi”.

“Đâu có! Nó đã bắt được một con chim cỏ đỏ ở đó đấy!”
Vết Ó khẳng khái.

“Ừm, nếu thế thì đó là trước khi nó đi thú y. Giờ nó làm nhảm về chim là vì chúng phá bình giấc mơ màng của nó”.

“Mà này”, Vết Ó tiếp, lơ lửng vẻ khinh miệt trong tiếng meo của Gỉ Sắt. “Henry nói với mình là có vô số loài thù nguy hiểm ở đằng đó. Những con mèo hoang to đùng ăn điểm tâm bằng thịt thỏ sống và mài móng vuốt trên những khúc xương cũ”.

“Mình chỉ định đi xem xét tí chút”, Gỉ Sắt meo. “Mình sẽ không ở lâu đâu”.

“Hừm, đừng nói là mình không cảnh báo bồ đây nhé”, Vết Ó gừ lên. Con mèo đen trắng quay đầu và nhảy xuống khỏi hàng rào, trở về với khu vườn nhà nó.

Gỉ Sắt ngồi xuống bãi cỏ thô bên kia hàng rào khu vườn. Chú kiểm vai một cái vẻ lo lắng và tự hỏi không biết lời huyền thuyên của Vết Ó là thật đến cỡ nào.

Thình lình, chuyển động của một sinh vật nhỏ đập vào mắt chú. Chú nhìn nó chạy hối hả dưới những bụi mâm xôi.

Bản năng khiến chú dùn ngay người xuống. Chậm chậm từng chân một, chú đẩy toàn thân về phía bụi cây. Tai vểnh lên, lỗ mũi loe ra, mắt không chớp, chú di chuyển về phía con vật. Bây giờ chú có thể thấy nó rõ ràng, đang ngồi lẫn trong những cành gai, đang nhai một cái hạt lớn cầm giữa hai tay. Đó là một con chuột.

Gỉ Sắt du đưa hông từ bên này qua bên kia, chuẩn bị vồ. Chú nín thở phòng hờ cái chuông lại rung lên lần nữa. Sự phẩn

khí chạy rần rập khắp người chú, làm cho tim chú đập thành thịch. Cái này thậm chí còn khoái hơn những giấc mơ nữa! Thế rồi tiếng cành khô lắc rắc và lá xào xạc đột ngột vang lên khiến chú giật mình. Cái chuông của chú rung lên đầy bội bạc và con chuột chạy biến vào bụi mâm xôi rậm rạp nhất.

Gi Sắt đứng im thật im và nhìn xung quanh. Chú có thể thấy cái chim trắng của một túm đuôi đỏ lùm xùm quét qua một bụi dương xỉ cao ở phía trước. Chú ngửi thấy mùi lạ, hăng nồng, đích thị là của loài thú ăn thịt, nhưng không phải mèo hay chó. Mãi quá, Gi Sắt quên bég con chuột đi và tò mò nhìn cái đuôi đỏ. Chú muốn nhìn rõ hơn.

Tất cả mọi giác quan của Gi Sắt đều vươn tới, khi chú đi lơ thơ về phía trước. Sau đó chú dò tìm được một tiếng động nữa. Tiếng động này đến từ phía sau, nhưng nghe cảm lạnh và xa xăm. Chú xoay tai ra sau để nghe cho rõ hơn. Những bước chân? Chú tự hỏi, nhưng mắt vẫn gắn chặt vào chùm lông đỏ lạ hoắc ở đằng trước, và tiếp tục bò tới. Chỉ khi tiếng sột soạt lờ mờ đằng sau chú biến thành một tiếng chân giẫm lên lá vỡ vụn và phóng nhanh tới, thì Gi Sắt mới nhận ra mình đã rơi vào vòng nguy hiểm.

Sinh vật nọ xông vào chú như một tiếng nổ và Gi Sắt bị quật nằm nghiêng vào một bụi cây tầm ma. Giầy giụa và ngao lên, chú cố thoát ra khỏi kẻ tấn công vừa mới quặp chặt lưng chú. Rồi nó cào chú bằng những móng vuốt sắc không thể tưởng tượng được. Gi Sắt có thể cảm thấy những cái răng nhọn hoắt chọc vào cổ mình. Chú quằn quại và giầy giụa từ rìa tới đuôi, nhưng không thể thoát ra được. Trong tích tắc, chú cảm thấy buông xuôi, nhưng rồi chú gồng cứng người lại. Suy nghĩ nhanh, chú bung mình nằm ngửa ra. Bản năng cho chú biết phô bày phần bụng mềm ra là nguy hiểm như thế nào, nhưng đó là sự lựa chọn duy nhất của chú.

Chú gặp may-chiến thuật này xem ra có hiệu nghiệm. Chú nghe một tiếng “hựự” bên dưới mình khi kẻ tấn công bị nghẹt thở. Quẩy thật mạnh, Gi Sắt vùng lách ra được. Không hề nhìn lại, chú lao bắn về phía nhà mình.

Đằng sau, tiếng bước chân huỳnh huých nói cho Gi Sắt biết kẻ tấn công đang đuổi theo. Mặc cơn đau quặn từ những vết rạch nhoi nhoi dưới lông, Gi Sắt quyết định thà quay lại chiến đấu con hơn là bị vồ từ phía sau một lần nữa.

Chú dừng phắt, quay đầu lại, và đối mặt với kẻ truy đuổi.

Nó là một tên mèo con khác, với bộ lông xám dày, bờm xồm cẳng chân chắc khỏe, và khuôn mặt rộng bành. Trong một nhịp tim đập, Gi Sắt đánh hơi thấy nó là một thằng mèo được, và cảm nhận được sức mạnh ẩn chứa trong đôi vai rắn chắc dưới lớp lông mềm mại của nó. Bỗng tên mèo con đâm sầm vào Gi Sắt. Quá bất ngờ vì Gi Sắt quay lại đột ngột, nó ngã ngửa ra thành một đồng, choáng váng.

Cú va chạm tổng hết hơi thở ra khỏi Gi Sắt, và chú loạng choạng. Chú nhanh chóng đứng vững lại và cong lưng, xù hết bộ lông cam của mình lên, sẵn sàng lao vào thằng mèo con kia. Nhưng kẻ tấn công chú điềm nhiên ngồi dậy và bắt đầu liếm chân trước, tắt cả mọi dấu hiệu hung hăng đều biến mất.

Gi Sắt cảm thấy thất vọng một cách kỳ lạ. Tất cả mọi phần thân thể của chú đều căng lên, sẵn sàng chiến đấu.

“Ê, chào mèo kiểng!” thằng mèo xám meo lên hớn hờ. “Cậu hoàn nhập trận đấu cừ đây, so với một con mèo được thuần hóa!”

Gi Sắt vẫn đứng nhón gót chừng một giây, đắn đo xem có nên tấn công nữa hay không. Chợt chú nhớ lại sức mạnh mình vừa cảm thấy trong móng vuốt của tên mèo con này, khi nó ghìm chú xuống đất. Chú hạ đem chân xuống, thả lỏng cơ bắp và đuổi thẳng xương sống ra. “Tao sẽ đánh mày nữa nếu bị bắt buộc”, chú gừ.

“À, tên tôi là chân Xám”, thằng mèo con xám tiếp, mặc kệ giọng đe dọa của Gi Sắt. “Tôi đang luyện tập để trở thành chiến binh của bộ tộc Sấm”.

Gi Sắt vẫn im lặng. Chú không hiểu tên mèo xám bá vợ này đang meo về cái gì, nhưng chú cảm thấy sự đe dọa đã trôi qua. Chú cúi xuống liếm bộ ngực phập phồng của mình để che giấu vẻ bối rối.

“Một con mèo kiêu như anh làm gì ở trong rừng? Anh không biết là nguy hiểm lắm sao?” chân Xám hỏi.

“Nếu anh là thứ nguy hiểm nhất mà rừng mang đến, thì tôi nghĩ tôi có thể xử lý được”, Gi Sắt bốc phét.

Chân Xám ngược nhìn chú một thoáng, nheo đôi mắt vàng bự của nó lại. “Ồ, tôi còn lâu mới là nguy hiểm nhất. Nếu tôi chỉ cần là một nửa chiến binh thôi, thì chắc hẳn tôi đã biếu cho kẻ đột nhập như anh vài vết thương thật sự để mà nghĩ tới rồi”.

Gi Sắt cảm thấy một thoáng sợ hãi trước những lời cảnh báo điềm xấu này. Tên mèo kia có ý gì khi nói “kẻ đột nhập”?

“Vả lại”, chân Xám meo, dùng bộ răng sắc của mình để dứt một búi cỏ ra khỏi móng vuốt, “tôi nghĩ không đáng phải làm anh bị thương. Rõ ràng anh không phải là một trong những tên thuộc bộ tộc khác”.

“Bộ tộc khác?” Gi Sắt kêu vang, không hiểu gì.

Chân Xám phì ra một tiếng rút nôn nóng. “Chắc hẳn anh đã nghe về bộ tộc chiến binh hay săn mồi ở quanh đây! Tôi thuộc về bộ tộc Sấm. Những bộ tộc khác luôn cố săn trộm trong lãnh địa của chúng tôi, nhất là bộ tộc Bóng Tối. Chúng dợ tợn đến mức chán chắc chúng đã xé anh ra từng mảnh rồi, không hỏi han gì hết”.

Chân Xám ngưng lại để phun nước miếng giận dữ rồi tiếp: “Chúng đến cướp mồi, vốn chính đáng là của chúng tôi. Sứ mạng của những chiến binh bộ tộc Sấm là đuổi chúng ra khỏi lãnh địa của mình. Chừng nào tôi được huấn luyện xong, tôi sẽ trở nên rất

nguy hiểm, tôi sẽ khiến cho bọn bộ tộc khác phải run rẩy trong bộ da bị bộ chết cắn của chúng. Khi đó chúng sẽ không dám lại gần chúng tôi nữa!”

Gi Sắt híp mắt lại. Đây đúng là một trong những con mèo hoang mà Vết Ó đã cảnh báo chú! Sống hung tợn trong rừng săn mồi và đánh nhau để giành từng miếng ăn. Tuy nhiên Gi Sắt không cảm thấy sợ hãi. Thật tình, khó mà không thán phục tên mèo con tự tin này. “Thế anh chưa là chiến binh à?” chú hỏi.

“Sao lại hỏi vậy? Bộ anh tưởng tôi là chiến binh à?” chân Xám rừ lên tự hào, rồi lắc cái đầu chành bạnh, đầu lông của nó. “Còn lâu tôi mới là một chiến binh thực thụ. Tôi cần phải tập luyện trước đã. Mèo con phải được sáu mùa trăng mới bắt đầu được huấn luyện. Đêm nay là đêm đầu tiên tôi ra ngoài với tư cách là một lính nhỏ”.

“Sao anh không tìm cho mình một người chủ với một mái nhà ấm cúng có hơn không? Cuộc sống của anh sẽ dễ dàng hơn nhiều”. Gi Sắt meo. “Có rất nhiều chủ nhà sẽ nhận mèo con như anh. Tất cả những gì anh cần làm là ngồi ở chỗ họ có thể trông thấy anh và tỏ ra đã đói là một hai ngày...”

“Và họ sẽ cho tôi ăn những viên thức ăn trông như phân thỏ nhão nhọt!” Chân Xám ngắt ngang. “Không đời nào! Tôi không nghĩ được cái gì tệ hại hơn là làm một con mèo kiêu! Chúng chẳng là gì ngoài đồ chơi của Hai Chân! Ăn những thứ chẳng giống thức ăn tí nào, ỉa trong một cái hộp sỏi, chỉ thù mũi ra ngoài khi Hai Chân cho phép, đúng không? Đó chẳng phải là cuộc sống! Ở ngoài này hoang dã và tự do. Chúng tôi muốn đi đâu thì đi”. Nó kết thúc bài diễn văn bằng một cú nhổ nước bọt đầy kiêu hãnh, rồi meo lên ranh mãnh. “Chừng nào anh chưa nắm được vị chuột mới bị giết, chừng đó anh chưa sống. Anh đã bao giờ ăn chuột chưa?”

“Chưa”, Gi Sắt thú nhận, hơi hơi thủ thỉ. “Chưa thôi”.

“Tôi đoán là anh sẽ không bao giờ hiểu đâu”, chân Xám thờ

dài. “Anh không sinh ra trong hoang dã. Cái đó rất khác. Anh cần phải sinh ra với dòng máu chiến binh chạy trong huyết quản mới cảm nhận được gió trong từng sợi ria của anh. Mèo sinh tổng những cái ỏ của Hai Chân không bao giờ có thể cảm nhận được điều đó”.

Gi Sắt nhớ lại cái cảm giác chú cảm thấy trong những giấc mơ của mình. “Không đúng!” chú bường bình meo lên.

Chân Xám không đáp. Nó thỉnh thoảng ngưng liếm giữa chừng, một tay vẫn còn giơ lên, và hít hít không khí. “Tôi đánh hơi thấy mèo từ bộ tộc tôi”, nó xuyt soạt. “Anh nên đi đi. Họ sẽ không vui khi thấy anh săn mồi trên lãnh địa của họ đâu”.

Gi Sắt nhìn quanh, thắc mắc làm sao mà chân Xám biết có con mèo nào đó đang tới gần. Chủ chẳng nghĩ thấy gì khác trong luồng gió ẩm mùi là cây. Nhưng lông chú dựng lên theo giọng điệu cấp bách của chân Xám.

“Lẹ lên!” Chân Xám giục lần nữa. “Chạy!”

Gi Sắt chuẩn bị phóng vào bụi rậm, nhưng không biết lối nào an toàn để mà nhảy.

Chú đã quá trễ. Một tiếng mèo đằng sau chú, đánh thép và đầy đe dọa. “Có chuyện gì ở đây?”

Gi Sắt quay lại thì thấy một bà mèo to lớn màu xám đang lừng lững chạy ra khỏi bụi cây thấp. Trông bà thật uy nghi, những vết lông trắng điểm quanh mõm bà, một vết sẹo xấu xí trụi lông vắt qua vai bà, nhưng bộ lông xám của bà lóng lánh như bạc dưới ánh trăng.

“Sao Xanh!” ở bên cạnh Gi Sắt, chân Xám thụp xuống và neho mắt lại. Nó thụp xuống còn thấp hơn nữa khi một con mèo thứ hai – một ông mèo mướp tuyệt đẹp, màu vàng óng – đi theo mào xám ra trắng trổng.

“Chân Xám! Trò không nên ở quá gần nơi Hai Chân”, ông mèo mướp vàng gừ lên giận dữ, neho đôi mắt xanh lá cây của ông lại.

“Con biết, thưa Tim Sư Tử, con xin lỗi”. Chân Xám nhìn tiếp xuống tay nó.

Gỉ Sắt bắt chước chân Xám và cũng quỳ mọp xuống nền đất rừng, tai chú gằn gập sợ hãi. Những con mèo này toát lên sức mạnh mà chú chưa bao giờ thấy ở lũ bạn mèo trong khu vườn của chú. Có lẽ những gì Vết Ổ cảnh báo chú sắp trở thành sự thật.

“Ai đây?” bà mèo cái hỏi.

Gỉ Sắt co rúm khi ánh mắt bà quay qua nhìn chú. Đôi mắt xanh da trời dữ tợn của bà khiến chú cảm thấy mình càng bé nhỏ hơn nữa.

“Anh ta không đe dọa”, chân Xám meo nhanh. “Anh ta không phải là chiến binh của bộ tộc khác, chỉ là thú kiểng của Hai Chân, ở bên ngoài lãnh địa của chúng ta”.

Chỉ là thú kiểng của người Hai Chân! Những lời này làm Gỉ Sắt nóng mặt, nhưng chú ngậm tằm. Cái nhìn cảnh cáo của Sao Xanh nói cho chú biết rằng bà đã quan sát thất nét mặt giận dữ trong mắt chú, và chú ngoảnh đi chỗ khác.

“Đây là Sao Xanh, tộc trưởng của chúng tôi!” Chân Xám thì thào trong hơi thở với Gỉ Sắt. “Và Tim Sư Tử. Ông ấy là mèo bảo trợ tôi, tức là ông ấy đang huấn luyện tôi trở thành chiến binh”.

“Cảm ơn vì đã giới thiệu, chân Xám”. Tim Sư Tử lạnh lùng meo.

Sao Xanh vẫn nhìn Gỉ Sắt chăm chăm. “Cậu chiến đấu giỏi, đối với một vật kiểng của Hai Chân”, bà meo.

Gi Sắt và chân Xám trao đổi cho nhau vài cái liếc hoang mang. Làm sao bà biết?

“Chúng tôi đã theo dõi cả hai cậu”, Sao Xanh tiếp, như thể bà đọc được ý nghĩ của chúng. “Chúng tôi muốn xem cậu đối phó với kẻ đột nhập như thế nào, chân Xám. Cậu tấn công anh ta thật dũng mãnh”.

Chân Xám lộ vẻ hài lòng trước lời khen của Sao Xanh.

“Ngồi lên đi, cả hai!” Sao Xanh nhìn Gi Sắt. “Cả cậu nữa, mèo kiểng”. Chú ngồi lên tấp lự và nhìn trân trân vào Sao Xanh trong khi bà nói.

“Cậu đã phản xạ tốt với với cú tấn công, mèo kiểng à. Chân Xám mạnh hơn cậu, nhưng cậu đã dùng trí thông minh của cậu để tự vệ. Và cậu đã quay lại khi chân Xám đuổi theo. Ta chưa từng thấy con mèo kiểng nào hành xử như vậy”.

Gi Sắt ráng gạt đầu cảm ơn, sững sốt vì tán dương này. Những lời tiếp theo của bà thậm chí còn khiến chú ngạc nhiên hơn nữa.

“Ta luôn tự hỏi cậu sẽ xử sự như thế nào đây, ở bên ngoài nơi ở của Hai Chân. Chúng tôi thường xuyên đi tuần vùng biên giới này, vì vậy ta hay thấy cậu ngồi trên đường ranh của cậu, và nhìn mông lung vào trong rừng. Và bây giờ, rốt cuộc thì cậu cũng dám đặt chân vào đây”. Sao Xanh nhìn Gi Sắt đầy tự lự. “Cậu tỏ ra có khả năng sẵn mỗi tự nhiên. Mắt tinh. Lẽ ra cậu đã bắt được con chuột ấy nếu cậu không chần chừ lâu đến vậy”.

“Th-thật-à?” Gi Sắt lắp bắp.

Đến lúc này Tim Sư Tử lên tiếng. Giọng meo trầm của ông đầy tôn kính nhưng dứt khoát. “Sao Xanh, đây là mèo kiểng. Cậu ta không nên săn mồi trong lãnh địa của bộ tộc Sấm. Đưa cậu ta về

nhà với Hai Chân đi!”

Gỉ Sắt cảm thấy nhói nói trước những lời lẽ thô bạo của Tim Sur Tử. “Đưa tôi về nhà ư?” chú meo một cách thiếu kiên nhẫn. Những lời nói của Sao Xanh đã khiến chú kiêu hãnh. “Nhưng tôi chỉ đến đây săn một hay hai con chuột thôi mà. Tôi chắc chắn là có đủ để phân phát cho tất cả”.

Sao Xanh vừa quay đầu để lĩnh hội những lời nói của Tim Sur Tử. Giờ mắt bà quay ngoắt lại nhìn Gỉ Sắt trừng trừng. Đôi mắt xanh da trời của bà long lên giận dữ. “Không bao giờ có đủ để phân phát cho tất cả”, bà quát. “Nếu cậu không sống nhẹ nhàng, được cho ăn thừa mứa, thì hẳn cậu đã biết điều đó!”

Gỉ Sắt bối rối vì cơn thịnh nộ bất ngờ của Sao Xanh, nhưng một cái liếc qua cũng thấy nét sợ hãi hiện trên gương mặt chân Xám đủ cho chú biết mình vừa nói quá bạt mạng. Tim Sur Tử bước đến bên tộc trưởng của mình. Bây giờ cả hai chiến binh đều sừng sững nhìn xuống chú. Gỉ Sắt nhìn vào ánh mắt đầy đe dọa của Sao Xanh và niềm kiêu hãnh trong chú tan biến. Đây không phải là những con mèo bên lò sưởi ấm áp mà chú hay gặp-họ là những con mèo dữ tợn, đang đói, chắc chắn sẽ làm nốt công việc mà chân Xám đã bắt đầu.

Chương 2

“Gì hả?” Sao Xanh rít lên, lúc này khuôn mặt bà chỉ cách Gỉ Sắt một con chuột. Tim Sư Tử im lặng khi ông nhìn sừng sững xuống chú.

Chú oặt mẹp tai và cúi mọp xuống trước tia nhìn vàng rực, lạnh lùng của ông chiến binh. Lông chú tê nhói. “Tôi không đe dọa bộ tộc các người”, chú meo, nhìn chăm chặp xuống đôi tay run rẩy của mình.

“Cậu đe dọa bộ tộc chúng tôi khi cậu lấy thức ăn của chúng tôi”, Sao Xanh ngao. “Cậu có ê hề thức ăn trong ổ của Hai Chân của cậu rồi. Cậu tới đây săn mồi chỉ để tiêu khiển. Nhưng chúng tôi săn là để sinh tồn”.

Sự thật trong lời nói của nữ hoàng chiến binh đâm mạnh vào Gỉ Sắt như gai mận gai, bỗng nhiên chú hiểu được cơn thịnh nộ của bà. Chú thôi run, ngồi lên, và đuổi thẳng tai ra. Chú ngược nhìn vào mắt bà. “Cháu đã không nghĩ theo cách đó. Cháu xin lỗi”, chú meo một cách nghiêm trang. “Cháu sẽ không săn mồi ở đây nữa”.

Lông cổ của Sao Xanh xẹp xuống và bà ra hiệu cho Tim Sư Tử lùi lại. “Cậu là một mèo kiêu khác thường, Gỉ Sắt”, bà meo.

Cái thở phào nhẹ nhõm của chân Xám khiến tai Gỉ Sắt giật giật. Chú nghe thấy sự đồng tình trong giọng nói của Sao Xanh và bắt gặp bà liếc mắt một cái đầy ý nghĩa với Tim Sư Tử. Cái nhìn khiến chú tò mò. Thông điệp gì vừa truyền đi giữa hai chiến binh vậy? Chú thần thờ hỏi, “Sinh tồn ở đây thật sự khó nhọc lắm à?”

“Lãnh địa của chúng tôi chỉ chiếm một phần khu rừng”, Sao Xanh trả lời. “Chúng tôi cạnh tranh với các bộ tộc khác cho những gì chúng tôi có. Và năm nay, lá non muộn tức là con mồi khan hiếm”.

“Bộ tộc của bà có lớn không?” Gi Sắt meo, mắt chủ mới to.

“Vừa đủ lớn”, Sao Xanh đáp. “Lãnh địa có thể cru mang chúng tôi, nhưng không còn mồi nữa”.

“Vậy, tất cả bộ tộc đều là chiến binh sao?” Gi Sắt meo. Câu trả lời thận trọng của Sao Xanh càng lúc càng khiến chú tò mò thêm.

Tim Sur Từ trả lời chú. “Một số là chiến binh. Một số quá già hoặc quá trẻ hoặc quá bận rộn chăm sóc bọn trẻ để có thể là chiến binh”.

“Và tất cả sống và chia sẻ mồi với nhau?” Gi Sắt gượng gạo lí nhí, cảm thấy hơi tội lỗi về cuộc sống dễ dàng và ích kỷ của mình.

Sao Xanh lại nhìn Tim Sur Từ. Ông mèo mướp vàng bình thản nhìn lại bà. Cuối cùng bà quay lại nhìn Gi Sắt và meo, “Có lẽ cậu nên tự tìm hiểu lấy. Cậu có thích gia nhập bộ tộc Sấm không?”

Gi Sắt sừng sốt, không thốt nên lời.

Sao Xanh tiếp: “Nếu cậu đồng ý, cậu sẽ được huấn luyện cùng với chân Xám để trở thành chiến binh của bộ tộc”.

“Nhưng mèo kiểng không thể là chiến binh!” Chân Xám buột miệng. “Chúng không có dòng máu chiến binh!”

Một thoáng buồn làm tối sầm mặt của Sao Xanh. “Dòng máu chiến binh”, bà nói vang cùng với tiếng thở dài. “Gần đây quá

nhiều máu chiến binh đã chảy”.

Sao Xanh chợt im lặng và Tim Sư Tử meo,”Sao Xanh chỉ đề nghị cậu tham gia huấn luyện, cậu trai trẻ à. Không có bảo đảm nào cậu sẽ trở thành một chiến binh thực thụ. Xem ra có quá nhiều khó khăn cho cậu. Dầu sao thì cậu cũng đã quen với cuộc sống êm ả rồi”.

Gi Sắt nhói buốt trước những lời của Tim Sư Tử. Chú quay đầu nhìn ông mèo mướp vàng. “Vậy thì tại sao lại đề nghị tôi cơ hội đó?”

Nhưng chính Sao Xanh là mèo trả lời. “Cậu đúng khi chất vấn động cơ của chúng tôi, chàng trai. Sự thể là bộ tộc Sấm cần thêm chiến binh”.

“Hãy hiểu rằng Sao Xanh không đề nghị băng quơ”, Tim Sư Tử cảnh báo. “Nếu cậu ước muốn được huấn luyện với chúng tôi, thì chúng tôi vẫn phải đưa cậu vào bộ tộc. Cậu phải sống với chúng tôi và tôn trọng những luật lệ của chúng tôi, hoặc là cậu sẽ quay về với Hai Chân của cậu và không bao giờ trở lại nữa. Cậu không thể sống mỗi chân trong một thế giới được”.

Một luồng gió lạnh buốt khua động bụi cây, khiến lông Gi Sắt xù lên. Chú rung mình, không phải vì lạnh, mà vì nỗi phấn khích về viễn cảnh không thể tin nổi đang mở ra trước mắt mình.

“Cậu đang tự hỏi xem có đáng từ bỏ cuộc sống mèo kiểng đầy tiện nghi của mình?” Sao Xanh dịu dàng hỏi. “Nhưng cậu có nhận ra cái giá mà cậu phải trả cho nệm ấm và thức ăn của cậu không?”

Gi Sắt nhìn bà, lúng túng. Rõ ràng cuộc gặp gỡ những con mèo này chứng tỏ cho chú thấy cuộc sống của mình dễ dàng và xa hoa biết chừng nào.

“Ta có thể nói rằng cậu vẫn còn là mèo đực”, Sao Xanh

thêm , “bắt chấp cái mùi hôi thối của Hai Chân bám vào lông cậu”.

“Bà nói vẫn còn mèo đực... có nghĩa là gì?”

“Cậu vẫn chưa bị Hai Chân đưa đi biến thành Kẻ Bị Cắt”, Sao Xanh meo rành rọt, “chứ không cậu đã rất khác. Không sắc sảo để chiến đấu với một con mèo bộ tộc, ta nghĩ vậy!”

Gi Sắt bối rối. Đột nhiên chú nghĩ đến Henry, đã trở nên ú ị và lười biếng kể từ khi nó đi tới thú y. Liệu có phải Sao Xanh ám chỉ Kẻ Bị Cắt là như thế?

“Bộ tộc không thể cho cậu thức ăn và sưởi ấm như vậy được”, Tim Sư Tử tiếp. “Trong mùa lá rụng, ban đêm ở trong rừng rất khắc nghiệt. Bộ tộc đòi hỏi phải trung thành và làm việc cật lực. Nếu cần cậu phải bảo vệ bộ tộc bằng mạng sống của mình. Và có nhiều miệng để nuôi. Nhưng phần thưởng là rất lớn. Cậu sẽ vẫn là mèo đực. Cậu sẽ được huấn luyện theo cách sống hoang dã. Cậu sẽ học được thế nào là một mèo đực thật sự. Sức mạnh và tình bằng hữu của cả bộ tộc sẽ luôn ở bên cạnh cậu, ngay cả khi cậu đi săn một mình”.

Đầu Gi Sắt quay cuồng. Dường như Sao Xanh đang đề nghị chú một cuộc sống mà chú đã sống nhiều lần, và rất day dứt, trong những giấc mơ, nhưng liệu chú có thể sống như thế trong thực tế?

Tim Sư Tử cắt đứt dòng suy nghĩ của chú. “Đi thôi, Sao Xanh, chúng ta không nên phí thêm chút thì giờ nào ở đây nữa. Chúng ta phải sẵn sàng nhập với đội tuần tra khác khi trăng lên cao, kẻo Vuốt Cọp thắc mắc chuyện gì đã xảy ra với chúng ta”. Ông đứng thẳng lên và quật đuôi một cách chờ đợi.

“Chờ đã”, Gi Sắt meo. “Tôi có thể suy nghĩ về lời đề nghị này chứ?”

Sao Xanh nhìn chú một thoáng rồi gật đầu. “Tim Sư Tử sẽ đến đây vào ngày mai lúc mặt trời lên cao”, bà bảo chú. “Lúc đó

hãy trở lời ông ấy”.

Sao Xanh rừ một tín hiệu trầm đặc, và với một chuyển động đồng loạt, cả ba con mèo quay đầu và biến mất vào bụi cây.

Gỉ Sắt chớp mắt. Chú nhìn trợn trừng-phấn khích, ngập ngừng – lên những rặng dương xỉ bao quanh mình, qua vòm lá, tới những vì sao lấp lánh trên bầu trời không một gợn mây. Mùi của những con mèo bộ tộc vẫn rõ mồn một trong bầu không khí ban đêm. Và khi Gỉ Sắt quay đầu về nhà, chú cảm thấy một cảm giác kỳ lạ trong mình, kéo chú trở lại với các sâu thẳm của khu rừng. Lòng chú dựng lên khoan khoái với luồng gió nhẹ, và tiếng lá cây xào xạc hình như đang thì thầm tên chú vào màn đêm.

Chương 3

Sáng hôm đó, Gỉ Sắt ngủ say mềm sau cuộc lang thang khuya khoắt, giấc mơ chuột lại trở về, có phần sống động hơn trước. Giải thoát khỏi cái vòng cổ, dưới trăng thanh, chú rón rén đi theo sinh vật nhút nhát nọ. Nhưng lần này chú nhận thức rõ là mình đang bị nhìn. Chú thấy hàng tá con mắt vàng sáng rực từ những mảng tối của rừng. Những con mèo bộ tộc đã len vào thế giới trong giấc mơ của chú.

Gỉ Sắt tỉnh giấc, lớp chớp mắt trước ánh nắng rực rỡ rọi qua sàn nhà bếp. Lòng chú có cảm giác nặng và dày vì hơi ẩm. Tô thức ăn của chú đã được đổ tràn đây, và thau nước đã được súc sạch và đầy thứ nước có vị đắng của Hai Chân. Gỉ Sắt thích uống từ những vũng nước bên ngoài hơn, nhưng khi trời nóng hoặc khi chú khát khô, chú cũng đành phải thừa nhận là liếp láp nước ở trong nhà thì dễ dàng hơn. Chú có thể từ bỏ cuộc sống đầy đủ này mãi mãi không?

“Chào, Gỉ Sắt!” một tiếng meo cất lên từ hàng rào. Đó là Vết Ó. “Lẽ ra bò phải dậy cách đây một tiếng rồi chứ. Bọn chim sẽ non đang đuổi cánh kia kia”.

“Bò có bắt được con nào không?” Gỉ Sắt hỏi.

Vết Ó ngáp và liếm mũi. “Mất công làm gì. Mình đã ăn đầy ở nhà rồi. Mà, sao bò không ra ngoài sớm hơn? Hôm qua bò kêu rêu bằng Henry ngủ không biết trời trăng, thế mà hôm nay bò cũng chẳng khá hơn gì nó”.

Gi Sắt ngồi xuống đất mát bên cạnh hàng rào và vòng đuôi quặp ngay ngắn lên tay trước của mình. “Đêm qua mình đã đi vào rừng”, chú nhắc bạn. Lập tức chú cảm thấy máu mình sôi lên và lông mình cứng lại.

Vết Ố ngó xuống chú, mắt tròn xoe. “Ừ há, mình quên mất! Thế nào? Có bắt được gì không? Hoặc có bị cái gì bắt không?”

Gi Sắt ngừng, không biết phải kể với thằng bạn thân chuyên đã xảy ra như thế nào. “Mình gặp vài con mèo hoang”, chú bắt đầu.

“Cái gì?” Vết Ố sốc thật sự. “Rồi bồ có đánh nhau không?”

“Có chút chút”. Gi Sắt có thể cảm thấy năng lượng dâng trào khắp cơ thể mình lần nữa, khi chú nhớ lại sức mạnh và uy lực của những con mèo bộ tộc.

“Bồ có bị thương không? Chuyện thế nào?” Vết Ố hăm hở thúc ép chú.

“Có ba con trong số họ. Bự hơn và mạnh mẽ hơn hết thầy tụi mình”.

“Rồi bồ chiến đấu với tất cả ba con à!” Vết Ố ngắt lời, đuôi nó giật lên khoái chí.

“Không!”, Gi Sắt meo vội. “Chỉ với con nhỏ nhất; hai con kia tới sau”.

“Làm sao chúng không xé xác bồ ra từng mảnh?”

“Họ chỉ cảnh báo mình hãy rời khỏi lãnh địa của họ thôi. Nhưng sau đó...” “Gi Sắt ngập ngừng.

“Sau đó làm sao!” Vết Ố nôn nóng meo.

“Họ đề nghị mình gia nhập bộ tộc của họ”.

Ria của Vết Ó rung lên, không tin nổi.

“Thật đấy!” Gỉ Sắt khẳng khẳng.

“Tại sao họ làm thế?”

“Mình không biết”, Gỉ Sắt thú nhận. “Mình nghĩ họ cần thêm móng vuốt trong bộ tộc của họ”.

“Nghe sao quái dị quá”, Vết Ó meo lên nghi ngờ, “Nếu mình là bò thì mình sẽ không tin họ”.

Gỉ Sắt nhìn Vết Ó. Thằng bạn đen trắng của chú chưa từng bao giờ tỏ ra quan tâm đến chuyện liêu đi vào rừng. Nó hoàn toàn bằng lòng sống với chủ nhà cẩu nó. Nó không bao giờ hiểu được nỗi khát khao cháy bỏng mà những giấc mơ luôn khuấy động Gỉ Sắt đêm này qua đêm khác.

“Nhưng mình tin họ”, Gỉ Sắt rừ khẽ. “Và mình đã quyết định rồi. Mình sẽ đi cùng với họ”.

Vết Ó bò lẹ xuống hàng rào và đứng trước mặt Gỉ Sắt. “Làm ơn đừng đi, Gỉ Sắt”, nó meo lên khiếp đảm. “Mình sẽ không bao giờ gặp lại bò nữa”.

Gỉ Sắt trêu mếu hích đầu mình vào đầu bạn. “Đừng lo. Chủ nhà của mình sẽ có một con mèo khác. Rồi bò sẽ thân với nó thôi. Bò thân thiết với tất cả mọi con mèo mà!”

“Nhưng không như cũ!” Vết Ó rên rỉ.

Gỉ Sắt giật đuôi một cách nóng nảy. “Đó chỉ là một điều. Nếu mình ở lại đây họ sẽ đưa mình đi biến thành Kẻ Bị Cắt, rồi mình cũng sẽ không như cũ nữa”.

Vết Ó lộ vẻ không hiểu. “Kẻ Bị Cắt?” nó la to.

“Thú y”, Gỉ Sắt giải thích. “Bị biến đổi, như Henry vậy đó”.

Vết Ố rùng mình và nhìn thò lỗ xuống tay mình. “Nhưng Henry vẫn khỏe mà”, nó làm bầm. “Ý mình là, mình biết nó bây giờ lười hơn, nhưng nó không buồn. Chúng ta vẫn đùa giỡn đấy thôi”.

Gỉ Sắt cảm thấy tim mình quặn lại buồn rầu vì nghĩ phải rời xa bạn. “Mình xin lỗi, Vết Ố. Mình sẽ nhớ bỏ lắm, nhưng mình cần phải đi”.

Vết Ố không đáp, nhưng bước tới trường và dịu dàng vọ mũi nó vào mũi Gỉ Sắt. “Đành vậy. Mình thấy là mình không thể ngăn bỏ được, nhưng ít ra tại mình sẽ cùng chơi với nhau thêm một buổi sáng nữa nhé”.

Gỉ Sắt thấy mình buổi sáng hôm đó còn bình thường hơn bình thường, cùng Vết Ố đi thăm bọn bạn đồng trang lứa, chuyện trò với đám mèo mà chúng cùng lớn lên. Mỗi giác quan của chú đều như được nạp lượng, như thể chú đang chuẩn bị cho một cú nhảy vĩ đại. Khi mặt trời lên cao, Gỉ Sắt càng lúc càng nôn nao muốn xem coi Tim Sư Tử có đang chờ mình hay không. Tiếng rừ rừ vô vị của bọn bạn dường như nhòa hết vào cảnh nền, trong khi tất cả mọi giác quan của chú hướng căng về phía khu rừng.

Gỉ Sắt nhảy xuống khỏi hàng rào vườn nhà chú lần cuối cùng và lẳng lặng đi vào rừng. Chú đã chào tạm biệt Vết Ố. Bây giờ tất cả những ý nghĩ của chú đều tập trung vào khu rừng và những con mèo sống ở trong đó.

Khi chú đến địa điểm nơi chú đã gặp những con mèo bộ tộc đêm hôm trước, chú ngồi xuống và nếm nấp không khí. Những hàng cây cao che chắn mặt đất khỏi ánh nắng ban ngày, khiến cho nó mát rượi. Đây đó chầm phá một khoảng nắng chiếu qua kẽ lá và thấp sáng đất rừng. Gỉ Sắt có thể ngửi thấy mùi mèo giống như đêm qua, nhưng chú không biết là mùi mới hay mùi cũ. Chú ngược

đầu lên và hít hít, không chắc lắm.

“Cậu còn nhiều thứ cần phải học”, một giọng meo trầm vang lên. “Mèo bộ tộc, ngay cả con mới sinh cũng biết khi nào thì một con mèo khác tới gần”.

Gỉ Sắt thấy một cặp mắt xanh lá cây rọi ra từ bên dưới một bụi mâm xôi. Giờ chú đã nhận ra cái mùi ấy: đó là Tim Sư Tử.

“Cậu nói coi có phải tôi đi một mình không?” ông mèo mướp vàng hỏi chú, và bước ra ngoài sáng.

Lật đật, Gỉ Sắt hít lần nữa. Mùi của Sao Xanh và của chân Xám vẫn còn đó, nhưng không mạnh như đêm trước. Ngân ngữ chú meo, “Sao Xanh và chân Xám không đi với ông lần này”.

“Đúng vậy”, Tim Sư Tử meo. “Nhưng còn một mèo nữa”.

Gỉ Sắt cứng người lại khi con mèo bộ tộc thứ hai bước ra trắng rừng thưa.

“Đây là Bão Trắng”, Tim Sư Tử rừ. “Một trong những chiến binh kỳ cựu của bộ tộc Sấm”.

Gỉ Sắt nhìn ông mèo đực và cảm thấy xương sống mình nhói buốt lên sợ hãi. Đây là cái bẫy chăng? Thân mình dài, cơ bắp cuộn cuộn, Bão Trắng đứng trước mặt Gỉ Sắt và nhìn xuống chú. Bộ lông trắng toát của ông dày và không một tí vết, mắt ông màu vàng như cát phơi nắng mặt trời. Gỉ Sắt oặt tai lại cảnh giác, và căng hết mọi cơ bắp ra chuẩn bị cho một trận chiến đấu.

“Thả lỏng coi, trước khi mùi kinh hãi của cậu gây nên sự chú ý không mong muốn”, Tim Sư Tử gầm. “Chúng tôi ở đây chỉ để đưa cậu về trại của chúng tôi”

Gỉ Sắt ngồi im re, gần như không dám thở, khi Bão Trắng vươn mũi ra trước và hít chú một cái tò mò.

“Chào chàng trai”, ông mèo trắng lâu bầu. “Ta đã nghe nhiều về chú em”.

Gi Sắt hạ đầu đáp lễ.

“Đi nào, chúng ta có thể nói chuyện thêm trên đường đi về trại”, Tim Sư Tử ra lệnh, không ngừng chút nào, ông và Bão Trắng biến vào trong bụi cây. Gi Sắt nhảy phóc tới và phóng hộc tốc theo họ.

Hai chiến binh chẳng chiếu cố gì cho Gi Sắt khi họ bươn bả qua khu rừng, và phải mất một lúc chú mới xoay sở theo kịp được họ. Nhịp bước của họ chỉ vừa vịn chậm lại khi họ dẫn chú qua những thân cây ngã, mà họ chỉ việc nhảy gọn một cái là qua, trong khi Gi Sắt phải bò toài từng chân từng tay một. Họ đi ngang qua những hàng thông sức nức mùi, chốc chốc lại phải nhảy qua những rãnh nước sâu, do một con vật ăn gỗ của Hai Chân cây xới thành. Từ nơi an toàn ở hàng rào khu vườn nhà mình, Gi Sắt thường nghe tiếng nó rống và gầm gừ ở đằng xa. Có một vũng nước rộng đến nỗi không thể nhảy qua được, nước nhớt nhầy, hôi mùi rêu mốc dâng lên một nửa. Những con mèo bộ tộc lợi qua không chút ngần ngại.

Gi Sắt chưa bao giờ nhúng tay vào nước. Nhưng chú quyết không lộ ra bất cứ dấu hiệu yếu kém nào, vì vậy, chú nheo mắt lại và đi theo, cố làm ngo sự ướt át khó chịu thấm tới tận lông bụng chú.

Cuối cùng Tim Sư Tử và Bão Trắng ngừng lại. Gi Sắt dừng gấp đằng sau họ và đứng thở hổn hển, trong khi hai chiến binh bước lên một tảng đá tựa vào sườn một khe núi nhỏ.

“Chúng ta ở rất gần với trại rồi”, Tim Sư Tử meo.

Gi Sắt căng mình để mục kích mọi dấu hiệu của sự sống – những chiếc lá lay động, một vệt lông lẫn trong những bụi rậm bên

dưới, nhưng mắt chú chẳng thấy gì ngoài lùm cây thấp che phủ phần còn lại của nền đất rừng.

“Dùng mũi của cậu đi. Cậu phải có khả năng đánh hơi ra nó”, Bão Trắng rít lên nóng nảy.

Gi Sắt nhắm mắt lại và hít hít. Bão Trắng nói đúng. Những cái mùi ở đây rất khác với mùi mèo mà chú đã quen thuộc. Không khí có mùi nặng hơn, mách bảo cho biết có rất nhiều, rất nhiều mèo khác nhau.

Chú gật đầu nghĩ ngợi và thông báo, “Tôi có thể ngửi thấy mùi mèo”.

Tim Sư Tử và Bão Trắng trao đổi cho nhau ánh nhìn thích thú.

“Sẽ đến lúc, nếu cậu được chấp nhận vào bộ tộc, cậu biết tên của từng mùi mèo”, Tim Sư Tử meo. “Đi theo ta!” ông lãnh lện dẫn đường xuống những tảng đá tới chân hẻm núi, rồi lách mình qua một mảng cây kim tước dày đặc. Gi Sắt theo Bão Trắng đi bọc hậu. Khi hai bên hông chú cào vào cây gai, Gi Sắt nhìn xuống và nhận thấy cỏ dưới chân chú bị dẫm bằng thành một con đường mòn rộng, đậm mùi. Đây chắc hẳn là lối đi chính vào trong trại, chú nghĩ.

Bên kia rặng kim tước, một trảng trống mở ra. Mặt đất ở trung tâm trơ trụi, cứng, được hình thành từ bước chân của biết bao thế hệ mèo. Trại này đã tồn tại ở đây từ rất lâu. Trảng trống lấm chấm ánh nắng mặt trời, không khí ấm và im lìm.

Gi Sắt nhìn quanh, mắt chú mở căng. Có mèo ở khắp mọi nơi, ngồi một mình hoặc thành bầy, đang chia sẻ thức ăn hoặc đang lặng lẽ rù rừ, chải chuốt cho nhau.

“Sau khi mặt trời lên cao, lúc nóng nhất trong ngày, là lúc chia lười”, Tim Sư Tử giải thích.

“Chia lười?” Gỉ Sắt nói to.

“Những con mèo bộ tộc luôn dành thời gian liếm cho nhau và chia sẻ tin tức trong ngày”, Bão Trắng bảo chú. “Chúng tôi gọi đó là chia lười. Đó là phong tục để gắn kết những thành viên bộ tộc với nhau”.

Rõ ràng bọn mèo đã ngửi thấy mùi ngoại bang của Gỉ Sắt, bởi vì những cái đầu chột quay qua và nhìn tò mò về hướng chú.

Bỗng cảm thấy mắc cỡ khi mình bị nhìn sẫm soi, Gỉ Sắt ngó quanh tráng trống. Nó được viền quanh bởi cỏ dày, điểm vài gốc cây cụt và một thân cây ngã. Một bức tường dương xỉ và kim tước đặc kín che chắn trại khỏi phần còn lại của khu rừng.

“Kia là”, Tim Sư Tử meo, quật đuôi về phía một đám mâm xôi rồi rảo trông về không thể xuyên thủng được, “trạm xá và nhà trẻ, nơi lũ mèo con được chăm sóc”.

Gỉ Sắt xoay tai về hướng những bụi rậm ấy. Chú không thể thấy gì qua những mấu gai, nhưng chú có thể nghe thấy tiếng mèo con kêu re re ở đâu đó bên trong. Trong khi chú nhìn, một cô mèo màu vàng hoe trườn qua một lỗ hổng nhỏ ở đằng trước. Chắc hẳn là một trong những nữ miu, Gỉ Sắt nghĩ.

Một bà mèo mướp có những chấm hoa văn màu đen thật đặc biệt xuất hiện từ đâu đó quanh bụi mâm xôi. Hai nữ miu trao nhau một cái liếm thân ai nơi giữa tai, rồi bà mèo mướp chiu vào trong nhà trẻ, rừ rừ với bọn mèo non đang khóc oe óe.

“Việc chăm sóc mèo là con do tất cả những mèo cái chia nhau quán xuyến”, Tim Sư Tử meo. “Tất cả mèo đều phục vụ bộ tộc. Lòng trung thành với bộ tộc là điều luật đầu tiên trong luật chiến binh của chúng tôi, một bài học cậu phải học thật nhanh nếu cậu muốn ở lại với chúng tôi”.

“Sao Xanh đến”, Bão Trắng meo, hít không khí.

Gi Sắt cũng hít không khí, và hài lòng thấy mình có thể nhận ra mùi của bà mèo xám một khoảnh khắc trước khi bà bước ra khỏi bóng râm của một tảng đá to nằm bên cạnh họ ở đầu trắng trống.

“Cậu ta đã tới”, Sao Xanh rừ, nói với các chiến binh.

Bão Trắng đáp, “Tim Sư Tử đã tin chắc là cậu ta không tới”.

Gi Sắt nhận thấy cái đuôi của Sao Xanh giật lên thiếu kiên nhẫn. “Ừm, ông nghĩ gì về cậu ta?”

“Cậu ta theo kịp trên đường trở về đây, bắt chấp kích thước nhỏ thó của cậu ta”, Bão Trắng thừa nhận. “Cậu ta có vẻ khỏe so với một con mèo kiểng”.

“Vậy là đồng ý?” Sao Xanh nhìn Tim Sư Tử và Bão Trắng.

Cả hai ông mèo gật đầu.

“Thế thì để ta loan báo việc cậu ta tới cho bộ tộc”, Sao Xanh nhảy phóc lên tảng đá và ngao, “Tất cả mèo đủ lớn để tự săn mồi hãy đến đây, bên dưới Bục Đá, để họp bộ tộc”.

Tiếng gọi đồng dục của bà kéo tất cả mèo chạy về phía bà, trông như một dòng suối từ mọi góc ngách tuôn ra trắng trống. Gi Sắt đứng nguyên tại chỗ, bị kẹp giữa Tim Sư Tử và Bão Trắng. Những con mèo khác ngồi an vị bên dưới Bục Đá và ngược lên chờ đợi tộc trưởng của mình.

Gi Sắt cảm thấy nhẹ cả người khi chú nhận ra bộ lông xám dày dặn của chân Xám trong đàn mèo. Ngồi bên cạnh nó là một cô mèo nhí thể trẻ, cái đuôi có chóp đen của cô vòng lên xếp gọn gàng trên hai tay nhỏ nhắn màu trắng. Một anh mèo mướp to đùng màu

xám đậm nằm chồm chồm đằng sau họ, những vằn đen trên lông anh ta trông như những vết tối in lên nền đất rừng ngập ánh trắng.

Khi bày mèo đã yên lặng, Sao Xanh cất lời. “Bộ tộc Sám cần thêm chiến binh”, bà bắt đầu. “Từ trước đến nay chúng ta chưa bao giờ có ít lính nhỏ để huấn luyện đến thế. Vậy, bộ tộc Sám đã bị ấn định là phải nhận thêm kẻ ngoài cuộc để huấn luyện thành chiến binh...”

Gỉ Sắt nghe thấy những tiếng rừ rừ công phần nổi lên trong bày mèo bộ tộc, nhưng Sao Xanh dẹp yên họ bằng một tiếng ngao kiên quyết. “Ta đã tìm thấy một con mèo sẵn lòng trở thành lính nhỏ của bộ tộc Sám”.

“May mà thành lính nhỏ”, một giọng gào lớn lần át làn sóng sừng sốt đang lan khắp bày mèo.

Gỉ Sắt ngẩng cổ lên và thấy một anh mèo mướp nhạt đứng lên và nhìn thẳng thừng vào tộc trưởng.

Sao Xanh phớt lờ anh mèo mướp và nói với toàn thể bộ tộc. “Tim Sư Tử và Báo Trắng đã gặp cậu mèo trẻ này, và họ đồng ý với ta rằng chúng ta nên huấn luyện cậu ta cũng với những lính nhỏ khác”.

Gỉ Sắt nhìn lên Tim Sư Tử, rồi nhìn trở lại bộ tộc, để thấy tất cả mọi con mắt bây giờ đều đang gắn chặt vào mình. Lông chú rờn rờn và chú nuốt nước miếng đánh ực. Im lặng một thoáng, Gỉ Sắt bảo đảm tất cả họ đều nghe thấy tiếng tim chú đập bình bịch và ngửi thấy mùi sợ hãi của chú.

Bỗng một rừng âm thanh gào la chói tai vọt lên từ đám đông.

“Nó từ đâu tới?”

“Nó thuộc bộ tộc nào?”

“Nó có mùi lạ ghê! Không phải là của bất cứ bộ tộc nào mà tôi biết!”

Rồi một tiếng gào trọi hẫ lên trên những tiếng còn lại. “Coi vòng cổ của nó kìa! Nó là mèo kiềng!” Lại là một tên mèo mướp xám nhạt đó nữa. “Một lần là mèo kiềng, mãi mãi là mèo kiềng. Bộ tộc này cần những chiến binh sinh ra trong hoang dã để bảo vệ mình, chứ không cần một cái miệng mềm nữa để nuôi!”

Tim Sur Tử cúi xuống và rù rì vào tai Gỉ Sắt, “Con mèo mướp đó là Đuôi Dài. Anh ta đã ngửi thấy mùi sợ hãi của cậu. Tất cả đều ngửi thấy. Cậu phải chứng tỏ cho anh ta và cho những mèo khác thấy rằng nỗi sợ sẽ không làm cậu chùn bước”.

Nhưng Gỉ Sắt không thể nhúc nhích. Chú có thể chứng minh cho những con mèo hung tợn này thấy chú không phải là mèo kiềng như thế nào đây?”

Con mèo mướp tiếp tục chế nhạo chú. “Vòng cổ của mày là dấu hiệu của Hai Chân, và tiếng leng keng ầm ĩ đó sẽ khiến mày là kẻ săn mồi kém cỏi nhất. Tệ hại nhất là nó sẽ đem Hai Chân vào lãnh địa của chúng ta, tìm kiếm con mèo kiềng tội nghiệp bị lạc, phủ đầy khu rừng bằng cái mùi tanh hôi khủng khiếp của nó”.

Tất cả những con mèo khác rú lên đồng tình.

Đuôi dài tiếp, nhận thức rõ là mình được các khán thính giả ủng hộ. “Tiếng ồn từ cái leng keng phản trắc đó sẽ cảnh báo chúng ta cho kẻ thù, cho dù Hai Chân hôi thối của mày không nghe thấy!”

Tim Sur Tử rù vào tai Gỉ Sắt lần nữa: “Cậu thoái lui khỏi một lời thách đấu à?”

Gỉ Sắt vẫn không cựa quậy. Nhưng lần này chú cố gắng xác định vị trí của Đuôi Dài. Kìa rồi, ở ngay đằng sau chị mèo màu nâu sậm. Gỉ Sắt ép tai xuống, nheo mắt lại và rít lên, phóng vèo qua

những con mèo sừng sốt để vỗ lấy tên vừa xúc xiểm mình.

Đuôi Dài hoàn toàn không chuẩn bị cho cú tấn công của Gỉ Sắt. Anh ta loạng choạng, hụt chân khỏi mặt đất thô cứng. Giận dữ trào dâng và muốn chứng tỏ mình mãnh liệt, Gỉ Sắt sục mạnh móng vuốt vào lông con mèo mướp và cắm ngập răng vào đó. Không hề có nghi thức mập mờ như trong quyền anh hay bóng cric-kê trước trận chiến. Hai con mèo quặp chặt nhau vào một cuộc ẩu đả rú rít, oằn oại, với những thế đòn búng mình và nhào lộn quanh trảng trống ngay chính giữa trại. Những con mèo khác phải bắn dạt cả ra để tránh đồng lông đang gào rú toi bời.

Khi Gỉ Sắt cào và vật, chú đột nhiên không cảm thấy sợ hãi nữa, chỉ có một sự hứng khởi tràn trề. Qua tiếng máu sôi bên tai mình, chú có thể nghe thấy tiếng những con mèo xung quanh gầm lên phấn khích.

Rồi Gỉ Sắt cảm thấy cái vòng thít chặt quanh cổ mình. Đuôi Dài đã ngoạm được nó giữa hai hàm răng của anh ta và đang dứt, dứt thật mạnh. Gỉ Sắt cảm thấy bị siết chặt khủng khiếp nơi cổ họng. Không thể thở được, chú bắt đầu hoảng hốt. Chú quằn quại và uốn éo, nhưng mỗi cử động chỉ làm cho cái vòng thít tẽ hơn thêm. Nôn ọe và đờp không khí suông, chú vận hồi tất cả mọi sức lực và cố rút khỏi cú ngoại của Đuôi Dài. Và thành linh, cùng với một tiếng thét vang, chú tự do.

Đuôi Dài lão đảo văng ra khỏi chú. Gỉ Sắt lặn lật người về bốn chân và nhìn quanh. Đuôi Dài đang nằm mọp cách chú ba cái đuôi, và lúc lắc chỗ miệng của Đuôi Dài, Gỉ Sắt thấy cái vòng cổ của mình, rách nham nhở và đứt rời.

Ngay lập tức, Sao Xanh nhảy xống khỏi Bục Đá và dẹp yên đám đông náo loạn bằng một tiếng ngao như sấm. Gỉ Sắt và Đuôi Dài vẫn ở nguyên tại chỗ, thở đứt hơi. Những túm lông treo lòng thòng trên bộ lông xù của chúng. Gỉ Sắt có thể cảm thấy một vết cắt nhói đau phía trên mắt mình. Tai trai của Đuôi Dài bị rách te tu, máu đang nhỏ rờn rờn xuống đôi vai chắc nịch của anh ta, rồi

xuống đất. Chúng găm ghè nhìn nhau, sự thù địch vẫn chưa tan.

Sao Xanh bước tới lấy cái vòng cổ từ Đuôi Dài. Bà đặt nó xuống đất trước mặt bà và meo. “Kẻ mới tới đã làm mất vòng cổ mà Hai Chân trông vào cho anh ta trong một trận chiến vì danh dự. Bộ tộc Sao đã lên tiếng đồng ý – con mèo này đã được giải thoát khỏi vòng tay chủ nhân Hai Chân của anh ta, và tự do gia nhập bộ tộc Sấm với tư cách là một lính nhỏ”.

Gi Sắt nhìn Sao Xanh và nghiêm trang gật đầu chấp thuận. Chú đứng lên và bước tới một mảng nắng mặt trời, đón mừng hơi ấm vào những cơ bắp đau nhức của mình. Ánh nắng soi rục bộ lông màu cam của chú, làm cho nó chói lóa lên. Gi Sắt tự hào ngược đầu nhìn những con mèo xung quanh mình. Lần này không mèo nào tranh luận hay giễu cợt gì nữa. Chú đã tự chứng tỏ mình là một đối thủ xứng đáng trên chiến trường.

Sao Xanh tiến lại gần Gi Sắt và đặt cái vòng cổ biến dạng xuống đất trước mặt chú. Bà khẽ chạm mũi vào tai chú. “Trông cậu như một quãng lửa dưới ánh mặt trời”, bà lầm bầm. Mắt bà vụt léo lên, như thể những lời nói của bà có nhiều ý nghĩa đối với bà hơn là Gi Sắt biết. “Cậu đã chiến đấu giỏi”. Rồi bà quay qua bộ tộc và thông báo, “Kể từ ngày này trở đi, cho đến khi cậu ta được phong danh chiến binh, cậu lính nhỏ này sẽ được gọi là chân Lửa, để tỏ lòng tôn trọng bộ lông màu lửa của cậu ta”.

Bà lui lại, và cũng những con mèo khác, im lặng chờ đợi hành động kế tiếp của chú. Không chút lưỡng lự, Gi Sắt quay người và bới đất với cỏ, lấp chiếc vòng cổ như thể chú đang giấu phân của mình.

Đuôi Dài găm gù và cà nhắc đi ra khỏi trăng trắng về phía góc phủ đầy dương xỉ. Bầy mèo tỏa ra thành từng nhóm, gù gù với nhau một cách hơn hờ.

“Hãy, chân Lửa!”

Gi Sắt nghe giọng thân thiện của chân Xám đằng sau chú. “Chân Lửa!” một cảm giác kiêu hãnh dâng khắp toàn thân chú trước âm thanh cái tên mới của mình. Chú quay lại đón cậu lính nhỏ màu xám bằng một cái hít mừng rỡ.

“Đánh hay tuyệt, chân Lửa!” chân Xám meo. “Nhất là đối với một mèo kiêu! Đuôi Dài là chiến binh rồi, mặc dù anh ta chỉ vừa mới được huấn luyện xong cách đây hai mùa trắng. Vết sẹo cậu để lại trên tai anh ta sẽ khiến anh ta không quên cậu mau đâu. Cậu vừa làm anh ta xấu trai đi đấy”.

“Cảm ơn, chân Xám”, chân Lửa đáp. “Dẫu sao anh ta cũng cảm kích trận đấu!” chú liếm tay trước của mình và bắt đầu xoa vết rạch sâu nổi ở trên mắt. Trong khi rửa, chú nghe tên mới của mình lần nữa, vang to trong những tiếng meo của bầy mèo.

“Chân Lửa!”

“Chào, chân Lửa!”

“Chào cậu chân Lửa trẻ tuổi!”

Chân Lửa nhắm mắt lại một hồi, để cho cái tên đó dội đầm lên mình.

“Tên cũng hay!” chân Xám meo gật gù, làm chú bưng tỉnh.

Chân Lửa nhìn quanh. “Đuôi Dài đi đâu vậy?”

“Tớ nghĩ anh ta tới hang của Lá Đốm”. Chân Xám hát đầu về phía góc dương xỉ Đuôi Dài vừa biến vào. “Cô ấy là mèo lang y. Không xấu chút nào. Trẻ hơn và đẹp hơn hầu hết...”

Một tiếng ngao trầm sát bên hai con mèo khiến chân Xám dừng bài diễn văn lại giữa chừng. Cả hai quay lại, và chân Lửa nhận ra anh mèo mướp mạnh mẽ ngồi đằng say chân Xám lúc nãy.

“Văn Đen”, chân Xám meo, hạ thấp đầu về kính trọng.

Con mèo đực bóng mượt nhìn chân Lửa một thoáng. “Chúc mừng cái vòng cổ của cậu may mắn bị đứt khi nó phải đứt. Đuôi Dài là một chiến binh trẻ, nhưng tôi không thể tưởng tượng được anh ta lại bị một con mèo kiểng đánh bại!” chàng ta phun ra từ mèo kiểng một cách miệt thị, rồi quay đầu đi thẳng.

“Bây giờ Văn Đen”, chân Xám rù rì với chân Lửa trong hơi thở, “không còn đẹp trai cũng không còn trẻ nữa...”

Chân Lửa vừa định nhất trí với thằng bạn mới của mình thì chú bị ngắt ngang bởi một tiếng ngao báo động từ một con mèo già lông xám đang ngồi ở rìa trắng trống.

“Tai Nhỏ người thấy rắc rối!” Chân Xám meo, đột nhiên nhớn nhác.

Chân Lửa hầu như không kịp nhìn quanh thì một con mèo trẻ đã chạy vụt qua bụi cây, bươn vào trong trại. Thân nó gầy trơ xương và – ngoài mẫu chớp đuôi dài, ốm tong màu trắng ra – nó đen tuyền từ đầu đến ngón chân.

Chân Xám há hốc. “Chân Quạ! Tại sao nó về có một mình? Vuốt Cọp đâu?”

Chân Lửa nhìn chân Quạ loạng choạng băng qua trắng trống. Nó thở khó nhọc. Lông xù lên và bết bần, mắt nó dại đi vì sợ hãi.

“Chân Quạ và Vuốt Cọp là ai?” Chân Lửa thì thào với chân Xám, khi vài con mèo khác phóng sượt qua chú để đón kẻ mới về.

“Chân Quạ là một lính nhỏ. Vuốt Cọp là mèo bảo trợ của nó”, giải thích nhanh. “Chân Quạ ra đi cùng với Vuốt Cọp và Đuôi Đỏ lúc mặt trời lên, để làm nhiệm vụ chống lại bộ tộc Sông, cái thằng may thật!”

“Đuôi Đỏ?” Chân Lửa nói vang, hoàn toàn lẫn lộn với tất cả những cái tên.

“Thủ lĩnh trợ tá của bà Sao Xanh”, chân Xám rù. “Nhưng thế quái nào mà chân Quạ trở về có một mình?” nó làm bầm thêm một mình. Nó ngóc đầu lên lắng nghe khi Sao Xanh bước tới trước.

“Chân Quạ?” bà mèo nói điềm tĩnh, nhưng thoáng lo lắng gọi trong mắt bà. Những con mèo khác lùi lại, chu môi lại lo âu.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Sao Xanh nhảy lên Bục Đá và nhìn xuống con mèo đang run cầm cập. “Nói, chân Quạ!”

Chân Quạ vẫn đang chật vật thở lấy hơi, hai bên sườn nó phập phồng từng chập, trong khi đất quanh nó chuyển màu đỏ của máu, nhưng nó vẫn cố bò tới, leo lên Bục Đá và đứng bên cạnh Sao Xanh. Nó quay qua đám đông những gương mặt căng thẳng quanh mình, và vận hết hơi thở để tuyên bố, “Đuôi Đỏ chết rồi!”

Chương 4

Những tiếng ngao điếng hồn òa lên từ những con mèo bộ tộc và vang dội khắp khu rừng.

Chân Quạ hơi lão đảo. Tay trước bên phải của nó óng ánh ướt đẫm máu, chảy ra từ một vết rạch sâu trên bả vai nó, “Chúng tôi ga... gặp năm chiến binh bộ tộc Sông bên dòng suối, không xa gò đá Thái Dương Thái Dương”, nó run rẩy tiếp. “Tim Cây Sồi có trong số chúng”.

“Tim Cây Sồi!” Chân Xám há hốc bên cạnh chân Lửa. “Hắn là thủ lĩnh trợ tá của bộ tộc Sông! May thay cho chân Quạ! Ước gì là mình. Hắn mình đã...” chân Xám im bật vì một cái liếc dữ tợn từ ông mèo già màu xám, đã đánh hơi thấy chân quạ trở về đầu tiên.

Chân Lửa hướng sự chú ý trở lại chân Quạ.

“Đuôi Đỏ cảnh cáo Tim Cây Sồi phải đưa đoàn săn của hắn ra khỏi lãnh địa của bộ tộc Sấm. Ông ấy nói rằng chiến binh kế tiếp bị bắt ở lãnh địa bộ tộc Sấm sẽ bị giết, nhưng Tim Cây... Tim Cây Sồi không lùi bước. Hắn nói Bo... bộ tộc hắn cần phải được ăn, cho dù chúng ta đe dọa đến thế nào”. Chân Quạ ngừng lại để hít lấy hơi. Nó vẫn chảy máu ròng ròng, và đứng gượng gạo để dời trọng lượng ra khỏi vai.

“Đó là khi bọn mèo bộ tộc sông tấn công. Thật khó thấy chuyện gì xảy ra. Trận chiến thật ác liệt. Tôi thấy Tim Cây Sồi quật Đuôi Đỏ xuống đất, nhưng sau đó Đuôi Đỏ...” Bất ngờ hai con mắt

của chân Quạ quay tròn tròn trong đầu nó và nó đổ ập qua một bên. Nửa trượt nửa rơi, nó tuột khỏi Bục Đá và rớt oạch xuống mặt đất bên dưới.

Một bà mèo màu vàng hoe lao bổ tới và quỳ thụp xuống bên cạnh nó. Bà liếm má nó lia lịa và gọi to, “Lá Đốm!”

Từ trong góc dương xỉ cô mèo nhí thế rất xinh đẹp mà chân Lửa để ý hồi nãy ngồi bên cạnh chân Xám phóng vọt ra. Cô vội vã đến bên chân Quạ và meo cho bà mèo vàng lùi lại. Rồi cô dùng cái mũi hồng nhỏ nhắn của mình vờ chú lính nhỏ lên, để có thể nhìn vết thương cho rõ hơn. Cô ngược lên và meo, “Ồn rồi, Hoa Vàng, vết thương của cậu ta không phải là chí tử. Nhưng tôi cần đi lấy một ít mạng nhện để cầm máu”.

Khi Lá Đốm chạy nước rút trở lại hang của mình, sự cam nín trong trắng trống bị vỡ òa bởi một tiếng ngao thê lương. Tất cả mọi cặp mắt đều đổ dồn về hướng tiếng kêu ấy.

Một ông mèo mướp khổng lồ màu nâu đậm lão đảo phóng qua đường hầm kim tước. Giữa hai hàm răng sắc nhọn của ông chiến binh không giữ mỗi, mà giữ thi thể bất động của một con mèo khác. Ông tha sinh vật mềm oặt vào trung tâm trắng trống.

Chân Lửa nghe lên và vụt thấy một cái đuôi đỏ rực buông thong trong đám bụi.

Làn sóng choáng váng rùng rùng lan khắp bộ tộc như một luồng gió cắt. Bên cạnh chân Lửa, chân Xám quỳ thụp xuống khi tiếng khóc thét qua người nó. “Đuôi Đỏ!”

“Chuyện này xảy ra như thế nào, Vuốt Cọp?” Sao Xanh chất vấn từ vị trí của bà ở trên Bục Đá.

Vuốt Cọp nhả gáy của Đuôi Đỏ ra khỏi miệng. Ông từ tốn nhìn lại Sao Xanh. “Anh ấy chết trong danh dự, bị Tim Cây Sồi hạ gục. Tôi không thể cứu anh ấy, nhưng tôi đã lấy mạng của Tim Cây

Sôi trong khi hấn còn đang hả hê chiến thắng”. Giọng của Vuốt Cọp mạnh mẽ và trầm sâu. “Cái chết của Đuôi Đỏ không vô ích, bởi vì tôi nghĩ chúng ta sẽ không thấy tên thợ săn bộ tộc Sông nào lang vãng trong lãnh địa của chúng ta nữa”.

Chân Lửa liếc nhanh qua chân Xám. Mắt của cậu lính nhỏ tối sầm lại buồn thảm.

Sau một khoảng lặng, vài con mèo tiến đến và liếm bộ lông cáu bẩn của Đuôi Đỏ. Khi liếm chải, họ rù lên những lời thỉnh lặng với chiến binh đã chết.

Chân Lửa thì thầm vào tai chân Xám, “Họ đang làm gì thế?”

Chân Xám không rời mắt khỏi ông mèo chết khi đáp lại. “Linh hồn ông ấy đã hòa nhập vào bộ tộc Sao, nhưng bộ tộc sẽ chia lười với Đuôi Đỏ lần cuối cùng”.

“Bộ tộc Sao?” Chân Lửa nói vang.

“Đó là bộ tộc những chiến binh ở trên thiên đường, theo dõi tất cả những con mèo của bộ tộc. Cậu có thể thấy họ ở Dải Ngân Hà”.

Chân Lửa trông thộn ra, vì vậy chân Xám giải thích. “Dải Ngân Hà là chòm sao dày đặc ta thấy hàng đêm vắt qua bầu trời. Mỗi ngôi sao là một chiến binh của bộ tộc Sao. Đêm nay Đuôi Đỏ sẽ là một trong số họ”.

Chân Lửa gật đầu, và chân Xám bước tới để chia lười với thủ lĩnh đã chết của mình.

Sao Xanh vẫn im lặng trong khi những con mèo đầu tiên tới bày tỏ lòng tôn kính với Đuôi Đỏ. Bây giờ bà nhảy khỏi Bục Đá và chậm rãi bước về phía thi thể của Đuôi Đỏ. Những con mèo khác lùi lại và nhìn khi tộc trưởng thụp xuống để chia lười với chiến hữu

thân thiết của bà lần cuối cùng.

Khi bà liếm xong, bà ngẩng cao đầu và nói. Giọng bà trầm nghẹn nổi đau, và bộ tộc lắng nghe trong thinh lặng. “Đuôi Đỏ là một chiến binh quả cảm. Sự trung thành với bộ tộc Sấm của anh ấy không bao giờ bị nghi ngờ. Ta luôn tin cậy vào óc phán đoán của anh ấy, bởi vì nó là bằng chứng xác thực cho những nhu cầu của bộ tộc, và không bao giờ bị lung lay bởi sự tư lợi hay kiêu hãnh. Lẽ ra anh ấy đã là một tộc trưởng anh minh”.

Rồi bà nằm ẹp bụng xuống, đầu cúi thấp, tay xoãi dài ra trước mặt, và cảm lặng khóc than cho người bạn đã mất của mình. Vài con mèo khác tới và nằm xuống bên cạnh bà, những cái cúi đầu và những cái lưng vồng xuống của họ hòa điệu với tư thế than khóc của tộc trưởng.

Chân Lửa nhìn. Chú không biết Đuôi Đỏ, nhưng chú không thể không cảm động khi chứng kiến nỗi tiếc thương của bộ tộc.

Chân Xám trở về và lại đứng bên cạnh chú. “Chân Bụi sẽ buồn lắm”, nó nhận xét.

“Chân Bụi?”

“Linh nhỏ của Đuôi Đỏ. Con mèo mướp vẫn nâu ở đằng kia kia. Minh tự hỏi không biết ai sẽ là mèo bảo trợ mới của nó?”

Chân Lửa liếc ra con mèo đực nhỏ nhắn đang nằm bẹp gần thi thể của Đuôi Đỏ, nhìn thất thần xuống đất. Chân Lửa nhìn sượt qua nó tới tộc trưởng của bộ tộc. “Sao Xanh sẽ ngồi ở đó với ông ấy trong bao lâu?” chú hỏi.

“Chắc chắn là cả đêm”, chân Xám đáp. “Đuôi Đỏ đã là trợ thủ của bà nhiều, nhiều mùa trăng rồi. Bà không muốn để ông ấy đi quá nhanh. Ông ấy là một trong những chiến binh kỳ cựu nhất. Không to lớn và mạnh mẽ như Vuốt Cọp hay Tim Sư Tử nhưng lanh lẹ và thông minh hơn”.

Chân Lửa nhìn Vuốt Cọp, thần phục sức mạnh căn phòng trong những cơ bắp cuộn cuộn và cái đầu rộng của ông. Thân thể to lớn của ông hết thảy đều chứng tỏ dấu hiệu của một cuộc đời chiến binh. Một tai của ông bị đứt thành hình chữ V và một vết sẹo sâu chẻ dọc sống mũi của ông.

Thình lình Vuốt Cọp đứng lên và bước nhẹ tới chỗ chân Quạ. Lá Đốm đang thụp xuống bên cạnh anh lính nhỏ bị thương của Vuốt Cọp, dùng răng và tay trước đắp những nùi mạng nhện lên vết thương ở vai cho nó.

Chân Lửa cúi về phía chân Xám và hỏi. “Lá Đốm đang làm gì vậy?”

“Cầm máu. Coi bộ vết cắt kinh khủng đây. Hình như chân Quạ run bần bật cả lên. Nó vốn hay hoảng hốt lắm, nhưng mình chưa bao giờ thấy nó tệ như thế này. Tội mình ra xem nó tỉnh chưa đi”.

Chúng luồn lách qua những con mèo đang khóc than về phía nơi chân Quạ nằm, và ngồi tôn kính ở một khoảng xa để chờ cho Vuốt Cọp nói xong.

“Này, Lá Đốm”. Vuốt Cọp nói với cô mèo nhị thể bằng một tiếng meo đỉnh đặc. “Nó sao rồi? Cô nghĩ cô có thể cứu sống được nó không? Tôi đã tiêu tốn rất nhiều thời gian để huấn luyện nó tới nơi tới chốn, và tôi không muốn mọi cố gắng của tôi đi tong chỉ trong trận đầu tiên”.

Lá Đốm không ngược lên khỏi bệnh nhân khi cô đáp, “Phải, tiếc thật, nếu như, sau sự huấn luyện quý giá của ông mà cậu ta chết trong trận đấu, hả?” Chân Lửa nghe có giọng châm biếm trong tiếng meo nhẹ nhàng của cô.

“Nó sống chứ?” Vuốt Cọp chất vấn.

“Dĩ nhiên. Cậu ta chỉ cần nghỉ ngơi”.

Vuốt Cọp khịt mũi và nhìn xuống hình thù đen bất động. Ông chọc mạnh chân Quạ bằng những móng vuốt tay trước của mình. “Này! Đây!”

Chân Quạ không nhúc nhích.

“Nhìn chiều dài móng vuốt đó kìa!” Chân Lửa thốt lên.

“Quá tuyệt!” Chân Xám đáp đầy cảm xúc. “Mình biết mình sẽ không muốn lao vào trận chiến với ông ấy đâu!”

“Đừng quá nhanh vậy, Vuốt Cọp!” Lá Đóm đặt tay cô lên móng vuốt sắc nhọn của Vuốt Cọp và nhẹ nhàng đẩy nó đi. “Cậu lính nhỏ này cần được giữ im cho đến khi vết thương lành. Chúng tôi không muốn cậu ta bị toác vết thương vì chạy nhảy để cố làm hài lòng ông. Làm ơn để cậu ta yên”.

Chân Lửa thấy mình nín thở khi chờ phản ứng của Vuốt Cọp. Chú đoán rằng rất ít mèo con dám ra lệnh cho một chiến binh như thế. Ông mèo mướp bự sững người và định nói thì Lá Đóm meo về giấu cọt, “Ngày cả ông cũng biết, tốt hơn không nên tranh cãi với một bà lang mèo, Vuốt Cọp”.

Mắt Vuốt Cọp nháng rực lên trước lời nói của cô mèo nhí thể nhỏ nhắn. “Tôi sẽ không dám tranh cãi với cô nữa đâu, Lá Đóm thân mến”, ông rừ. Ông quay đi và chợt thấy chân Xám và chân Lửa. “Ai đây?” ông hỏi chân Xám, cao lừng lững phía trên chúng.

“Cậu ấy là lính nhỏ mới”, chân Xám meo.

“Nó có mùi mèo kiểng!” ông chiến binh khịt mũi.

“Tôi đã là một con mèo nhà”, chân Lửa meo một cách liêu lĩnh, “nhưng tôi sẽ tập luyện để trở thành một chiến binh”.

Vuốt Cọp nhìn chú với vẻ thích thú đột ngột. “À, phải. Ta nhớ rồi. Sao Xanh bảo bà ấy vừa vấp phải một mèo kiểng bị lạc. Vậy là bà ấy đã kiểm tra chú em rồi, phải không?”

Chân Lửa ngồi thật thẳng lên, lo lắng tạo ấn tượng với vị chiến binh bộ tộc đặc biệt nổi bật này. “Đúng vậy”, chú tôn kính meo.

Vuốt Cọp nhìn chú trầm ngâm. “Thế thì ta sẽ thích thú theo dõi sự tiến bộ của chú mày vậy”.

Chân Lửa thở phập phồng tự hào khi Vuốt cọp bước đi khỏi. “Cậu có nghĩ là ông ấy thích tớ không?”

“Mình không nghĩ Vuốt Cọp thích bất cứ lính nhỏ nào!” Chân Xám thì thào.

Vừa lúc đó chân Quạ giật và vặn tai. “Ông ấy đi rồi à?” nó lều bàu.

“Ai? Vuốt Cọp?” Chân Xám đáp, bước tới chỗ nó. “Ừ, ông ấy đi rồi”.

“Chào cậu!” Chân Lửa bắt đầu, định giới thiệu mình.

“Đi đi, cả hai đứa!” Lá Đốm xua đuổi chúng. “Làm sao tôi có thể giúp con mèo này với tất cả sự quấy rầy ấy cơ chứ!” cô nóng nảy quật đuôi vào chân Xám và chân Lửa rồi lách tới chắn mình giữa chúng và bệnh nhân của mình.

Chân Lửa nhận ra cô rất nghiêm túc, bất chấp vẻ lớp chóp linh động trong đôi mắt màu hổ phách của cô.

“Đi thôi, chân Lửa”, chân Xám meo. “Mình sẽ đưa cậu đi lòng vòng. Gặp lại bồ sau nhé, chân Quạ”.

Hai con mèo rời Lá Đốm và chân Quạ rồi bước qua trang

trống.

Chân Xám trông rất trầm tư. Nó nhận lãnh vai trò của một hướng dẫn viên một cách rất nghiêm túc. “Cậu biết Bực Đá rồi chứ gì”, nó bắt đầu, quật đuôi về phía tảng đá lớn, lảng o. “Sao Xanh luôn đứng lên đó để nói với bộ tộc. Hang của bà ở đằng kia”. Nó hích mũi về phía một cái hốc ở bên Bực Đá. “Hang của bà hình thành do một dòng suối cổ xưa đục khoét vào cách đây biết bao nhiêu mùa trăng”. Địa y che phủ kín lối vào, bảo vệ hang của tộc trưởng khỏi mưa và gió.

“Những chiến binh ngủ ở đây”, chân Xám tiếp.

Chân Lửa theo chân Xám tới một bụi rậm lớn cách Bực Đá vài bước. Từ đây nhìn thẳng tuồn tuột xuống hàng kim tước lối vào trại. Những cành cây rủ thấp, nhưng chân Lửa có thể thấy một không gian an toàn ở bên trong, nơi những chiến binh làm ổ của mình.

“Những chiến binh kỳ cựu ngủ ở gần trung tâm nhất, chỗ ấm nhất”, chân Xám giải thích. “Họ thường chia mỗi tươ với nhau ở bên bụi tầm ma kia. Những chiến binh trẻ hơn ăn ở gần đây. Thịnh thoảng họ được mời ăn cùng với những chiến binh già, đó là một vinh dự rất lớn”.

“Còn những mèo khác trong bộ tộc thì sao?” Chân Lửa hỏi, phần khích nhưng cảm thấy hơi sờ sờ vì tất cả những truyền thống và nghi thức của cuộc sống bộ tộc.

“Ừm, những nữ miu ở chung gần với chiến binh khi họ phục vụ như những chiến binh, nhưng khi họ sắp sinh, hoặc đang chăm con, họ sẽ ở trong một cái hang gần nhà trẻ. Những con mèo già có chỗ riêng của họ ở đầu đằng kia trắng trống. Đi nào, để tớ chỉ cho cậu”. Chúng dừng lại bên cạnh thân cây ngã, che kín một khoảnh cỏ tươi tốt. Nằm lơi lả giữa mảnh xanh rì ấy là bốn mèo già đang rút một con thỏ non béo tròn.

“Chắc chắn là chân Bụi và chân Cát vừa mới mang đến cho họ”, chân Xám thì thảo. “Một trong những bốn phận của lính nhỏ là bắt mồi tươi cho mèo già”.

“Chào, chú nhỏ”, một trong những mèo già chào chân Xám.

“Chào ông Tai Nhỏ”, chân Xám meo, gật đầu đầy kính trọng.

“Đây hẳn là lính nhỏ mới của chúng ta. Chân Lửa, phải không?” một ông mèo thứ hai meo. Bộ lông loang lổ của ông màu nâu đậm, và chỉ có một mẩu thịt ở chỗ lẽ ra phải là cái đuôi của ông.

“Đúng ạ”, chân Lửa đáp, bắt chước cái gật đầu lễ phép của chân Xám.

“Ta là Đuôi Cộc”, ông mèo nâu rừ. “Chào mừng cậu đến bộ tộc”.

“Hai cháu ăn nhé?” Tai Nhỏ meo.

Cả chân Lửa và chân Xám đều lắc đầu.

“Ồ, ở đây có đủ mà. Chân Bụi và chân Cát đang dần trở thành những tay săn cừ khôi. Bà không phiền nếu để đám trẻ này cùng chia một con chuột chứ, Độc Nhãn?”

Bà mèo màu xám nhạt nằm bên cạnh ông lắc đầu. Chân Lửa nhận thấy một mắt bà phủ mây và không thấy đường.

“Còn bà có phiền không, Đuôi Đốm Xám?”

Một bà mèo già khác, nhị thể có cái mõm xám, meo lên bằng giọng khều khào của mèo già. “Dĩ nhiên là không”.

“Cảm ơn”, chân Xám hớn hờ meo. Nó bước tới trước và lấy

một con chuột lớn từ đồng môn, rồi thả xuống chân chân Lửa.
“Cậu vẫn chưa biết vị chuột hả?” nó hỏi.

“Chưa”, chân Lửa thú thật. Đột nhiên chú cảm thấy hưng phấn bởi cái mùi ấm nóng dậy lên từ miếng mồi tươi, toàn thân chú run lên trước ý nghĩ chia sẻ thức ăn thật sự đầu tiên của mình với tư cách là một thành viên của bộ tộc.

“Vậy thì, cậu cần trước đi, để chừa lại cho mình một ít!”
chân Xám hạ thấp đầu và đứng lùi lại lấy chỗ cho chân Lửa.

Chân Lửa thụp xuống và ngoạm lấy một miếng chuột lớn.
Đậm đà và thanh thoát, và ngân vang với những hương vị của rừng.

“Cậu nghĩ sao?” chân Xám hỏi.

“Mê ly!” chân Lửa lẩm bẩm, miệng chú vẫn đầy căng.

“Tránh ra nào”, chân Xám meo, bước lên trước và vòng đầu cắn một miếng.

Hai lính nhỏ chia nhau con chuột, chúng lắng nghe những mèø già trò chuyện với nhau.

“Chùng nào thì Sao xanh chỉ định trở thủ mới?” Tai Nhỏ hỏi.

“Ông nói gì, Tai Nhỏ?” bà Độc Nhãn meo.

“Tôi nghĩ bà ngễnh ngãng cũng tệ không kém gì thị lực của bà rồi!” Tai Nhỏ gất um. “Tôi nói là chùng nào thì Sao Xanh chỉ định trở thụ mới?”

Độc Nhãn làm ngơ phản ứng câu kinh của Tai Nhỏ, thay vào đó bà nói với bà mèø nhị thể. “Đuôi Đốm Xám, bà có nhớ cái ngày cách đây nhiều mùa trăng khi Sao Xanh được chỉ định là thủ lĩnh trợ tá không?”

Đuôi Đốm Xám sốt sắng meo. “Nhớ chứ! Không lâu sau khi bà ấy mất hết con cái”.

“Bà ấy chẳng vui gì khi phải chỉ định trợ thủ mới đâu”, Tai Nhỏ nhận xét. “Đuôi Đỏ đã phục vụ bà ấy thật lâu và thật đặc lực. Nhưng bà ấy phải quyết định nhanh thôi. Theo phong tục bộ tộc, sự lựa chọn phải được thực hiện trước khi trăng lên cao sau cái chết của trợ thủ cũ”.

“Ít ra lần này sự lựa chọn cũng đã rõ ràng”, Đuôi Cọc meo.

Chân Lửa ngẩng đầu lên và nhìn xung quanh trăng tròn. Đuôi Cọc ám chỉ tới ai vậy? Với chân Lửa, tất cả mọi chiến binh đều xứng đáng trở thành thủ lĩnh trợ tá. Có lẽ ông áo chỉ tới Vuốt Cọc – dấu sao thì ông ấy cũng đã trả thù cho cái chết của Đuôi Đỏ.

Vuốt Cọc đng ngồi đó không xa, tai oặt nghiêng về phía câu chuyện của những mèo già.

Khi chân Lửa thè lưỡi ra kiểm những vết chuột cuối cùng dính ở ria, thì giọng Sao xanh vang lên từ Bục Đá. Thi thể của Đuôi Đỏ vẫn nằm ở trăng tròn bên dưới, xám ngắt trong ánh sáng lọt lọt. “Một trợ thủ mới phải được chỉ định”, bà meo. “Nhưng trước hết, chúng ta hãy cảm tạ bộ tộc Sao đã đón nhận cuộc sống của Đuôi Đỏ. Đêm may anh ấy sẽ ngồi bên những chiến hữu của mình trong số những vì sao”.

Im lặng bao trùm khi tất cả mèo ngược lên bầu trời, đang sẫm dần khi màn đêm phủ xuống khu rừng.

“Và bây giờ ta sẽ xuống tên thủ lĩnh trợ tá mới của nộ tộc Sấm”, Sao Xanh tiếp. “Ta tuyên bố những lời này trước thi thể của Đuôi Đỏ, để tâm linh anh ấy có thể nghe và tán thành lựa chọn của ta”.

Chân Lửa nhìn Vuốt Cọc. Nhận thấy nỗi khao khát hiện

trong đôi mắt màu hổ phách của chiến binh to lớn, khi ông ấy ngược lên Bục Đá.

“Tim Sư Tử”, Sao Xanh meo, “sẽ là thủ lĩnh mới của bộ tộc Sấm”.

Chân Lửa tò mò nhìn phản ứng của Vuốt Cọp. Nhưng gương mặt đen huyền của ông chiến binh không biểu lộ gì, khi ông tiến tới chúc mừng Tim Sư Tử bằng một cú huých nồng nhiệt đến nỗi suýt làm ông meo mướp vàng mắt thẳng băng.

“Sao bà ấy không chọn Vuốt Cọp làm thủ lĩnh?” Chân Lửa nói thầm với chân Xám.

“Chắc chắn bởi vì Tim Sư Tử là chiến binh lâu năm hơn, vì thế ông có nhiều kinh nghiệm hơn”, chân Xám xì xào trở lại, vẫn ngược nhìn Sao Xanh.

Sao Xanh lại nói. “Đuôi Đỏ đang bảo trợ cho cậu chân Bụi trẻ tuổi. Do tuyệt đối không để chậm trễ cho việc huấn luyện những lính nhỏ của chúng ta, tôi sẽ chỉ định meo bảo trợ cho chân Bụi ngay lập tức. Vằn Đen, anh hãy sẵn sàng nhận lính nhỏ đầu tiên của mình; anh sẽ tiếp tục huấn luyện cho chân Bụi. Anh đã được Vuốt Cọp dạy dỗ tốt, và ta mong chờ anh hãy truyệ đạt một số trong những tuyệt chiêu mà anh được dạy”.

Chiến binh meo mướp kiêu hãnh khi anh bày tỏ sự chấp thuận bằng một cái gật đầu nghiêm trang. Anh sải bước đến chân Bụi, và hơi ngượng ngừng cọ mũi mình vào mũi cậu lính nhỏ mới. Chân Bụi liếm đuôi của anh một cách tôn kính, nhưng mắt nó vẫn u tối đau buồn cho sự mất mát meo bảo trợ của mình.

Sao Xanh cao giọng. “Đêm nay ta sẽ thức cùng với thi thể của Đuôi Đỏ, trước khi chúng ta chôn cất anh ấy vào lúc mặt trời lên”. Bà nhảy khỏi Bục Đá và bước tới nằm bên cạnh thi thể của Đuôi Đỏ một lần nữa. Nhiều con meo khác cũng đến bên bà. Chân Bụi và tai Nhỏ có trong số này.

“Tụi mình cũng đến ngồi chung với họ chứ?” Chân Lửa đề nghị. Chú cần phải thú nhận rằng ý kiến này không thôi thúc chú cho lắm. Cả một ngày dài vừa qua và chú đã bắt đầu thấm mệt. Tất cả những gì chú muốn là tìm một nơi ấm áp và khô ráo để cuộn tròn ngủ.

Chân Xám lắc đầu. “Không, chỉ những ai gần gũi nhất với Đuôi Đỏ mới chia sẻ đêm cuối cùng của chú ấy. Mình sẽ chỉ cho cậu chỗ ngủ. Hang lính nhỏ ở kia kia”.

Chân Lửa đi theo chân Xám tới một bụi dương xỉ rậm rạp nằm đằng sau một gốc cây cụt phủ đầy rêu.

“Tất cả lính nhỏ chia mỗi tụi của họ bên cạnh gốc cây này”, chân Xám bảo chú.

“Có bao nhiêu lính nhỏ?” Chân Lửa hỏi.

“Không có nhiều như thường lệ - chỉ có tở, cậu, chân Quạ, chân Bụi và chân Cát”.

Chân Xám và chân Lửa vừa ngồi xuống cạnh gốc cây cụt, thì một cô mèo choai bò ra từ bên dưới bụi dương xỉ. Lông nó màu vàng như lông chân Lửa, nhưng lợt hơn nhiều, có lẫn chìm những sọc lông sậm.

“Chao! Ở đây có lính nhỏ mới đến!” cô nàng meo, mắt híp lại.

“Chào bạn”, Chân Lửa meo.

Nhỏ mèo choai khịt mũi vẻ thô lỗ. “Nó có mùi mèo kiếng. Đừng nói là tôi phải chia ổ chúng với cái mùi tanh hôi đó đấy!”

Chân Lửa sững sờ. Kể từ cuộc đấu của chú với Đuôi Dài, tất cả những con mèo đều khá thân thiện. Có lẽ họ bị chia trí vì tin tức của chân Quạ, chú nghĩ.

“Cậu cần phải thông cảm cho chân Cát”, chân Xám thanh minh. “Mình nghĩ chắc là nó vừa mắc một túm lông ở đâu đó rồi. Chứ thường ngày nó đâu có cẩu bẩn như thế”.

“Phiii!” chân Cát hậm hực.

“Thôi đi, bọn nhóc”. Giọng trầm đặc của Bão Trắng cất lên đằng sau lũ lính nhỏ. “Chân Cát! Là lính nhỏ của ta, ta mong chờ trò phải tỏ ra chào đón mèo mới tới hơn”.

Chân Cát ngó đầu lên đầy nganh ngạnh. “Con xin lỗi, Bão Trắng”, con nhỏ rù, nghe chẳng hồi lỗi chút nào. “Con chỉ không muốn cùng tập luyện với một mèo kiêu, thế thôi!”

“Ta chắc chắn rồi trò sẽ quen, chân Cát”, Bão Trắng ôn tồn meo. “Thôi, khuya lắm rồi, sáng mai còn phải học sớm. Ba trò hãy ngủ một chút đi”. Ông thầy cho chân Cát một cái nhìn nghiêm khắc, và cô nàng cúi đầu vâng lời. Khi ông đi khỏi, con nhỏ láo liên dòm quanh và biến mất vào bụi dương xỉ, khịt mũi một cái nữa khi lướt qua chân Lửa.

Bằng một cái quạt đuôi, chân Xám mời chân Lửa đi theo nó, và nó dẫn đường đi theo sau chân Cát. Bên trong khu ngủ, mặt đất trải đầy rêu mịn, và ánh trăng nhạt biến tất cả mọi vật thành màu xanh lá cây xanh dịu. Không khí phảng phất mùi dương xỉ, và ấm hơn bên ngoài.

“Mình ngủ ở đâu?” Chân Lửa hỏi.

“Đâu cũng được, miễn đừng gần tao!” chân Cát hằn học, tay nó đang chọc chọc rêu.

Chân Xám và chân Lửa liếc nhìn nhau, nhưng nín thinh. Chân Lửa dùng vuốt cào rêu thành đồng. Khi sắp xếp giường của mình thành một cái ổ ấm áp, chú cuộn người cho đến khi tìm được thế thoải mái và nằm xuống. Toàn thân chú mềm xuôi ra đầy mãn

nguyện. Bây giờ, đây là nhà của chú. Chú đã là thành viên của bộ tộc Sám.

Chương 5

Dậy, chân Lửa, dậy! tiếng meo của chân Xám ập vào giấc mơ của chân Lửa. Chú đang đuổi theo một con sóc, lên, lên mãi, lên tuốt tận ngọn cây sồi cao.

“Giờ huấn luyện bắt đầu lúc mặt trời lên. Chân Bụi và chân Cát dậy rồi đó”, chân Xám gấp gáp thêm.

Chân Lửa lơ mơ đuổi mình, rồi chợt nhớ ra: hôm nay là ngày huấn luyện đầu tiên của chú. Chú lật chân lại. Con buồn ngủ bốc hơi liền, khi sự háo hức dâng trào khắp các mạch máu của chú.

Chân Xám đang hồi hả tấm tấp. Giữa những cú liếm, nó meo, “mình vừa nói chuyện với Tim Sư Tử. Chân Quạ sẽ không học chung với tụi mình cho đến khi vết thương của nó lành. Chắc chắn nó sẽ phải ở lại trong hang của Lá Đốm một hay hai ngày nữa. Chân Bụi và chân Cát tới phiên đi săn. Vì vậy Tim Sư Tử nghĩ sáng nay mình với cậu sẽ học cùng ông ấy và Vuốt Cọp. Tụi mình phải lẹ lẹ lên”, nó thêm. “Họ không chờ đâu!”

Chân Xám lật đặt dẫn chân Lửa qua bụi kim tước lối ra vào rại và đi lên sườn thung lũng lờm chờm đá. Khi chúng leo lên sườn đồi, một luồng gió mát thổi gọn lông chúng. Từng tảng mây trắng to đùng lướt ào ào qua bầu trời xanh trên đầu. Chân Lửa cảm nhận một niềm vui thích thú đến gai người đang dấy lên trong mình khi chú theo chân Xám xuống một đoạn dốc rợp bóng cây vào một hõm cát.

Quả nhiên Vuốt Cọp và Tim Sư Tử đang chờ, đang ngồi

trên cát ẩm nắng cách chúng vài cái đuôi.

“Trong tương lai, ta mong chờ cả hai trò phải đúng giờ”, Vuốt Cọp gừ.

“Đừng quá khát khe thế, Vuốt Cọp; đêm qua là một đêm bận rộn. Tôi nghĩ chúng đã mệt lắm”. Tim Sư Tử nhẹ nhàng meo. “Cậu chưa được chỉ định mèo bảo trợ riêng, chân Lửa”, ông tiếp. “Cho nên bây giờ, Vuốt Cọp và ta sẽ chia nhau huấn luyện trò”.

Chân Lửa gạt đầu nhiệt thành, đuôi chú nhổng cao, không thể che giấu được niềm sung sướng có đến hai chiến binh vĩ đại như vậy làm thầy.

“Nào”, Vuốt Cọp nóng nảy meo. “Hôm nay chúng tôi sẽ chỉ cho các trò những ranh giới lãnh địa của chúng ta, để các trò biết mình sẽ đi săn ở đâu và các trò cần phải bảo vệ vùng biên giới nào. Chân Xám, sẽ chẳng hại gì cho trò khi tự ôn lại những giới hạn bao quanh bộ tộc của chúng ta”.

Không thêm một lời nào, Vuốt Cọp búng lên và phóng vọt khỏi hõm cát. Tim Sư Tử gạt đầu với chân Xám và cả hai cùng phóng theo với tốc độ tương tự. Chân Lửa hót hải lao theo họ, chân chú trượt lún vào cát mềm.

Cây cối ở phần này khu rừng dày đặc hơn, những bóng cây tần bì và những cây bu-lô bị những cây sồi to chắc che bóng. Mặt đất được trải thảm bằng lá khô giòn tan, cứ lạp xạp bên dưới chân cây cối dọc theo đây”. Nói đoạn, ông mèo mướp đen liền vén đuôi lên và xịt dấu vết của chính mình lên tảng đá láng.

“Chúng ta sẽ đi theo viền biên giới này, nó sẽ dẫn thẳng đến điểm Bốn Cây”, Tim Sư Tử meo.

Ông vọt lẹ đi, rời khỏi Gò Đá Thái Dương, theo sau là Vuốt Cọp, chân Xám và chân Lửa chạy theo họ.

“Điểm Bốn Cây là gì?” Chân Lửa thở phì phò.

“Đó là nơi lãnh địa của tất cả bốn bộ tộc gặp nhau”, chân Xám đáp. “Có bốn cây sồi cổ thụ ở đó, chúng già bằng Bộ...”

“Im!” Vuốt Cọp ra lệnh. “Đừng quên chúng ta đang ở gần lãnh địa của kẻ thù như thế nào!”

Hai lính nhỏ nín thít và chân Lửa tập trung bước thật êm. Họ băng qua một con suối nông, giữ khô chân bằng cách nhảy từ tảng đá này qua tảng đá kia suốt lòng suối rải sỏi.

Đến lúc họ tới điểm Bốn Cây, thì chân Lửa cảm thấy hoảnh toàn hết hơi và chân tay ê ẩm. Chú không quen đi xa và nhanh như thế này. Chú thở đánh phào khi Tim Sư Tử và Vuốt Cọp dẫn chúng ra khỏi khu rừng dày đặc và dừng lại ở đỉnh một sườn dốc phủ đầy bụi cây nhỏ.

Lúc này mặt trời đã lên cao. Mây đã tan, và gió đã lặng. Bêr dưới, trong ánh nắng chói lòa, có bốn cây sồi vĩ đại, ngọn cây xanh ngát gần chạm tới đỉnh con dốc đứng.

“Như chân Xám đã nói với trò”, Tim Sư Tử meo với chân Lửa, “đây là điểm Bốn Cây, nơi lãnh địa của tất cả bốn bộ tộc gặp nhau. “Bộ tộc Gió cai trị vùng đất cao phía trước chúng ta, nơi mặt trời lặn. Hôm nay trò sẽ không thể đánh hơi được mùi của họ đâu – gió đang thổi về phía họ. nhưng rồi trò sẽ học được nhanh thôi”.

“Còn bộ tộc Bóng Tối nắm quyền ở đằng kia, trong phần tối nhất của khu rừng”, chân Xám thêm, đồng thời ngoắt đầu sang ngang. “Những mèo già kể rằng gió lạnh từ phương bắc thổi vào những con mèo bộ tộc Bóng Tối và làm lãnh lẻo trái tim họ”.

“Nhiều bộ tộc thật!” Chân Lửa thốt lên. *Và được tổ chức chặt chẽ thật*, chú thầm nghĩ thêm, nhớ lại những giai thoại rùng rợn của Vết Ổ về những con mèo hoang chuyên gieo rắc kinh hoàng trong khu rừng.

“Giờ trò sẽ thấy tại sao bây mỗi lại quý giá như vậy”, Tim Sur Tử meo. “Tại sao chúng ta phải chiến đấu để bảo vệ những thứ ít ỏi chúng ta có”.

“Nhưng thật là ngớ ngẩn! Các bộ tộc không thể cùng nhau làm việc và chia sẻ vùng đất săn mỗi với nhau, thay vì đánh nhau sao?” Chân Lửa bạo gan nêu ý kiến.

Một sự im lặng điếng người đáp lại lời chú.

Vuốt Cọp là mèo đầu tiên đáp. “Đó là ý nghĩ phản trắc, mèo kiếng”, ông nạt.

“Đừng quá dữ tợn thế, Vuốt Cọp”, Tim Sur Tử nhắc. “Các phương thức bộ tộc còn quá mới mẻ đối với lính nhỏ này”. Ông nhìn chân Lửa. “Trò nói từ trái tim, chân Lửa trẻ tuổi à. Điều này sẽ khiến trò trở thành một chiến binh dũng mãnh vào một ngày kia”.

Vuốt Cọp gừ. “Hoặc sẽ khiến nó lộ chân tướng éo lá của mèo kiếng ngay đúng khoảnh khắc tấn công”.

Tim Sur Tử liếc nhanh Vuốt Cọp một cái rồi ông tiếp. “Bốn bộ tộc sẽ quy tụ hòa bình trong một cuộc Tụ Hạp vào mỗi mùa trăng. Chỗ này” – ông cúi đầu về phía bốn cây sồi to bên dưới – “là nơi họ gặp nhau. Thời gian đình chiến sẽ kéo dài trong khoảng thời gian trăng tròn nhất”.

“Vậy là sắp có một cuộc tụ họp rồi phải không ạ?” Chân Lửa nói, nhớ lại ánh trăng đêm hôm trước sáng như thế nào.

“Quả đúng vậy!” Tim Sur Tử trả lời, có vẻ rất ấn tượng. “Đúng là đêm nay. Cuộc Tụ Hạp rất quan trọng là vì nó cho phép các bộ tộc gặp gỡ nhau trong hòa bình một đêm. Nhưng trò phải hiểu rằng đồng minh lâu thường mang lại rắc rối hơn ta tưởng”.

“Chính lòng trung thành với bộ tộc khiến cho chúng ta mạnh mẽ”, Vuốt Cọp tán thành meo.

Chân Lửa gật đầu, “con hiểu”, chú meo.

“Nào”, Tim Sư Tử đứng lên. “Chúng ta đi tiếp”.

Họ nhích bước dọc theo sườn thung lũng, nơi có điểm Bốn Cây. Bây giờ họ đang đi ngược lại với mặt trời, khi nó bắt đầu chìm xuống bầu trời buổi chiều. Họ băng qua suối ở một đoạn hẹp, nơi chỉ cần nhảy một cú là qua.

Chân Lửa hít không khí. Một mùi mèo mới chạm vào miếng đệm mõm của chú, mạng và chua gắt. “Bộ tộc nào đó?” chú hỏi.

“Bộ tộc Bóng Tối”, Vuốt Cọp trả lời một cách cộc cằn. Chúng ta đang đi men theo biên giới của họ. Hãy cảnh giác, chân Lửa. Những mùi mới hơn có nghĩa là một đội tuần tra của bộ tộc Bóng Tối đang ở khu vực này”.

Khi chân Lửa gật, chợt, chú nghe thấy một tiếng động lạ. Chú cứng người, nhưng những con mèo kia đều bước, hướng thẳng về phía tiếng ầm ầm đáng sợ ấy.

“Cái gì đó?” chú hỏi to, chạy đuổi kịp họ.

“Trò sẽ thấy ngay”, Tim Sư Tử đáp.

Chân Lửa ngó nhìn qua tàng cây đằng trước. Hình như lá ở đây thưa hơn, để lộ những vệt nắng rộng. “Chúng ta đang ở bìa rừng phải không?” chú hỏi. Rồi chú ngừng lại và hít một hơi thật sâu. Mùi rừng xanh át hẳn những mùi lạ, đầy ám muội. Lần này không phải là mùi mèo, mà là một mùi nhắc chú nhớ đến ngôi nhà của Hai Chân của chú. Và tiếng rầm rầm lớn dần, một tiếng rú không ngừng khiến cho mặt đất rung chuyển và lăm xóc tai chân Lửa.

“Đây là đường Sấm Rền”, Vuốt Cọp meo.

Chân Lửa theo sau khi Tim Sư Tử dẫn họ về phía bìa rừng. Rồi ông ngồi xuống và cả bốn con mèo nhìn ra.

Chân Lửa có thể thấy một con đường màu xám tựa như một dòng sông, cắt xuyên qua rừng. Đá xám cứng chắc trải về phía trước chú, xa đến độ cây cối ở phía bên kia đường chỉ còn lơ mờ, nhỏ xíu. Chân Lửa rừng mình trước cái mùi đắng nghét dậy lên từ con đường.

Bỗng, chú lùi phắt lại, lông dựng lên, khi một con quái vật khổng lồ ầm ầm vụt qua. Cành cây hai bên đường lay ngả nghiêng trước làn gió đuổi theo con quái vật đang phóng như bay. Chân Lửa dòm quanh những mèo kia, mắt chú tròn tròn miệng á khẩu. Trước kia chú đã từng thấy một con đường như thế này ở gần nhà Hai Chân cũ của chú, nhưng chưa bao giờ thấy con đường nào rộng, có quái vật nhanh và hung tợn như thế này.

“Lần đầu nó cũng làm mình sợ”, chân Xám nhận xét. “Nhưng ít ra thì nó cũng giữ chân không cho bọn chiến binh bộ tộc Bóng Tối băng vào lãnh địa chúng ta. Đường Sấm Rền chạy xa cách đường biên giới của chúng ta nhiều bước chân. Đừng lo, lũ quái vật đó không bao giờ rời đường Sấm Rền đâu. Cậu sẽ ổn miễn là đừng đi quá gần chúng”.

“Đến giờ trở lại trại rồi”, Tim Sư Tử meo. “Giờ các trò đã xem hết những đường biên giới của chúng ta. Nhưng chúng ta sẽ tránh bãi đá Hang Rắn, cho dù đi đường vòng có dài hơn. Linh nhỏ chưa huấn luyện rất dễ bị làm mồi cho rắn lục, và ta nghĩ trò đã mệt rồi, chân Lửa”.

Chân Lửa không thể không nhẹ nhõm trước ý nghĩ quay trở lại trại. Đầu chú đang quay mòng mòng với tất cả những mùi mới và cảnh vật mới, và Tim Sư Tử nói đúng: chú mệt và đói. Chú đi xuống dốc đằng sau chân Xám, khi những con mèo ra khỏi đường

Sấm Rền và hướng trở vào khu rừng.

Những mùi buổi tối ẩm sương vương đầy trong không khí khi chân Lửa đi qua làn kim tước vào trại bộ tộc Sấm. Mọi người đang đợi họ. Chân Lửa và chân Xám nhận khẩu phần của mình từ đồng mỗi nằm ở chỗ bóng mát của trảng trống và mang tới gốc cây cụt bên ngoài hang của chúng.

Chân Bụi và chân cát đã ở đó rồi, đang nhai ngấu nghiến.

“Ê, chào mèo kiểng”, chân Bụi meo, híp mắt lại đầy giễu cợt với chân Lửa. “Thường thức đồ ăn của tội tao bắt cho mày đi”.

“Ai mà biết, đến đời nào mày mới có thể học được cách bắt mồi, dù chỉ cho chính mày!” chân Cát phụ họa.

“Hai bạn vẫn trong phiên săn mồi à?” chân Xám hỏi tỉnh rụi. “Không sao. Tội này vừa đi tuần lãnh địa của chúng ta. Anh chị sẽ vui khi biết tất cả chúng ta vẫn an toàn”.

“Tao chắc chắn những bộ tộc khác sẽ sợ chết khiếp khi họ nghĩ thấy hay chúng bay tới!” chân Bụi ngao.

“Chúng thậm chí còn không dám thò mặt ra kia”, chân Xám độp lại, không thể che dấu sự tức giận của mình.

“Ừ, để tối nay tao hỏi chúng khi tội tao gặp chúng tại Cuộc Tụ Hạp các bộ tộc”, chân Cát meo.

“Các bạn đi à?” chân Lửa buột miệng, quá ấn tượng, bất chấp sự thù địch của hai lính nhỏ.

“Dĩ nhiên”, chân Bụi trịch thượng đáp. “Đó là một vinh dự lớn, mày biết không. Nhưng đừng lo, sáng mai tội tao sẽ kể hết cho mày nghe”.

Châm Xám lơ lửng cái nhìn hau háu của chân Bụi và bắt đầu

xoi mới tươi của mình. Chân Lửa cũng đói bụng lắm rồi, chú thụp xuống ăn. Chú không thể không cảm thấy nhói lên sự ghen tị khi chân Bụi và chân Cát sẽ đi gặp các bộ tộc khác vào đêm nay.

Bỗng có tiếng Sao Xanh gọi khiến chân Lửa ngẩng đầu lên. Chú nhìn vài chiến binh và mèo già của bộ tộc tập hợp ở trắng trống. Đến giờ đoàn bộ tộc lên đường tới cuộc Tụ Hạp. Chân Bụi và chân Cát vọt đứng dậy và chạy ra nhập vào những con mèo kia.

“Chào hai cưng nha”, chân cát la ngoái qua vai nó. “Chúc một buổi tối vui vẻ, yên tĩnh!”

Đoàn mèo đi dự họp nối đuôi nhau chạy ra khỏi cổng trại, dẫn đầu là Sao Xanh. Lông bà ánh lên như bạc dưới ánh trăng, và trông bà thật bình thản và điềm tĩnh khi dẫn bộ tộc tới cuộc đình chiến ngắn ngủi giữa những kẻ thù cũ.

“Cậu đã từng đi dự Cuộc Tụ Hạp bao giờ chưa?” chân Lửa dăm chiêu hỏi chân Xám.

“Chưa”, chân Xám đáp, nhai rau ráu một khúc xương chuột. “Nhưng sẽ không lâu đâu. Cậu chỉ cần đợi thôi. Tất cả lính nhỏ đều sẽ có lần tới đó”.

Hai lính nhỏ ăn nốt bữa của mình trong im lặng. Khi chúng ăn xong, chân Xám lững thững đi lại gần chân Lửa và chải đầu cho chú. Cùng nhau, chúng tắm tấp và chia lười. Rồi, một nhòai sau cuộc hành trình dài vất vả, và chúng lặc lè chui vào hang. Chúng nằm xuống ổ của mình và ngủ ngay lập tức.

Sáng hôm sau, chân Xám và chân Lửa đếm hõm cát sớm. Chúng bò ra trước khi chân bụi và chân Cát tỉnh giấc. Chân Lửa háo hức muốn nghe về Cuộc Tụ Hạp nhưng chân Xám kéo cậu đi. “Cậu sẽ nghe tất cả sau, tớ biết rõ hai đứa ấy mà”, chân Xám meo.

Bầu trời hứa hẹn một ngày nắng ấm nữa. Và lần này, có

chân Quạ đến học chung với chúng. Nhờ Lá Đốm, vết thương của nó đang lành mau.

Chân Xám đùa nghịch, hốt lá thầy lên không rồi chạy đua theo chụp. Chân Lửa xem, đuôi chú giật giật lên khoái chí. Chân Quạ ngồi im re ở một bên hõm cát, trông căng thẳng và rầu rĩ.

“Vui lên coi, chân Quạ!” chân Xám gọi. “Mình biết bồ không thích tập luyện, nhưng bồ đâu có thường đau khổ như vậy!”

Mùi của Vuốt Cọp và Tim Sư Tử báo cho bọn lính nhỏ biết họ tới, và chân Quạ meo gấp gấp. “Mình lo cái vai mình sẽ đau trở lại”.

Đúng lúc đó, Vuốt Cọp hiện ra khỏi bụi râm, theo sát là Tim Sư Tử.

“Chiến binh phải âm thầm chịu đựng đau đớn”, Vuốt Cọp gừ. Ông nhìn thẳng vào mắt chân Quạ. “Trò cần phải học cách giữ lưỡi của mình lại”.

Chân Quạ co rụt người và sụp mắt xuống đất.

“Hôm nay Vuốt Cọp hơi gắt gỏng”, chân Xám thì thầm vào tai chân Lửa.

Tim Sư Tử nghiêm nghị liếc nhìn cậu lính nhỏ của mình thông báo. “Hôm nay chúng ta sẽ tập đi theo con mèo. Nào, có khác nhau rất lớn giữa việc lén theo một con thỏ với việc lén theo một con chuột. Trò nào cho ta biết tại sao lại như vậy?”

Chân Lửa mù tịt, còn chân Quạ dường như đã thảnh thơi tận tim lời răn dạy của Vuốt Cọp nên đang giữ chặt cái lưỡi của nó.

“Nói!” Vuốt Cọp nạt một cách bức dọc.

Chính chân Xám là đứa trả lời: “Bởi vì thỏ ngửi thấy mùi

của ta trước khi nó trông thấy ta, nhưng chuột thì chỉ thấy bước chân của ta qua mặt đất trước khi kịp ngửi thấy mùi của ta”.

“Chính xác, chân Xám! Vậy trò phải ghi khắc trong đầu điều gì khi đi săn chuột?”

“Hãy bước thật nhẹ?” chân Lửa hỏi.

Tim Sư Tử lộ vẻ đồng ý với chú. “Khá đúng, chân Lửa. Các trò phải dồn hết trọng lượng của các trò lên hai bên hông để chân các trò không tiếp xúc với nền đất rừng. Làm thử coi!”

Chân Lửa nhìn chân Xám và chân Quạ lập tức thụp xuống thành thế chuẩn bị đi rón rén.

“Làm tốt lắm, chân Xám!” Tim Sư Tử meo khi hai lính nhỏ bắt đầu tiến tới trước một cách vụng trộm.

“Hạ móng xuống, chân Quạ, trông trò như con vịt vậy!” Vuốt Cọp quát. “Nào, tới trò làm, chân Lửa”.

Chân Lửa thụp xuống và bắt đầu bò rón rén trên nền đất rừng. Theo bản năng, chú cảm thấy mình hạ thân xuống đúng vị trí, và tiến tới trước, cố nhẹ bằng và im lặng hết sức, chú cảm thấy tự hào là cơ bắp mình đáp lại thật uyển chuyển.

“Hừ, rõ ràng trò không biết gì ngoài ảo tưởng”, Vuốt Cọp gừ. “Trò đi như một con mèo kiểng thừa mứa! Trò tưởng bữa tối sẽ tự đến nằm xuống đĩa thức ăn và chờ được ăn chắc?”

Chân Lửa vội ngồi lên khi Vuốt Cọp nói, hơi sững sờ những lời cay nghiệt đó. Chú chăm chú lắng nghe ông chiến binh, quyết sẽ làm đúng mọi thứ.

“Nhịp chân và chuyển động tới của cậu ta hơi chậm, nhưng thể khom của cậu ta hoàn toàn thẳng bằng”, Tim Sư Tử ôn tồn chỉ ra.

“Cái đó chỉ nhìn hơn chân Quạ thôi, tôi nghĩ”, Vuốt Cọp phàn nàn. Ông ném ánh mắt khinh khi qua thằng mèo đen. Sau hai mùa trăng huấn luyện rồi mà trở vẫn cứ dòn hết trọng lượn của trò qua bên trái”.

Chân Quạ trông bộ thậm chí càng tuyệt vọng hơn, và chân Lửa không thể ngăn mình buột mồm, “Tại vết thương của bạn ấy làm vướng bạn ấy, thế thôi!”

Vuốt Cọp quay ngoắt đầu lại và trợn trừng nhìn chân Lửa. “Thương tích là một yếu tố của cuộc sống. Trò phải thích nghi. Ngay cả trò, chân Lửa, cũng đã học được điều gì đó vào sáng nay. Nếu chặn Quạ mà tiếp thu nhanh như trò, thì nó đã là sự tán dương đối với ta tahy vì là một nỗi bận lòng rồi. Hãy tưởng tượng bị bẽ mặt bởi một mèo kiểng thì thế nào!” ông xia xói cuồng nộ vào linh nhỏ của mình.

Chân Lửa cảm thấy lông mình dựng lên bất an. Chú không dám nhìn vào mắt chân Quạ, cho nên cứ lơ tịt xuống tay mình.

“Ừm, con còn nghiêng lệch hơn con lửng một giò nữa”, chân quạ meo, chuyển từ thế bò rón rên thận trọng thành chạy ngoằn ngoèo qua trăng trắng một cách hài hước. “Con nghĩ mình đành phải sẵn bọn chuột ngô nghê thôi. Chúng đừng hòng có cơ hội. Con sẽ đi thông dong tới chỗ chúng và ngồi đè lên chúng cho đến khi chúng đầu hàng.”

“Tập trung, chân Xám. Ở đây không có thời gian cho trò giỡn!” Tim Sư Tử nghiêm khắc meo. “Có lẽ trò sẽ tập trung hơn nếu rình mồi trong thực tế”.

Cả ba lính nhỏ ngược lên rạng rỡ.

“Ta muốn mỗi trò đều có bắt cho được con mồi thật”, Tim Sư Tử meo. “Chân Quạ, trò tìm bên cạnh cây Tổ cú. Chân Xám, có thể có gì đó trong bụi mâm xôi lớn đằng kia. Còn trò, chân Lửa,

hãy theo dấu vết thỏ tới lòng suối cạn, trò sẽ thấy một con suối mùa đông cạn nước. Có lẽ trò sẽ bắt được gì đấy ở đó”.

Ba lính nhỏ tản đi, ngay cả chân Quạ cũng tìm thấy thêm năng lượng cho cuộc thách thức này.

Với máu chạy rần rật trong tai, chân Lửa thung thỉnh đi tới lòng suối cạn. Quả thực là có một con suối cắt ngang rừng cây trước khi mặt chú. Trong mùa lá rơi, chú đoán nó sẽ mang mưa đi khỏi rừng rồi đổ vào một con sông lớn cắt ngang lãnh địa của bộ tộc Sông. Còn bây giờ thì nó khô khốc.

Chân Lửa lảng lạng trườn xuống bờ xuống và dùn người trên bãi cát. Giác quan nào cũng căng cả lên. Vẫn lảng lẽ, chú quét khắp lòng suối cạn queo, tìm dấu hiệu của sự sống. Chú rình tìm bất cứ chuyển động nhỏ nhoi nào, miệng chú há to để có thể bắt được mùi mờ mịt nhất, tai chú oạt cả về phía trước.

Rồi chú ngửi thấy mùi chuột. Chú nhận ra cái mùi thơm lừng ấy ngay lập tức, và nhớ lại bữa ném chuột đầu tiên trong đời vào đêm hôm trước. Năng lượng hoang dã cuộn cuộn dâng trong chú, nhưng chú vẫn bất động, cố hết sức xác định con mồi.

Chú căng tai về trước cho đến khi nhận được xung động dồn dập, nhỏ xíu của trái tim chuột. Rồi một vệt màu nâu đập vào mắt chú. Sinh vật đó chạy thực mạng qua mảng cỏ dài phủ kín mép suối. Chân Lửa nhích lại gần hơn, không quên dồn trọng lượng vào bên hông, cho đến khi chú ở vừa tầm vồ mồi. Rồi chú dậm mạnh hai chân sau và bung tới, hất tung cát khi chú phóng lên.

Con chuột vù đi. Nhưng chân Lửa nhanh hơn. Chú vồ nó trên không bằng một tay, thấy nó xuống lòng suối cát và đè lên nó. Chú lẹ làng giết nó bằng một cú cắn sắc.

Chân Lửa cẩn thận tha cơ thể con chuột còn ấm giữa hai hàm răng, đuổi nhông cao, và quay về hõm cát nơi Vuốt Cọp và Tim Sư Tử chờ. Chú đã thực hiện cú diệt mồi đầu tiên của mình. Giờ chú đã là lính nhỏ thực sự của bộ tộc Sấm.

Chương 6

Ánh nắng ban mai rải xuống nền đất rừng, khi chân Lửa thông thả lên đường đi kiếm mồi. Hai tuần trăng đã trôi qua, kể từ khi chú bắt đầu được huấn luyện. Bây giờ chú đã cảm thấy thoải mái trong môi trường này. Tất cả mọi giác quan của chú đều được đánh thức và được giáo dục theo những phương thức của rừng.

Chân Lửa dừng lại để hít ngửi mặt đất và những con vật mù lạnh ngắt ngo ngoe ở trong đó. Chú rà trúng mùi của một Hai Chân vừa mới đi lang thang trong rừng. Vì lúc này lá ở đây đã xanh um nên cây cảnh trĩu nặng và những sinh vật li ti đang mê mải bận rộn bên dưới thảm lá tươi xốp.

Chân Lửa gồng chắc thân mình khi chú lặng lẽ đi qua những hàng cây, tất cả mọi giác quan của chú đều cảnh giác để dò tìm dấu vết cái mùi mà sẽ kết thúc bằng một cú diệt gọn. Hôm nay là lần đầu tiên chú được phân công đi làm nhiệm vụ một mình. Chú nhất quyết sẽ làm thật tốt, như thể sứ mạng của chú chỉ là mang mồi tươi về cho bộ tộc vậy.

Chú hướng đến dòng suối mà chú đã băng qua trong cuộc hành trình vất vả lần đầu qua vùng đất săn mồi của bộ tộc Sấm. Dòng suối chảy ọc ọc và bắn tung tóe trên đường nó chạy xuống đồi, tràn ngập lớp sỏi tròn, nhẵn nhụi. Chân Lửa dừng lại liếm dòng nước lạnh, trong vắt, rồi ngược đầu lên kiểm tra không khí một lần nữa xem có mùi con mồi hay không.

Mùi tanh tươi của một con cáo đê nặng không khí nơi đây. Cái mùi này oi nồng, chứng tỏ là con cáo đã uống nước ở đây trước

chú. Chân Lửa nhận ra mùi ấy vì chú đã ngửi thấy nó trong chuyến thám thính rừng đầu tiên của mình. Sau này Tim Sư Tử đã dạy chú rằng đó là mùi cáo, nhưng ngoài bận thoáng vụt thấy cái đuôi của nó trong lần thứ nhất vào rừng ấy, chân Lửa vẫn chưa lần nào tận mắt trông thấy con cáo thật bao giờ.

Chú ráng lọc cái mùi cái đi và tập trung vào mùi con mồi. Thành linh, ria chú vểnh lên khi bắt trúng nhịp đập nóng hổi của nó – một con chuột đang bận xây ổ.

Thoáng sau, chú trông thấy con chuột liền. Một thân hình núc ních màu nâu đang nhí nhố tới lui dọc theo bờ suối, thu thập những cọng cỏ. Miệng chân Lửa tứa nước miếng, trong trạng thái đề phòng. Chú ăn cách đây cũng đã nhiều giờ, nhưng chú không dám săn mồi cho riêng mình, phải để bộ tộc được ăn đã. Chú nhớ những lời nhắc đi nhắc lại của Tim Sư Tử và Vuốt Cọp: “Bộ tộc phải được ăn trước”.

Dùn người xuống, chân Lửa bắt đầu rón rén đến bên sinh vật nhỏ. Màng lông bụng màu cam của chú chạm vào cỏ ướt. Chú bò tới gần hơn, mắt không rời khỏi con mồi. Gần tới. Một khoảnh khắc nữa, chú sẽ đến đủ gần và quăng...

Bỗng, có tiếng loạt soạt trong bụi dương xỉ đằng sau chú. Tai con chuột nước giật cục và nó biến mất vào một cái lỗ bên bờ suối.

Chân Lửa sừng cồ, cảm giác muốn đánh nhau chạy dọc sống lưng. Bất cứ thứ gì làm hỏng cơ hội bắt mồi ngon lành lần đầu của chú đều phải trả giá.

Chú hít không khí. Rõ ràng rành đó là một con mèo, nhưng chú chợt nhận ra mình không thể xác định được nó thuộc về bộ tộc nào – cái mùi cáo vẫn làm rối việc đánh hơi của chú.

Hạ mực gừ một tiếng trong cổ họng, chú bắt đầu lùi thủ thế thành một vòng tròn rộng. Tai dựng thẳng lên và mắt mở căng,

quyết tìm không bỏ sót một chuyện động nào. Chú lại nghe tiếng bụi cây xao động. Bây giờ rõ hơn, ở hẳn một bên. Chân Lửa dịch tới gần. Chú có thể thấy bụi dương xỉ rung rinh, nhưng những chiến lá hình lược vẫn che kín kẻ thù. Một cành khô gãy rắc. Theo tiếng động mạnh như thế thì hẳn nó phải lớn lắm, chân Lửa nghĩ, chuẩn bị tư thế cho một cuộc chiến dữ dội.

Chú phóng lên thân một cây tần bì và im lặng leo thoăn thoắt lên một nhánh cây xòa ra. Bên dưới chú, tên chiến binh vô hình tiến lại gần, và gần hơn. Chân Lửa nín thở, phán đoán chuyển động của mình khi bụi dương xỉ bị dạt qua bên và một hình thù xám bụi lòi ra.

“G-gừ!” tiếng thét xung trận găm lên trong cổ họng chân Lửa. Móng vuốt giương lên hết cỡ, chú phòng mình vào kẻ thù và đập gọn hơ xuống một cặp vai rắn chắc, lù xù. Chú gì mạnh, cắn chặt những móng vuốt sắc nhọn, sẵn sàng thực hiện một cú cảnh cáo ra trò.

“Goa-oa! Gì vậy?” Thành linh bên dưới chú búng thẳng lên không, mang theo cả chú lên cùng với nó.

“Úi! Chân Xám?” Chân Lửa nhận ra giọng ngạc nhiên và nhận được cái mùi quen thuộc của bạn, nhưng chú bị bắn lên cao quá không buông ra được.

“Mai phục! Meo – eo!” Chân Xám quạu, không nhận ra con mèo bám trên lưng mình là chân Lửa. Nó lặn qua lặn lại trong cỏ gắng giữ kẻ tấn công mình ra.

“Hấp-ấp!” Chân Lửa lặn theo với nó, gồng chắc và bẹp dí dưới thân hình nặng. “Là mình... chân Lửa!” chú ngao khi cổ giãy thoát ra và thu móng vuốt lại. Lặn ra khỏi, chú lật đứng lên chân và giữ mình một cái, làm rung chuyển toàn thân cho đến tận chóp đuôi. “Chân Xám! Là mình”, chú nhắc lại. “Mình tưởng cậu là chiến binh kẻ thù chứ!”

Chân Xám lặn mình đứng lên. Nó liếc nhìn và giữ mình.

“Hình như vậy!” nó gằm gừ, ngoái đầu lại để liếm cái vai đau của mình. “Cậu xé xác tớ từng mảnh rồi!”

“Xin lỗi”, chân Lửa lằm bằm. “Nhưng mình phải nghĩ sao đây, với cái kiểu lén lút lại chỗ mình như thế?”

“Lén lút á!” mắt chân xám tròn xoe lên phần nộ. “Đó là cú đi rón rén xuất sắc nhất của tớ thì có!”

“Đi rón rén! Cậu vẫn bò như con lửng lếch!” Chân Lửa chọc ghẹo, oặt tai xuống thích thú.

Chân Xám rít lên một tiếng khoái chí. “Mình cho cậu thấy lếch này!”

Hai con mèo xông vào nhau và bắt đầu lăn lộn trong trò đánh trận giả. Chân Xám cào chân Lửa bằng một tay vạm vỡ khiến cho đầu anh lính nỏ lóa chóa những vì sao.

“Hự-ự!” Chân Lửa lắc đầu tỉnh táo và rồi lao tới phản công.

Chú lừa thể vụt được hai cú tát thì bị chân Xám đè vật xuống. Chân Lửa để cơ thể mình mềm xuôi ra.

“Cậu thua quá dễ dàng!” chân Xám meo, thả lỏng sức kẹp ra. Thờ lúc đó, chân Lửa búng người đứng lên chân và hất chân Xám khỏi lưng mình, văng vô bụi cây.

Chân Lửa lao theo chân Xám và ghì chặt nó xuống đất. “Bất ngờ là vũ khí tuyệt chiêu nhất của chiến binh”, chú reo hò, trích dẫn một trong những lời nói tâm đắc nhất của Tim Sư Tử. Chú nhảy lẹ ra khỏi chân Xám và nằm ngửa ra, oằn oại trong lá khô, khoái chí thưởng thức chiến thắng dễ dàng của mình và hơi ấm của đất chạm vào lưng.

Chân Xám hình như chẳng bận tâm gì đến thất bại lần thứ hai của mình trong buổi sáng. Hôm nay là một ngày quá đẹp trời để mà cáu bẳn. “Thế, cậu làm nhiệm vụ của mình ra sao rồi?” nó hỏi.

Chân Lửa ngồi dậy. “Mình đang làm hoàn hảo cho đến khi cậu tới! Mình đang định vô một con chuột đồng thì tiếng dậm chân ầm ĩ của cậu làm nó sợ chạy mất tiêu rồi”.

“Ồ, mình xin lỗi”, chân Xám meo.

Chân Lửa nhìn thẳng bạn tiu nghỉu của mình. “Không sao. Tại cậu không biết”, chú rừ. “Mà”, chú tiếp, “sao cậu không đi gặp đội tuần tra biên giới của bộ tộc Gió? Mình nghĩ cậu phải trao cho họ thông điệp của Sao xanh chứ?”

“Ồ, nhưng còn khối thời gian. Mình phải đi săn một chút đã. Mình đói meo rồi!”

“Mình cũng vậy. Nhưng mình cần phải săn mỗi cho bộ tộc đã rồi mới có thể săn cho mình”.

“Mình cá là chân Bụi và chân Cát đã nuốt chửng cả một hay hai con chuột chù, khi bọn chúng làm nhiệm vụ đi săn ấy chứ”, chân Xám gất.

“Mình không ngạc nhiên khi họ làm vậy, nhưng đây là nhiệm vụ đầu tiên của mình...”

“Và cậu muốn làm cho chính chu, mình biết”, chân Xám thở dài.

“À, thông điệp của Sao Xanh là gì vậy?” Chân Lửa hỏi, thay đổi đề tài.

“Bà muốn đội tuần tra đợi ở Cây Sung Dầu Lớn cho đến khi bà gặp họ lúc mặt trời lên cao. Hình như có vài con mèo bộ tộc Bóng Tối lảng bẳng quanh đây. Sao Xanh muốn kiểm tra mọi việc”.

“Vậy thì cậu phải nhanh nhanh lên”, chân Lửa nhắc bạn.

“Vùng săn mồi của bộ tộc Gió không xa đây lắm. Còn thiếu gì thời gian”, chân Xám tự tin trả lời. “Với lại mình nghĩ mình nên giúp cậu sau khi làm sống của cậu con chuột nước”.

“Nhằm gì”, chân Lửa meo. “Mình có thể tìm con khác mấy hồi. Hôm nay ẩm áp, thể nào cũng có vài con vào ra”.

“Ồ. Nhưng cậu phải bắt chúng”, chân xám nhần nhần cái móng vuốt trước, chăm chú bóc ra một miếng vỏ ngoài. “Cậu biết đấy, cậu phải mất thời gian tới sau khi mặt trời lên cao hoặc có khi tới tận lúc mặt trời lặn”.

Chân Lửa gật đầu không hào hứng lắm khi bụng mình kêu rột rột. Chắc chắn chú phải làm ba hay bốn chuyến đi săn mới bắt đủ mồi. Có khi Dải Thiên Hà hiện lên bầu trời chú mới có dịp ăn.

Chân Xám vuốt ria. “Đi nào, mình sẽ giúp cậu bắt đầu. Ít ra thì mình nợ cậu. Tụi mình có thể bắt một hai con chuột trong khi mình đi”.

Chân Lửa theo chân Xám đi ngược dòng suối, vui mừng vì có bạn đồng hành và sự trợ giúp. Mùi cáo vẫn lẫn quất trong không khí, nhưng thính linh mùi nó rõ hơn.

Chân xám dừng lại và cũng hít không khí. “Cáo, chà, mình đã ngửi thấy mùi nó từ trước”.

“Bây giờ nó mới hơn, đúng không?” chân Lửa hỏi.

Chân xám lại hít, hơi hé miệng ra. “Ừ đúng”, nó lầm bầm, hạ thấp giọng. Nó xoay đầu nhìn qua con suối vào những bụi rậm trong rừng phía bên kia. “Nhìn kia!” nó thì thầm.

Chân Lửa nhìn. Chú thấy một chuyển động màu đỏ, có lông dày lẫn trong bụi rậm. Nó bước vào trảng trống giữa bụi cây thấp và chân Lửa thấy một hình hài lùn, đỏ rực dưới những đốm nắng mặt trời. Đuôi nó dày lông và nó có cái mõm dài, hẹp.

“Đó là cái í hả?” Chân Lửa thì thảo. “Cãi mồm xấu gì đâu!”

“Ừ”, chân Xám đồng ý.

“Minh đã đi theo một con trong lần tụi mình gặp nhau lần đầu tiên...” chân Lửa thì thầm.

“Nó đi theo cậu thì có, đồ ngốc!” chân Xám rít. “Đừng bao giờ tin vào cáo. Trông như chó, hành xử như mèo. Tụi mình phải báo cho mấy chị, mấy cô mèo là có một con cáo lạc vào lãnh địa của chúng ta. Cáo cũng tệ như bọn lửng khi giết mèo con. Minh mừng là lần vừa rồi cậu không đuổi kịp con nào. Chứ không thì nó đã làm thịt chuột bằng cái mẩu bé tẹo là cậu rồi”. Chân Lửa hơi thộn ra, và chân Xám thêm. “Dù sao daok nà cậu đã có nhiều cơ may. Mà đằng nào Sao Xanh cũng sẽ phái một đội tuần tra chiến binh đuổi nó đi, cho các cô các chị mèo yên tâm”.

Con cáo không để ý thấy chúng, vì vậy hai lính nhỏ tiếp tục đi xong theo con suối.

“Thế con lửng trông như thế nào?” chân Lửa hỏi khi chúng đi thong dong, hít hơi hai bên đường.

“Đen và trắng, căng ngắn. Gặp nó là cậu biết ngay. Chúng là loài bản tính và đi ì ì ạch. Chúng ít có nguy cơ tấn công nhà trẻ hơn cáo, nhưng chúng có cú cắn tàn bạo lắm. Cậu nghĩ coi, cụ Đuôi Cọ có cái tên đó như thế nào? Cụ không thể leo cây được kể từ khi bị một con lửng tấp gọn cái đuôi!”

“Sao không leo được?”

“Sợ té chứ sao. Mèo cần đuôi để đáp xuống đất. Đuôi giúp ta quay lật được trên không”.

Chân Lửa gật gù hiểu ra.

Đúng như chân Lửa dự đoán, việc săn mồi ngày hôm đó rất

suôn sẻ. Không lâu sau, chân Xám đã vồ được một con chuột nhắt và chân Lửa bắt được một con chim hét. Chú nhanh chóng diệt con mồi. Không có thời gian để rèn luyện kỹ thuật giết mồi vào hôm nay: có quá nhiều cái miệng đói đang chờ ở trại. Chân Lửa vùi đất lên con mồi để ngăn bọn thú ăn thịt, lát nữa chú sẽ trở lại thu gom mồi.

Thình lình một con sóc hiện ra.

Chân Lửa hành động tức thì. “Đuổi theo!” chú gọi, chạy hết sức tốc lực trên đất rừng nảy tung tung, với chân xám bám theo sát gót.

Chúng thẳng gấp lại khi con sóc leo lên và vụt biến mất vào một cây bu-lô.

“Mất rồi!” chân xám gừ lên thất vọng.

Thở hồng hộc, hai con mèo dừng lại để lấy hơi. Mùi cay xè thúc vào miệng và mũi chúng làm chúng làm chúng ngạc nhiên.

“Đừng Sấm Rền”, chân Lửa meo. “Mình không ngờ là tụi mình đi xa dữ vậy”.

Hai con mèo mon men tới trước để ngó ra khỏi khu rừng tới con đường lớn, màu đen. Lần đầu tiên chúng ở đây một mình. Một đoàn quái vật rầm rập rú dọc theo mặt đường cứng, hai cặp mắt mèo dòm chồi chết về phía trước.

“Gớm!” chân Xám nhăn nhó. “Bọn quái vật đó hơi kinh khủng!”

Chân Lửa giật tai đồng tình. Mùi ngạt thở khiến cổ họng chú ran rát, “cậu đã bao giờ băng qua đường Sấm Rền chưa?”

Chân Xám lắc đầu.

Chân Lửa bước một bước ra khỏi bức màn che của khu rừng. Một lần ranh cỏ vấy dầu nằm giữa hàng cây và đường Sấm Rền. Chú rón rén bò lên đó, và rồi giật bắt lại khi một con quái vật phòng ào qua.

“Hãy! Cậu đi đâu đó?” chân Xám meo.

Chân Lửa không đáp. Chú đợi cho đến khi quái vật xa khuất tầm mắt. Rồi chú lại xét nét nhích tới trước, qua vạt cỏ đến ngay làn ranh của con đường. Thận trọng, chú thò một tay ra để chạm vào nó. Ấm và dính dính, phả hơi nóng mặt trời. Chú ngược lên, nhìn trợn trừng qua đường Sấm Rền. Có một cặp mắt nào đang ngó ra khỏi rừng từ phía bên kia chẳng? Chú hít không khí, nhưng không có mùi gì ngoài mùi hôi hám của con đường xám, rộng thênh thang. Con mắt bên kia vẫn rực rỡ trong bóng tối. Rồi chúng chớp, chậm chậm.

Chân Lửa đã chắc. Đó là một chiến binh của bộ tộc Bóng Tối, và nó đang nhìn thẳng vào chú.

“Chân Lửa!” giọng của chân Xám khiến chú giật nảy mình, ngay lúc một con quái vật khổng lồ, sao hơn một cái cây, rồ qua trước mũi chú. Gió từ nó phụt ra suýt nữa hất chú té nhào. Chân Lửa quay đầu và chạy thực mạng trở lại nơi an toàn của khu rừng.

“Cậu là đồ óc chuột!” chân Xám lầu bầu. Rìa của nó run bần bật vì sợ hãi và tức giận. “Cậu vừa mới làm gì vậy?”

“Chỉ thắc mắc coi đường Sấm Rền nó thế nào”, chân Lửa làm xàm. Rìa chú cũng đang run rẩy.

“Đi” chân Xám cúi kính rít lên. “Tụi mình ra khỏi đây mau!”

Chân Lửa phóng theo chân Xám trở sâu vào rừng. Khi đã ở vùng an toàn cách xa đường Sấm Rền, chân Xám dừng lại thở lấy hơi.

Chân Lửa ngồi xuống và bắt đầu liếm bộ lông cứ xù dựng lên của mình. “Mình nghĩ mình vừa thấy một chiến binh bộ tộc Bóng Tối”, chú meo trong khi liếm. “Ồ trong khu rừng bên kia đường Sấm Rền”.

“Một chiến binh bộ tộc Bóng Tối!” Chân Xám la lên, mắt nó tròn xoe. “Thật không?”

“Mình chắc chắn”.

“Ồ, hên là con quái vật chạy ngang qua khi nó nhìn”, chân Xám đối đáp. “Nói nào có một chiến binh bộ tộc Bóng Tối, nơi đó sẽ có nhiều hơn thế, và tội mình chưa địch nổi chúng đâu. Tội mình phải ra khỏi đây mau”. Nó ngược nhìn mặt trời, đã ở gần trên đỉnh đầu. “Mình phải đi đây kẻo không kịp gặp đội tuần tra”, nó meo. “Tạm biệt nha”. Nó lao vào bụi cây nhỏ, vẫn gọi với lại. “Cậu không bao giờ biết đâu, chắc là Tim Sư Tử sẽ cho mình đi giúp cậu sớm mỗi khi mình chuyển xong thông điệp này”.

Chân Lửa nhìn nó đi. Chú ghen tỵ với chân Xám, ước gì mình được đi gặp một đội tuần tra chiến binh. Nhưng ít nhất chú cũng có điều gì đó để kể cho chân Bụi và chân Cát nghe, khi chú quay về trại. Hôm nay, chú đã trông thấy chiến binh bộ tộc Bóng Tối đầu tiên trong đời.

Chương 7

Chân Lửa trở lại lối cũ và hướng về phía dòng suối. Đầu óc chú cứ nghĩ mãi về hai con mắt bùng cháy từ màn đen của lãnh địa bộ tộc Bóng Tối.

Thình lình, chú rà trúng một mùi lợm giọng trong luồng gió nhẹ.

Một kẻ lạ mặt! Lẽ nào là tên chiến binh bộ tộc Bóng Tối đó.....

Tức thì một tiếng gừ réo sục sục trong cổ họng chân Lửa. Thông điệp từ cái mùi này nói cho chú biết nhiều điều. Kẻ lạ là một mèo cái, không trẻ và rõ ràng không phải từ bộ tộc Sấm. Bà ta không mang mùi đặc trưng của bất cứ bộ tộc nào, nhưng chân Lửa dám chắc là bà ta đang mệt, đói và bệnh, và bà ta đang ở trong tâm trạng cực kỳ xấu.

Dùn người thấp xuống, chân Lửa tiến tới trước, về phía cái mùi nọ. Rồi chú dừng lại, hoang mang. Mùi tên chiến binh giờ đã đậm hơn. Chú hít hơi một lần nữa.

Đột nhiên, một chuyển động như tia chớp, một khối lông găm gừ vọt ra từ bụi rậm đằng sau chú.

Chân Lửa rít thê lên sừng sốt khi bà mèo húc vào người chú quật, chú ngã nghiêng ra. Hai bàn tay nặng nề kẹp chặt vai chú xuống, và hàm răng sắp bập vào gáy cổ chú. “Meo-eo!” chú găm, suy nghĩ thật nhanh. Nếu bà mèo kia mà cắn nanh quá sâu, là coi

như tiêu đời.

Chú ép mình mềm rũ ra, thả lỏng cơ bắp như thể bị khuất phục, và giả đồ phọt ra một tiếng hú sợ hãi.

Mụ mèo cái ngoác miệng thốt lên một tiếng ngao chiến thắng. “A, lính nhỏ èo uột. Con mời dễ dàng cho Nanh Vàng”, mụ rít.

Trước lời xỉ vả ấy, chân Lửa cảm thấy sôi sùng sục. Hăng chờ đấy. Rồi chú sẽ cho cục lông vừa nói vừa ho này biết chú là loại chiến binh nào! Nhưng chưa đâu, chú tự nhủ. Hãy chờ cho đến khi cảm thấy rằng mụ một lần nữa.

Nanh Vàng phập xuống cấn. Chân Lửa gồng búng lên bằng tất cả sức mạnh trong cơ thể trẻ dũng mãnh của mình. Mụ mèo rú lên một tiếng kinh ngạc khi bị hất văng ra. Mụ lão đảo rớt phạch lưng vào một bụi kim tước.

Chân Lửa rũ mình. “Không phải con mời dễ dàng, hả?”

Nanh Vàng rú rít điên cuồng và cổ giấy khỏi những cành cây cứ níu chặt lấy mụ. “Không tồi, lính nhỏ”, mụ nạt lại. “Nhưng mày sẽ cần phải làm tốt hơn thế nhiều!”

Chân Lửa chớp mắt khi nhìn kỹ đôi thủ của mình lần đầu. Mụ mèo này có gương mặt rộng, gần như là bèn bẹt và đôi mắt tròn màu cam. Bộ lông xám đậm của mụ dài và bết bết, bốc mùi. Tai mụ bị rách tươm bướm, mõm mụ chỉ chút sẹo của những trận chiến xa xưa.

Chân Lửa đứng nguyên tại chỗ. Chú ưỡn ngực ra và thấy một tia nhìn thách thức vào mặt kẻ đột nhập. “Bà đang ở trong vùng đất săn của bộ tộc Sám. Đi đi!”

“Ai cấm ta?” Nanh Vàng bạnh môi ra điên giận, để lộ những cái răng đen đúa, gây lởm chồm. “Tao săn rồi tao đi. Hoặc

tao cứ ở đây...”

“Nói đủ rồi”, chân Lửa quát, cảm thấy những tâm linh mèo xa xưa khuấy cuộn sâu thẳm trong mình. Bây giờ không còn dấu vết nào của mèo nhà trong chú nữa. Dòng máu chiến binh trong chú đang réo gào. Chú khao khát muốn chiến đấu, để bảo toàn lãnh địa và bảo vệ bộ tộc mình.

Nanh Vàng dường như cảm nhận được sự thay đổi trong chú. Đôi mắt cam dữ tợn của mụ ánh lên một tia nể phục. Hạ thấp đầu và mắt giao nhau, mụ bắt đầu lùi lại. “Không cần phải vội vã”, mụ rù bằng cái giọng ngọt xớt.

Chân Lửa không bị lừa phỉnh bởi trò bịp ấy. Móng vuốt giương lên hết và lông dựng đứng, chú lao tới, tiếng thét xung trận của chú ầm vang: “Gừ-ừ!”

Với một tiếng rú điên tiết, con mèo kia đáp lại. Gầm gừ và rít rống, mèo trẻ và mèo già khóa chặt vào nhau. Họ lẫn lộn, răng và móng vuốt nhoang nhoáng. Tai ẹp sát xuống đầu, chân Lửa thừa thế dễ cào. Nhưng bộ lông rối bù của mụ mèo giàng lấy móng vuốt chú, và chú không thể chạm được tới da mụ.

Bỗng Nanh Vàng đứng thẳng trên hai chân sau, Với cái đuôi bản dựng lên tua tủa, trông mụ thậm chí còn to lớn hơn.

Chân Lửa cảm thấy bộ hàm không lồ của Nanh Vàng đang lao về phía mình. Chú né lùi lại, đúng lúc. Phập! Nguyên cả hàm răng xoẹt dóp không khí ngay sát tai chú.

Theo bản năng chú phản đòn bằng một cú tát bất ngờ. Tay chú phang trúng thái dương của Nanh Vàng. Lực va chạm của nó chạy khắp tay chú như một luồng điện.

“Ngao-ao!” choáng váng, Nanh Vàng rút phụp người đè xuống bốn vó. Mụ lắc đầu để trấn tĩnh lại.

Trong một nhịp tim đập, trước khi mụ mèo kịp bình phục, chân Lửa chớp lấy thời cơ. Chú quăng toàn thân tới trước, hụp thấp xuống và ngoạm chặt cẳng sau của Nanh Vàng. “Meo-eo!” Cái vị lông bần bết thật kinh khủng, nhưng chú vẫn nghiêng sâu xuống.

“Rừ..rừ!” Nanh Vàng rú lên đau đớn và lông lộn quay lại tấp đuôi của chân Lửa.

Răng mụ đớp trúng và cơn đau buốt thấu tới tận xương sống của chân Lửa, nhưng chỉ làm cho chú sôi máu hơn. Chú giật mạnh đuôi khỏi miệng đối phương, và quật tới quật lui trong cuồng nộ.

Nanh Vàng dùn người, chuẩn bị một đợt tấn công mới. Hơi thở của mụ dường như ép chặt buồng phổi tanh hôi của mụ. Cái mùi xộc vào mũi chân Lửa. Ở cận cảnh, thông điệp về sự tuyệt vọng, đau ốm, và sự kiệt quệ vì đói kém của mụ mèo thật đau đớn.

Có cái gì đó nhộn nhạo bên trong chú, một cảm giác không phải là của chiến binh, một cảm giác mà chú không muốn có : tội nghiệp. Chú cố không nản ná với bản năng này – chú biết lòng trung thành của mình với bộ tộc – nhưng chú không sao rũ bỏ nó đi được. “Trò nói từ trái tim, chân Lửa trẻ tuổi à”, lời của Tim Sư Tử lại vang vọng trong đầu chú. “Điều này sẽ khiến trò trở thành một chiến binh dũng mãnh vào một ngày nào đó”. Rồi lời cảnh báo của Vuốt Cọp rung chuyển trong tai chú: “Hoặc nó sẽ khiến anh ta để lộ sự yếu đuối của mèo kiểng trong khoảnh khắc tấn công”.

Nanh Vàng lao tới trước và chân Lửa tức khắc giật trở lại sự hung bạo. Con mèo to hơn cố nhắm tới vai chú và thực hiện một cú kết liễu, nhưng lần này mụ bị cản trở vì cái cẳng bị thương.

“G-gao!” chân Lửa đau tới tận xương tủy, nhưng Nanh Vàng đã cắn được móng vuốt và cố bấu thật chặt. Trọng lượng của con mèo bự vật chú xuống đất.

Lưỡi chân Lửa ném phải đất và phun ra một bùm những thứ lạt xạm. “Pự!”

Chú vận người thoãn thoát để né hai cẳng sau đang đập túi bụi và những móng vuốt sắc đang cố rạch phần mềm dưới bụng chú của Nanh Vàng. Lăn qua lộn lại, chúng cắn và xé nhau.

Một chút sau, chúng buông nhau ra. Chân Lửa giờ đang thờ hồng học để lấy hơi. Nhưng chú cảm nhận được Nanh Vàng đang yếu đi. Mụ mèo đã bị thương tích đầy mình, và đôi cẳng sau hầu như không còn chống đỡ nổi thân hình gầy nhẳng của mụ nữa.

“Đủ chưa?” chân Lửa gừ. Nếu kẻ xâm phạm chuồng đi thì chú sẽ để cho mụ đi với một cú cắn cảnh cáo cho mụ nhớ đến chú.

“Không bao giờ!” Nanh Vàng hiên ngang đập lại. Nhưng cẳng chân bị thương của mụ đã phản bội mụ và mũ ngã sụm xuống đất. Mụ gượng đứng lên nhưng không được. Mắt mụ dại đi khi mụ rít rú chân Lửa. “Nếu tao không đói và mệt thì tao đã xé mày ra thành bột chuột rồi”, miệng mụ xoắn lại đau đớn và phẫn nộ. “Giết tao đi. Tao không ngăn mày đâu”.

Chân Lửa lưỡng lự. Trước giờ chú chưa từng giết một mèo nào. Có lẽ trong lúc chiến đấu đầu sôi lửa bỏng, chú sẽ giết, nhưng còn lạnh lùng giết chết mèo không khoan nhượng? Cái này rất khác.

“Mày còn chờ gì nữa?” Nanh Vàng mắng nhiếc. “Mày đang run lập cập như một con mèo kiểng kia!”

Chân Lửa đau nhói vì những lời của mụ. Phải chăng mụ đã ngửi thấy mùi Hai Chân ở chú, ngay cả bây giờ, sau bấy nhiêu thời gian?

“Tôi là chiến binh lính nhỏ của bộ tộc Sấm!” chú quát.

Nanh Vàng híp rịt đôi mắt. Mụ đã thấy chân Lửa chùn bước vì lời nói của mụ và mụ biết mình đã chạm được nọc chú. “Ha”, mụ mĩa mai. “Đừng nói với tao là bộ tộc Sấm bây giờ tuyệt vọng đến nỗi phải chiêu mộ cả mèo kiểng?”

“Bộ tộc Sấm không tuyệt vọng!” Chân Lửa rít lên.

“Chúng mình coi! Hãy hành động như một chiến binh và giết tao đi. Mày sẽ cho tao một ân huệ”.

Chân Lửa nhìn mẹ chăm chăm. Chú không bị trêu tức dễ lao vào giết sinh vật khốn khổ này. Chú cảm thấy cơ bắp của mình thả lỏng ra khi cơn tò mò dấy lên. Làm thế nào một mèo bộ tộc lại rơi vào tình trạng như vậy? Những mèo già của bộ tộc Sấm được chăm sóc còn kỹ hơn bọn mèo con! “Xem ra bà đang vội chết kinh khủng”, chú meo.

“Hả? Hừ, đó là chuyện của tao, đồ chuột nhất”, Nanh Vàng rít. “Mày bị sao vậy, nhóc? Bộ mày định nói cho tao đến chết, hử?”

Lời của mẹ thật ngang tàng, nhưng chân Lửa có thể cảm nhận cơn đói và bệnh tật toát ra từng đợt từ con mèo kia. Mẹ thể nào cũng chết nếu mẹ không ăn mau. Vì mẹ hầu như không thể tự săn mồi cho mình, có lẽ chú nên giết mẹ bây giờ. Hai con mèo nhìn nhau, găm ghè hiện ra ở cả hai ánh mắt.

Chờ đây”, cuối cùng chân Lửa ra lệnh.

Nanh Vàng hình như bị xì hơi. Lông cổ mẹ xẹp xuống và đuôi mẹ đã mất vẻ cứng rắn như bụi kim tước. “Mày giỡn hả, oắt con? Tao sẽ chẳng đi đâu hết”. Mẹ lâu bầu, đau đớn quật quẹo đi về phía một khóm cây thạch nam mềm. Mẹ gục xuống và bắt đầu liếm vết thương ở cẳng chân.

Chân Lửa liếc mẹ thật lẹ qua vai mình và thâm ré lên điên tiết trước khi tuôn vào rừng cây.

Khi chú lẳng lặng vượt qua những bụi dương xỉ, mùi mặt trời ấm áp phủ đầy mũi chú, và chú bắt gặp mùi nồng nặc của một con chuột chết đã lâu. Chú nghe tiếng côn trùng cào rả rả bên dưới vỏ cây, tiếng những con vật có lông chạy lon ton trên lá. Ý nghĩ

đầu tiên của chú là đi đào con chim hét chú mới giết hồi sớm lên, nhưng như thế thì quá lâu.

Có lẽ chú nên tới và lượm xác con chuột lên. Thịt sẵn, nhưng mèo sắp chết đói thì cần phải có mồi tươi. Chỉ khi thời gian quá gấp gao thì chiến binh mới buộc phải ăn thịt quạ (ý nói là ăn sinh vật chết, thôi rồi)

Chợt chú dừng lại, ngửi thấy mùi một con thỏ con ở đằng trước. Đi thêm vài bước nữa thì chú trông thấy nó. Nằm mẹp xuống đất, chú rón rén lại gần con vật. Chú chỉ còn cách một con chuột thì nó mới nhận ra chú. Lúc đó thì đã quá trễ. Cái đuôi cộc màu trắng ngoáy chạy, kích thích sự ham muốn đuổi bắt đẩy lên khắp mạch máu của chân Lửa. Một cú tăng tốc, một cú vọt móng vuốt, và chú tóm được nó.

Chú giữ cái thân hình giầy giụa và diệt ngay.

Nanh Vàng rũ rượi ngược nhìn lên khi chân Lửa thấy con thỏ xuống đất bên cạnh mộ. Cái quai hàm xám của mộ trễ xệ xuống. “À, chào nhóc lần nữa! Tao tưởng màu đi kêu thêm chiến binh đồng bọn của mày chứ”.

“Hả? À, tôi sẽ làm thế. Và đừng gọi tôi là nhóc”. Chân Lửa gào, lấy mũi hích con thỏ lại gần mũi hơn. Chú cảm thấy bối rối vì sự tử tế của mình. “Nhìn coi, nếu bà không muốn cái này...”

“À, không”, Nanh Vàng hấp tấp meo. “Tao muốn”.

Chân Lửa nhìn mộ mèo cái xệ toang con mồi và bắt đầu nuốt chửng nuốt trạo. Con đói của của chú cũng cuộn lên và miệng chú ứa nước. Chú biết thậm chí không nên nghĩ đến chuyện ăn. Chú cần phải mang mồi về cho bộ tộc, nhưng mùi mồi tươi quá hấp dẫn.

“Ừm-ừm” vài phút sau, Nanh Vàng thở đánh thượt một cái và nằm oặt qua bên. “Miếng mồi tươi đầu tiên tao ăn trong nhiều

ngày”. Mụ liếm sạch mồm và ngồi rửa rấy toàn thân.

Làm như tắm một cái sẽ khác đi nhiều vậy, chân Lửa nghĩ, mũi chú giật giật. Mụ có mùi mèo quý xa tăng.

Chú dòm tàn tích báy xáy của con mồi. Không còn nhiều để trắng cái bụng của một tên mèo đang lớn, nhưng cuộc chiến đấu của chú với Nanh Vàng đã mài sắc thêm sự thèm ăn của chú. Ngon quá. Chú liếm láp, thưởng thức từng miếng mồi cuối cùng rộn rạo từ đầu tới chân.

Nanh Vàng nhìn sát vào chú, nghe bộ răng bản thủ của mụ ra. “Khá hơn thứ phân bón mà Hai Chân cho một số anh em chúng ta ăn phải không?” mụ meo một cách quý quyết. Biết mình đã tìm ra điểm yếu của chú, nên mụ cứ cố nhè vào tra tấn chú.

Chân Lửa phớt lờ mụ và bắt đầu tắm rửa.

“Đó là thuốc độc”, Nanh Vàng lải nhải. “Phân chuột! Chỉ có cái bị lông không xương sống mới chấp nhận thứ trứng cóc gớm ghiếc như thế...” Chợt mụ im bất và căng người lên. “Suýt... chiến binh tới”.

Chân Lửa cũng nhận thấy có mèo đang tới. Chú có thể nghe tiếng đậm chân dẫm trên lá khô và tiếng lông cọ vào cành cây. Chú ngửi thấy mùi gió lốc tóc lông họ. Mùi quen thuộc. Đó là những chiến binh của bộ tộc Sấm, tự tin trên lãnh địa của mình, không quan tâm đến những tiếng động mình phát ra.

Chân Lửa liếm mồi một cách tội lỗi, hy vọng rửa sạch dấu vết của những miếng thịt chú vừa nuốt. Rồi chú nhìn Nanh Vàng và đồng xương thỏ tươi mới bên cạnh mụ. “Bộ tộc phải được ăn trước!” giọng Tim Sư Tử ù ù trong đầu chú một lần nữa. Nhưng chắc chắn ông sẽ hiểu tại sao chân Lửa lại cho sinh vật xơ xác này ăn. Đầu óc chú quay cuồng, bất giác hoảng hốt với những gì sẽ xảy đến với mình. Trong nhiệm vụ đầu tiên với tư cách là lính nhỏ của mình, hóa ra chú lại vi phạm luật chiến binh.

Chương 8

Nanh Vàng gầm lên điên cuồng trước những bước chân đang đi tới, nhưng chân Lửa cảm nhận được sự kinh hãi ở mụ ta. Bà mèo cái cổ đứng lên. “Tạm biệt, cảm ơn bữa ăn”. Mụ cổ cà nhắc đi khỏi trên ba chân và rồi nhả nhó đau đớn. “Khi! Cái chân này liệt luôn trong khi tao nằm nghỉ”.

Bây giờ đã quá trễ cho mụ chạy. Những bóng đen im lặng lướt ra khỏi rừng cây, và trong một nhịp tim đập, đội tuần tra bộ tộc Sấm đã vây tròn chân Lửa và Nanh Vàng. Chân Lửa nhận ra họ: Vuốt Cọp, Vằn Đen, Da Cây Liễu và Sao xanh, tất cả đều rắn chắc và họ cơ bắp nổi lên cuộn cuộn. Chân Lửa ngửi thấy mùi hoảng hốt của Nanh Vàng khi thấy họ.

Chân Xám đi theo họ tới từ đằng sau. Nó bươn ra khỏi bụi cây và đứng bên cạnh đội tuần tra chiến binh.

Chân Lửa meo một tiếng reo ngắn chào bộ tộc của mình. Chỉ có chân Xám đáp lại. “Chào, chân Lửa!” nó gọi to.

“Im!” Vuốt Cọp gừ.

Chân Lửa liếc nhìn Nanh Vàng và thầm rên trong lòng, chú vẫn ngửi thấy mùi hãi hùng ở mụ, nhưng thay vì hèn nhát khuất phục thì sinh vật co rúm này lại trừng mắt lên nhìn thách thức.

“Chân Lửa?” câu hỏi của Sao Xanh vừa lạnh lùng vừa dò xét. “Chúng ta có cái gì ở đây? Một chiến binh kẻ thù – vừa mới được cho ăn, căn cứ theo mùi của cả hai”. Mắt bà đốt cháy chú, và

chân Lửa cúi gục đầu.

“Bà ấy yếu và đói...” chú bắt đầu.

“Thế còn cậu? Con đói của cậu ghê gớm đến nỗi cậu phải tự cho mình ăn trước khi gom mồi về cho bộ tộc của mình sao?” Sao Xanh tiếp. “Ta chắc chắn cậu có lý do rất chính đáng cho sự phá luật chiến binh này?”

Chân Lửa không bị lừa vì lời nói nhẹ ru của tộc trưởng. Sao Xanh đang tức giận – đúng thế. Chú sụp xuống đất thấp hơn nữa.

Trước khi chú có thể nói, thì một tiếng rít lớn từ Vuốt Cọp. “Đã từng là mèo kiểng, mãi mãi là mèo kiểng:.

Sao Xanh giả lơ Vuốt Cọp, thay vào đó bà nhìn Nanh Vàng. Thành linh bà ngạc nhiên. “Ồ, ồ, chân Lửa! Hình như cậu vừa bắt cho chúng ta một mèo bộ tộc Bóng Tối. Và là một mèo mà ta biết rất rõ. Bà là lang y của bộ tộc Bóng Tối phải không?” bà meo với Nanh Vàng. “Bà làm gì tận sâu trong lãnh địa bộ tộc Sấm này?”

“Ta đã là lang y của bộ tộc Bóng Tối. Giờ ta chọn sống một mình”, Nanh Vàng rít.

Chân Lửa lắng nghe, ngạc nhiên. Chú có nghe nhầm không? Nanh Vàng là chiến binh bộ tộc Bóng Tối? Bộ dạng bản thủ của mụ đã che át cái mùi lãnh thổ của mụ. Hẳn chú đã khoái chí xử mụ hơn nếu chú biết trước.

“Nanh Vàng!” Vuốt Cọp rĩa rôi. “Xem ra mụ đã rơi vào thời kỳ mặt vận nếu mụ có thể bị hạ bởi một lính nhỏ!”

Đến giờ Văn Đen lên tiếng. “Con mèo kia không có ích gì cho chúng ta cả. Giờ hãy giết mụ đi. Còn về phần mèo kiểng này, nó đã phá vỡ luật chiến binh vì cho chiến binh kẻ thù ăn. Nó phải bị trừng phạt”.

“Thu móng vuốt của anh vào, Vằn Đen”, Sao xanh điềm tĩnh rù. “Tất cả các bộ tộc đều từng nói về lòng dũng cảm và trí thông minh của Nanh Vàng. Sẽ có ích cho chúng ta khi nghe bà ta nói. Đi nào, chúng ta sẽ mang bà ta về trại. Sau đó chúng ta sẽ quyết định làm gì với bà ta... và với chân Lửa. Bà có đi được không?” bà hỏi Nanh Vàng. “Hay bà có cần giúp đỡ?”

“Ta vẫn còn ba chân khỏe”, bà mèo xám sục lại, loạng choạng nhào tới trước. Chân Lửa nhìn thấy ánh mắt Nanh Vàng dờ ra vì đau đớn, nhưng dường như mù ta quyết không để lộ bất cứ vẻ yếu đuối nào. Chú nhận thấy một thoáng kính trọng nháng lên trên gương mặt của Sao Xanh trước khi tộc trưởng bộ tộc Sấm quay đi và chậm rãi dẫn đường qua hàng cây. Những chiến binh khác vào vị trí ở hai bên Nanh Vàng, và đội tuần tra rời đi, cẩn thận giữ nhịp với tù binh cô độc của mình.

Chân Lửa và chân xám đi bên cạnh nhau ở cuối đoàn.

“Cậu có từng nghe nói về Nanh Vàng chưa?” chân Lửa rù rì hỏi chân Xám.

“Chú chút ít. Rõ ràng là mù chiến binh trước khi là lang y, một điều thật bất thường. Tuy vậy, mình không thể tưởng tượng được mù lại là kẻ cô độc. Mù ta đã sống cả đời ở bộ tộc Bóng Tối mà”.

“Kẻ cô độc là gì?”

Chân Xám liếc nhìn chú. “Kẻ cô độc là mèo không thuộc về bộ tộc nào, cũng không được chăm sóc bởi Hai Chân. Vuốt Cọp nói rằng họ không đáng tin cậy và ích kỷ. Họ thường sống quanh nơi ở của Hai Chân, nhưng không thuộc về người nào và tự bắt mồi cho mình”.

“Chắc rồi mình cũng trở thành kẻ cô độc quá, khi Sao Xanh xử lý mình”, chân Lửa meo.

“Sao Xanh rất công bằng”, chân Xám trấn an chú. “Bà sẽ không quăng cậu đi đâu. Hình như bà vui lòng vì bắt được một con mèo quan trọng như vậy của bộ tộc Bóng Tối làm tù binh. Minh chắc chắn bà không làm ầm chuyện cậu cho cái bao ghê lở tội nghiệp đó ăn đâu”.

“Nhưng họ sẽ không ngớt kêu ca về sự khan hiếm môi! Ôi, tại sao mình lại ăn con thỏ đó thế không biết?” Chân Lửa cảm thấy sự xấu hổ cháy qua lông mình.

“Ồ, ồ”. Chân Xám huých bạn mình. “Đồ óc chuột. Cậu đã vi phạm luật chiến binh, nhưng không mèo nào hoàn hảo cả!”

Chân Lửa không trả lời, nhưng vật vã đi với trái tim nặng trĩu. Một kiểu kết thúc không như chú mong đợi cho nhiệm vụ đơn độc đầu tiên của mình.

Khi đội tuần tra đi qua những lính canh đứng gác lối ra vào trại, những mèo còn lại của bộ tộc Sấm chạy ra đón những chiến binh của mình trở về.

Những nữ miu, bọn mèo con, những mèo già chen chúc nhau ở cả hai bên đường. Họ lộ mắt tò mò nhìn Nanh Vàng, khi mục bị dẫn vào trại. Một số mèo già nhận ra bà mèo cái này. Lờ rờ rào lan nhanh khắp bộ tộc rằng đó là mèo lang y của bộ tộc Bóng Tối, và một tràng tiếng ong ong o o giều cọt nổi lên quanh họ.

Nanh Vàng dường như điếc trước những lời nhiếc móc, chửi bới. Chân Lửa không thể không thán phục cái cách mục khập khiễng đầy tự trọng đi giữa hàng lang những cái nhìn soi mói và nguyên rủa. Chú biết mục ta đang đau đớn khôn cùng, và đói nữa, dù đã xơi con thỏ chú vừa bắt cho mục.

Khi đội tuần tra tiến đến Bục Đá, Sao Xanh gật đầu về chỗ mặt đất phía trước Bục Đá. Nanh Vàng làm theo mệnh lệnh thâm lặng của tộc trưởng bộ tộc Sấm, chìm xuống đất một cách biết ơn. Vẫn lơ lửng những ánh mắt thù địch quanh mình, mục bắt đầu liếm cái

căng bị thương.

Chân Lửa nhận thấy Lá Đốm hiện ra khỏi hang của cô. Hẳn cô đã nghĩ thấy sự hiện diện của một mèo bị thương ở trong trại. Chú nhìn đám đông rẽ ra để cho cô mèo nhí thê trẻ đi qua.

Nanh Vàng nhìn Lá Đốm trừng trừng và nạt. “Ta tự biết cách chăm sóc vết thương chi mình. Ta không cần cô giúp”.

Lá Đốm không nói gì nhưng gật đầu tôn kính và lùi lại.

Một số mèo đã đi ra ngoài săn mồi, và mồi tươi lục tục được đem ra cho những chiến binh trở về ăn. Họ lấy mỗi mèo một ít thực phẩm và mang ra bụi tầm ma để ăn. Rồi những mèo khác của bộ tộc quay lại để nhận khẩu phần của mình.

Chân Lửa hăm hờ bước ra trắng trổng và nhìn, trong khi những con mèo túm tụm thành nhóm thường lệ của họ, nhai và nuốt. Chú thèm có một miếng nhưng không dám lấy gì từ đồng mồi. Chú đã vi phạm luật chiến binh. Chú đoán sự trừng phạt là bị cấm chia mồi tươi.

Chú dừng lại bên cạnh Bục Đá nơi Sao Xanh nói chuyện với Vuốt Cọp. Lầm lét, chân Lửa nhìn tộc trưởng của mình để tìm dấu hiệu sự cho phép chú ăn. Nhưng bà mèo xám và ông chiến binh kỳ cựu của bà đang mãi thì thầm với nhau, giọng hạ thấp. Chân Lửa tự hỏi liệu có phải họ đang nói về chú hay không. Quá mong muốn biết số phận của mình, chú căng tai lên để nghe họ nói.

Tiếng ngao của Vuốt Cọp có vẻ nóng nảy. “Quá nguy hiểm khi đưa kẻ thù vào giữa trung tâm bộ tộc Sấm! Giờ暮 đã biết trại của chúng ta, rồi đây ngay cả bọn mèo con của bộ tộc Bóng Tối cũng sẽ nghe nói về nơi này. Chúng ta cần phải chuyển trại thôi”.

“Bình tĩnh nào, Vuốt Cọp”, Sao Xanh rừ. “Sao chúng ta phải chuyển? Nanh Vàng nói bây giờ bà ta đã sống một mình. Không có lý do gì bộ tộc Bóng Tối nghe được”.

“Bà thật sự tin như thế à? Ai mà biết thằng mèo kiểng đó nghĩ cái quái gì?” Vuốt Cọp phản đối.

“Nhưng hãy nghĩ kỹ coi, Vuốt Cọp” Sao Xanh meo. “Tại sao mèo lang y bộ tộc Bóng Tối lại chọn cách rời bỏ bộ tộc của mình? Anh lo ngại Nanh Vàng sẽ tiết lộ bí mật bộ tộc chúng ta với bộ tộc Bóng Tối, nhưng anh có nghĩ đến việc bà ta có thể chia sẻ cho chúng ta bao nhiêu bí mật của bộ tộc Bóng Tối không?”

Chân Lửa thấy, theo cách lông Vuốt Cọp bắt đầu ẹp xuống, là những lời của Sao Xanh đã có sức thuyết phục. Ông chiến binh gật đầu nhanh, và rời sai bước ra lấy phần mồi tươi của mình.

Sao Xanh vẫn còn ngồi tại chỗ. Bà nhìn khắp trắng trông, nơi một số mèo nhỡ đang chơi đùa, đánh nhau và lăn lộn trong đất cát. Rồi bà đứng lên và bắt đầu bước đến chỗ chan Lửa. Tim chú chùng lại. Bà sẽ nói gì với mình đây?

Nhưng Sao Xanh bước thẳng qua chú. Bà thậm chí không liếc nhìn chú, mắt bà u ám với những ý nghĩ xa xăm. “Lông Tuyết!” bà gọi to khi bà tới nhà trẻ.

Một chị mèo trắng tinh với đôi mắt xanh thăm lách ra khỏi bụi mâm xôi. Bên trong, tiếng oe óe bỗng nổi lên ầm ĩ.

“Nín đi, các con”, chị mèo trắng rù, trấn an bọn chúng. “Mẹ không đi lâu đâu”. Rồi quay qua tộc trưởng. “Thưa, Sao Xanh? Có chuyện gì vậy?”

“Một trong những lính nhỏ của chúng ta vừa trông thấy một con cáo ở trong vùng. Báo cho các chị mèo khác canh chừng nhà trẻ cẩn thận. Và bảo đảm mèo dưới sáu mùa trăng phải ở trong trại cho tới khi những chiến binh của chúng ta đuổi được nó đi”.

Lông Tuyết gật đầu. “Tôi sẽ truyền đạt lời cảnh báo, thưa Sao Xanh. Cảm ơn bà”. Rồi chị quay lại và lách mình vào nhà trẻ để dỗ lũ mèo con đang khóc.

Cuối cùng, Sao Xanh sải bước tới đồng mồi để lấy phần mình. Một con chim bồ câu rừng mập mạp còn chừa lại cho bà ở đó. Chân Lửa nhìn hau háu khi bà mang nó ra ăn cùng với những chiến binh kỳ cựu.

Cuối cùng cơn đói hồi thúc chú bước tới. Chân Xám đang ở cùng với chân Quạ, ăn ngẫu nhiên một con chim sẻ nhỏ xíu bên cạnh gốc cây cụt. Nó thấy chân Lửa lại gần đồng mồi và khẽ gật đầu khích lệ. Chân Lửa cúi xuống, sẵn sàng ngoạm một con chuột rừng nhỏ vào răng.

“Không phải cho mi”, Vuốt Cọp gầm, bước lẹ tới bên chú và giật con chuột ra. “Mi chẳng mang con gì về. Mèo già sẽ ăn phần của mi. Mang tới cho họ đi.

Chân Lửa nhìn Sao Xanh.

Bà gật đầu lẹ. “Hãy làm như ông ấy bảo”.

Vâng lời, chân Lửa nhặt con chuột lên và mang tới cho Tai Nhỏ. Cái mũi mê lu của nó cứ quần quýt nơi mũi chú. Chú không muốn gì ngoài rút một miếng bực bằng hàm răng chắc khỏe của mình. Chú có thể cảm nhận năng lượng sống của nó ngấm vào cơ thể trẻ trung của mình.

Với sự tự chủ vĩ đại, chú đặt con chuột trước mặt ông mèo xám và rồi lễ phép quay đi. Chú không mong chờ nhận lời cảm ơn hay mong được chia.

Giờ chú mừng vì mình đã nuốt vội phần sót lại của con thỏ mà chú đã bắt cho Nanh Vàng. Sẽ chẳng còn gì cho chú ăn cho đến khi chú đi săn lại vào ngày mai.

Chân Lửa thơ thẩn bước tới chỗ chân Xám. Bạn chú vừa mới ăn phần của nó xong và đang nằm với chân Quạ bên ngoài hang lính nhỏ. Nó nằm nghiêng mình, duỗi thẳng hông, nhịp nhàng

rửa một chân trước.

Chân Xám trông thấy chân Lửa tới và ngừng liếm. “Sao Xanh đã nói hình phạt của cậu chưa?” nó hỏi.

“Chưa”, chân Lửa âu sầu đáp.

Chân Xám nheo mắt lại thông cảm và không nói gì.

Tiếng gọi của Sao Xanh vang dội khắp trắng trống. “Tất cả mèo đủ lớn để tự sẵn mỗi hãy đến đây, bên dưới Bục Đá, để họp bộ tộc”.

Hầu hết các chiến binh đã ăn xong và, giống như chân Xám, đang bận chải chuốt. Họ duyên dáng đứng dậy và bước tới Bục Đá, nơi Sao Xanh đang chờ nói.

“Nào”, chân Xám meo. Nó búng dậy. Chân Quạ và chân Lửa theo sau nó khi nó chạy vắt chân lên cổ và thúc huých để lên vào một vị trí tốt.

“Ta chắc chắn tất cả đã nghe nói về tù binh mà hôm nay chúng ta đã dẫn về cùng”, Sao Xanh bắt đầu. “Nhưng còn điều nữa đồng bào cần biết”, bà liếc xuống mụ mèo vừa chải chuốt quá mức đang nằm im re bên cạnh Bục Đá. “Ồ đó bà có nghe ta nói không?”

“Tôi có thể già rồi, nhưng tôi chưa điếc!” Nanh Vàng cau cấn đáp lại.

Sao Xanh phớt lờ giọng điệu thù địch của tù binh và tiếp. “Ta e rằng ta có một số tin tức rất nghiêm trọng. Hôm nay ta đã đi cùng đội tuần tra vào lãnh địa của bộ tộc Gió. Hầu như mọi cây cối đều bị tàn phá bởi những chiến binh bộ tộc Bóng Tối. Và chúng tôi không gặp mèo bộ tộc Gió nào cả mặc dù chúng tôi đã đi sâu vào trung tâm đất đai của họ”.

Lời của bà được đón nhận bằng sự im lặng. Chân Lửa thấy

sự hoang mang hiện lên trên những gương mặt của những con mèo bộ tộc.

“Ý bà bảo rằng bộ tộc Bóng Tối đã đuổi họ đi?” Tai Nhỏ ngần ngừ phát biểu.

“Chúng ta không thể chắc”, Sao Xanh meo. “Nhưng chắc chắn là có mùi của mèo bộ tộc Bóng Tối vương vất ở khắp nơi. Chúng tôi tìm thấy cả máu và lông nữa. Chắc chắn đã xảy ra một trận chiến, mặc dù chúng tôi không tìm thấy xác của bộ tộc nào trong hai bộ tộc đó”.

Tiếng rùn rùn loang đi trong đám đông thành một tiếng ngao thảng thốt. Chân Lửa cảm thấy mèo xung quanh mình sững người lại vì sốc và căm phẫn. Từ trước tới nay, không bao giờ có bộ tộc nào đuổi một bộ tộc khác ra khỏi vùng săn mồi của chính họ.

“Làm thế nào mà bộ tộc Gió bị đuổi đi được?” Độc Nhân nói khù khụ. “Bộ tộc Bóng Tối rất dữ tợn, nhưng bộ tộc Gió rất đông. Họ sống trên cao hàng bao đời rồi. Tại sao bây giờ họ bị đuổi đi?” bà lắc đầu lo âu, rìa run run.

“Ta không biết trả lời cho bất cứ câu hỏi nào của bà”, Sao Xanh meo. “Được biết, bộ tộc Bóng Tối vừa mới chỉ định một tộc trưởng mới, sau cái chết của Sao Nứt. Tộc trưởng mới, Sao Gãy, không hề có ý bóng gió đe dọa gì khi chúng ta gặp ông ta ở cuộc Tụ Họp lần trước”.

“Có lẽ Nanh Vàng có câu trả lời?” Văn Đen gừ. “Dù sao thì mụ cũng là mèo của bộ tộc Bóng Tối”.

“Ta không phải là kẻ phản bộ! Không gì khiến ta chia sẻ bí mật của bộ tộc Bóng Tối với một kẻ cục súc như ngươi!” Nanh Vàng hầm hè, hung hăng nhìn Văn Đen. Anh mèo chiến binh bộ tộc Sấm liền xô tới trước, tai dẹt ra, mắt híp lại, sẵn sàng nghênh chiến.

“Thôi!” Sao Xanh ngao.

Vằn Đen dừng phất lại giữa chừng, mặc dù Nanh Vàng vẫn nhìn xoáy anh ta bằng đôi mắt nãy lửa và một tiếng rít rợn óc.

“Đủ rồi!” Sao Xanh ngao. “Tình hình này quá nghiêm trọng, không còn chỗ cho chúng ta đánh nhau. Bộ tộc Sấm phải tự chuẩn bị. Từ lúc trăng lên cao trở đi, những chiến binh sẽ đi tuần thành nhóm lớn hơn. Những thành viên khác của bộ tộc vẫn ở sát bên trại. Những đội tuần tra sẽ rà soát các đường biên giới thường xuyên hơn, và tất cả mèo con phải đi ở trong nhà trẻ”.

Những con mèo bên dưới bà gật đầu nhất trí.

Sao Xanh tiếp. “Nhu cầu cần chiến binh là trở ngại lớn nhất của chúng ta. Chúng ta phải tăng tốc huấn luyện những lính nhỏ. Họ cần phải nhanh chóng sẵn sàng chiến đấu vì bộ tộc”.

Chân Lửa, chân Xám và chân Quạ trao đổi với nhau một cái nhìn chộn rộn. Chân Xám ngược nhìn Sao Xanh, mắt nó sáng lên đầy nhiệt huyết. Chân Quạ chỉ ngo ngoay tay chân một cách bồn chồn. Đôi mắt chú lính nhỏ đen này hiện lên nỗi lo lắng hơn là hưng phấn.

Sao Xanh nói tiếp. “Một chú mèo choai đang có chung mèo bảo trợ với chân Xám và chân Quạ. Bằng cách dạy chú, ta sẽ tăng tốc huấn luyện cho cả ba lính nhỏ”. Bà dừng lại nhìn xuống bộ tộc mình. “Ta sẽ nhận chân Lửa làm lính nhỏ của mình”.

Chân Lửa trở mắt lên sừng sốt. Sao Xanh là mèo bảo trợ cho chú?

Bên cạnh chú, chân Xám há hốc miệng, không thể giấu nổi sự ngạc nhiên. “Thật vinh dự! Đã bao mùa trăng rồi Sao Xanh mới nhận lính nhỏ. Thường thường bà ấy chỉ huấn luyện con cái của những thủ lĩnh mà thôi”.

Rồi một giọng nói quen thuộc cất lên từ hàng trước đám đông. Đó là Vuốt Cọp. “Vậy ra là chân Lửa được tưởng thưởng, chú không phải bị trừng phạt, vì cho chiến binh kẻ thù ăn khi đáng ra nó phải cho bộ tộc của mình ăn sao?”

“Chân Lửa bây giờ là lính nhỏ của ta. Ta sẽ xử lý cậu ấy”. Sao Xanh trả lời. Bà nhìn hẳn vào đôi mắt dữ tợn của Vuốt Cọp một lúc, trước khi quay đầu ra nói với toàn thể bộ tộc lần nữa. “Nanh vàng sẽ được phép ở lại đây, cho đến khi bà ta lấy lại được sức mạnh. Chúng ta là những chiến binh, không phải là những kẻ cuồng sát. Bà ta phải được đối xử với sự tôn trọng và nhã nhặn”.

“Nhưng bộ tộc không thể cru mang Nanh Vàng”, Văn Đen phản đối. “Chúng ta đã có quá nhiều miệng ăn rồi”.

“Chao!” Chân Xám thì thảo vào tai chân Lửa. “Và có vài cái miệng to hơn những cái miệng khác”.

“Ta cóc cần ai chăm sóc ta!” Nanh Vàng phỉ nhổ. “Và ta sẽ chẻ đôi kẻ nào cố thử”.

“Mụ ta thân thiện đấy chứ nhỉ?” Chân Xám lầm bầm.

Chân Lửa giật đầu đuôi thăm tỏ ý đồng tình. Có tiếng meo bị ghen lại từ những chiến binh khác khi họ ghen tị nhận ra tinh thần chiến đấu của bà chiến binh kẻ thù.

Sao Xanh làm ngơ tiếng lầm bầm đó. “Chúng ta sẽ giết hai con mồi bằng một cú đâm. Chân Lửa, như một hình phạt vì đã phạm luật chiến binh, trách nhiệm của cậu là chăm sóc Nanh Vàng. Cậu phải săn mồi và trông nom vết thương cho bà ấy. Cậu phải dọn ổ và hốt phân cho bà ấy”.

“Vâng, thưa Sao Xanh”, chân Lửa meo, đầu chú cúi xuống phục tùng. Hốt phân cho bà ấy! Chân Lửa thăm nghĩ. Eo ơi!

Những tiếng ngao móc máy từ chân Bụi và chân Cát. “Ý hay đó!” Chân Bụi rít lên. “Chân Lửa nên giỏi cắn bọ chết thì hơn”.

“Và ăn bắt nữa!” Chân Cát hòa theo. “Cái bị xương đó sẽ cần được cho ăn!”

“Đủ rồi!” Sao Xanh ngắt lời chúng. “Ta hy vọng chân Lửa không thấy xấu hổ khi phải chăm sóc Nanh Vàng. Bà ấy là mèo chữa bệnh, và bà ấy lớn tuổi hơn. Chỉ cần những lý do đó thôi, cậu ta đã phải tôn kính bà ấy rồi!” bà nhìn nghiêm khắc xuống chân Bụi và chân cát. “Chăm sóc một mèo khác khi mèo đó không thể tự chăm sóc mình thì không có gì là nhục nhã cả. Cuộc họp kết thúc. Giờ ta muốn nói chuyện riêng với những chiến binh kỳ cựu”. Nói xong, bà nhảy khỏi Bục Đá và bước nhanh về phía hang của mình.

Tim Sư Tử đi theo bà. Những con mèo khác của bộ tộc bắt đầu rời khỏi Bục Đá. Một hay hai mèo chúc mừng chân Lửa được làm lính nhỏ của Sao Xanh; trong khi những mèo khác giấu cọt, chúc chú may mắn trong việc chăm sóc Nanh Vàng. Chân Lửa cảm thấy quay mòng mòng trước lời tuyên bố của Sao Xanh đến nỗi chú ngậy ra gật đầu.

Đuôi Dài đi lại gần chú. Vết khía hình chữ V mà chân Lửa xén vào đầu tai anh ta vẫn còn rõ. Anh chiến binh trẻ ngoặt ria lại thành một tiếng gừ dưng gáy. “Hừ, tao hy vọng mày sẽ suy nghĩ kĩ nếu lần tới định mang kẻ đi lạc về trại”, anh ta khinh khỉnh. “Tao nói không sai mà, kẻ ngoài cuộc luôn luôn gây rắc rối”.

“Mình mà là cậu thì mình đi ra xem Nanh Vàng thế nào”, chân Xám thì thảo khi Đuôi Dài sải bước đi khỏi. “Trông bà ta không vui”.

Chân Lửa liếc nhìn bà mèo già. Mụ vẫn nằm bên cạnh Bục Đá. Chân Xám nói đúng: mụ đang gườm gườm nhìn chú.

“Ừ, vậy”, chú meo. “Chúc may mắn cho mình nha!”

“Cần cần toàn thể bộ tộc Sao ở bên mình cho việc này ấy chứ”, chân Xám trả lời. “Cứ ới to lên nếu cần giúp một tay. Nếu mụ định xoi cậu, thì mình sẽ lên từ đằng sau tới và quật vào đầu mụ bằng một con thỏ chết”.

Chân Lửa rừ lên thích thú và chạy lon ton ra chỗ Nanh vàng. Vẻ hớn hờ của chú nhanh chóng bị bốc hơi khi chú đến gần mụ mèo bị thương.

Con mèo già đang ở trong tâm trạng điên khùng. Mụ rút lên cảnh cáo và nhe nanh. “Đứng lại đó, mèo kiêu!”

Chân Lửa thở dài. Xem ra chú sắp lâm vào một trận đánh đến nơi. Chú vẫn còn đói và bắt đầu thấm mệt. Chú khai khát được cuộn tròn trong ổ của mình để đánh một giấc nghỉ chiều. Điều cuối cùng chú muốn là tranh cãi với đồng lõa và rằng tội nghiệp này. “Bà thích gọi tôi là gì cũng được”, chú ừ ừ meo. “Tôi chỉ làm theo lệnh của Sao Xanh”.

“Vậy đúng mày là mèo kiểng, hả?” Nanh vàng thở khò khè.

Bà ta cũng mệt phờ rồi, chân Lửa nghĩ. Đã bớt lửa trong giọng nói của mẹ, mặc dù sự hận thù vẫn dữ dội như thuở nào.

“Tôi đã từng sống với Hai Chân khi tôi còn nhỏ”, chân Lửa đáp lại bình tĩnh.

“Mẹ mày là mèo kiểng à? Cha mày cũng là mèo kiểng?”

“Phải”. Chân Lửa nhìn xuống đất, cảm thấy sự oán giận phùng phực trong lòng. Những thành viên trong bộ tộc của chú coi chú là kẻ ngoài cuộc đã là đủ lắm rồi. Mắc gì chú cần phải trả lời mẹ tù binh tanh rình này nữa.

Nanh vàng coi sự im lặng của chú là lời mời mọc để mẹ tiếp tục châm chích. “Dòng máu mèo kiểng không giống như dòng máu chiến binh. Bây giờ tại sao mày không chạy về nhà với Hai Chân của mày thay vì chăm sóc tao? Thật nhục nhã, khi bị quấy rầy bởi một mèo hạ đẳng như mày!”

Sự kiên nhẫn của chân Lửa trôi tuột hết. Chú gừ, “Nếu tôi mà sinh ra là chiến binh thì bà vẫn cảm thấy bề mặt như thường. Bà vẫn xấu hổ cho dù tôi là mèo cái cao quý từ bộ tộc của bà, hay là một mèo của Hai Chân xơ xác đã ghìim mẹ lăn ra đất”. Chú quất đuôi qua lại. “Vấn đề là bà phải tin cậy vào bất cứ nèo nào mà bà cảm thấy nhục nhã như vậy!”

Nanh Vàng tròn mắt dòm chú, đôi mắt cam của mẹ trợn trừng lên.

Chân Lửa tiếp tục một cách hung tợn: “Bà sẽ phải quen với việc được chăm sóc cho đến khi bà đủ khỏe để tự chăm sóc mình, đồ bị xương đầy hận thù!”

Chú dừng lời khi Nanh Vàng bỗng bật lên một tiếng hừ, ngáp ngáo, khò khè.

Hốt hoảng, chân Lửa lao tới mụ. Toàn thân mụ run như cây sậy và mắt mụ nhắm tịt lại như đường kẻ. Hay là mụ sắp xỉu chẳng?

“Này, tôi không có ý...” chú bắt đầu, trước khi chú nhận ra mụ đột ngột cười ré lên!

“Meo...meo”, mụ meo, tiếng rồ rồ sôi réo tận sâu bên trong ngực mụ.

Chân Lửa không biết phải làm gì.

“Mày có chí khí đấy, mèo kiểng”, Nanh Vàng khọt khẹt, rút cuộc cũng thôi châm chọc chú. “Hừ, giờ tao mệt rồi, cái chân trái tao đau nữa. Tao cần ngủ với cần cái gì đó để đắp vết thương. Hãy đi tìm nạng mèo lang y xinh đẹp nhỏ bé đó và xin một ít dược thảo. Tao nghĩ mày tìm được thuốc cao đắp với sợi vàng thì tốt. Và, sẵn tiện mày đến đó, tao sẽ không phiền nếu có hạt anh túc (tức là hạt thuốc phiện, có tác dụng giảm đau) để nhai. Con đau đang giết tao!”

Đó người ra vì sự thay đổi tâm trạng đột ngột của mụ, chân Lửa quay đầu lẹ và phóng như bay về phía hang của Lá Đốm.

Chú chưa bao giờ vào khu này của trại. Tai dựng lên, chú đi qua một đường hầm dương xỉ xanh rì, mát rượi dẫn vào một trảng trống nhỏ đầy cỏ. Một tảng đá cao dựng ở bên rìa, tách ra một khe nứt tới chính giữa, vừa đủ rộng cho một con mèo làm hang của mình ở bên trong. Từ cửa khe nứt này, Lá Đốm chạy ra. Như thường lệ, mắt cô sáng và thân thiện, bộ lông lốm đốm của cô óng ánh lên hàng trăm mảng màu hổ phách và nâu.

Chân Lửa bẽn lẽn meo một tiếng chào, và đọc trơn tru danh sách là thuốc và hạt của Nanh Vàng.

“Cô có đủ những thứ đó ở trong hang của mình”, Lá Đốm

đáp. “Để cô lấy thêm lá cúc vạn thọ nữa. Nếu bà ấy đắp vết thương bằng lá đó thì sẽ tránh bị nhiễm trùng. Đợi ở đây nhé”.

“Cảm ơn cô”, chân Lửa meo khi cô lang mèò biến mất trở lại vầng hang của cô. Chú căng mắt, cố dòm xem cô ở đâu bên trong. Nhưng cái hang tối đến nỗi chú chẳng nhìn thấy được gì; chỉ nghe thấy tiếng sột soạt và ngửi thấy mùi xóc óc của đủ thứ loại lá thuốc lạ lùng.

Lá Đốm hiện ra từ mảng tối và thả một bó lá được cuộn lại cạnh chân của chân Lửa. “Bảo Nanh Vàng từ từ với hạt anh túc thôi. Cô không muốn bà ấy làm tê liệt cơn đau hoàn toàn. Hơi đau một chút sẽ tốt hơn, nó giúp cô phán đoán xem bà ấy đang bình phục như thế nào”.

Chân Lửa gật đầu và dùng răng nhặt bó dược thảo lên. “Cảm ơn cô, Lá Đốm!” chú meo qua cái miệng ngậm đầy lá, rồi hướng trở lại đường hầm dương xỉ vào trắng trống chính.

Vuốt Cọp đang ngồi bên ngoài hang chiến binh, nhìn soi mói vào chú. Dọc đường chạy tới chỗ Nanh Vàng, mang theo lá thuốc, chân Lửa có cảm tưởng như cặp mắt hổ phách ấy đang đốt cháy lông cổ mình. Chú quay đầu lại và tò mò nhìn Vuốt Cọp. Ông chiến binh híp mắt vào và ngó đi chỗ khác.

Chân Lửa đặt bó lá bên cạnh Nanh vàng.

“Tốt”, mụ meo. “Nào, trước khi mày để tao yên, hãy tìm cho tao chút gì ăn. Tao đang đói chết đây!”

Mặt trời đã mọc ba lần kể từ khi Nanh Vàng vào trại. Chân Lửa dậy sớm à huých chân Xám, vẫn còn ngủ say bên cạnh. Mũi chú dúi cái đuôi dày của nó. “Dậy!” chân Lửa meo. “Không cậu trẻ giờ huấn luyện bây giờ!”

Châm Xám ngóc đầu len ngái ngủ và khật khừ gừ đồng ý.

Chân Lửa chọc chân Quạ.

Con mèo đen mở choàng mắt ngay lập tức và phóng dậy tức thì. “Gì đó?” chú choàng mèo, nhìn đảo dác tới lui.

“Bình tĩnh, chân Quạ. Sắp đến giờ huấn luyện rồi”, chân Lửa vỗ về.

Chân Bụi và chân Cát cũng bắt đầu cựa mình trong ổ rêu của chúng ở đầu hang đằng kia. Chân Lửa đứng lên và lách mình ra khỏi bụi dương xỉ.

Buổi sáng ẩm áp. Chân Lửa có thể thấy bầu trời xanh ngát qua vòm lá che phủ bên trên trại. Tuy nhiên, hôm nay, từng giọt sương trĩu nặng đọng trên từng chiếc răng lược của lá dương xỉ và lấp lánh trên cỏ. Chân Lửa hít không khí. Mùi lá xanh sắp hết, và chẳng bao lâu nữa trời sẽ bắt đầu lạnh hơn.

Chú nằm lăn ra đất, bên cạnh gốc cây cụt, duỗi thẳng cẳng, ngả đầu qua bên để dụi má xuống mặt đất mát dịu. Rồi chú lật người nằm nghiêng và nhìn qua trắng trống xem Nanh Vàng đã thức giấc chưa.

Bà ta đã được sắp cho một chỗ nghỉ ở đầu kia thân cây ngã, nơi những mèo già tụ tập ăn. Ổ của mẹ nằm rúc vào thân cây đầy rêu, ngoài tầm nghe thấy những mèo già, nhưng lọt thỏm trong tầm nhìn của hang chiến binh ngó qua trắng trống. Chân Lửa chỉ có thể thấy một đụn lông xám nhạt, phập phồng lên xuống nhịp rung nhẹ nhàng của giấc chưa.

Chân Xám tức tặc ra khỏi hang đằng sau chú, theo sau là chân Cát và chân Bụi. Chân Quạ xuất hiện cuối cùng, liếc nhìn sợ sệt quanh trắng trống trước khi ra hẳn.

“Lại một ngày chăm nom cái bị bỏ chét ghét đó nữa hả, chân Lửa?” chân Bụi meo. “Tao cá là mày ao ước được ra tập

luyện chung với tụi tao”.

Chân Lửa ngồi dậy và rũ đất ra khỏi lông. Chú sẽ không để mình nổi đóa vì những lời giễu cợt của chân Bụi.

“Đừng lo, chân Lửa”, chân Xám lầu bầu. “Sao Xanh sẽ gọi cậu trở lại huấn luyện ngay thôi”.

“Có lẽ bà nghĩ mèo kiểng nên ở lại trại chăm lo kẻ ốm thì tốt hơn”, chân cát thô bạo meo, ngoáy cái đầu bóng mượt, hoe vàng và thầy cho chú một cái lườm khinh bỉ.

Chân Lửa quyết định không đếm xỉa tới lời bình phẩm chua cay của cô này. “Hôm nay Bão Trắng dạy bạn cái gì vậy, chân Cát?” chú meo.

“Hôm nay tụi này tập luyện chiến đấu. Bão Trắng sẽ dạy cho tao biết một chiến binh chân chính sẽ chiến đấu như thế nào”, chân Cát kênh kiệu trả lời.

“Tim Sư Tử sẽ đưa mình tới Cây Sung Lớn để tập leo”, chân Xám meo. “Mình đi đây. Kéo thầy đợi”.

“Mình sẽ đi với cậu tới đỉnh khe núi”, chân Lửa meo. “Mình phải bắt mỗi bữa sáng cho Nanh Vàng. Đi không, chân Quạ? Vuốt Cọp hẳn đã có kế hoạch gì đó cho cậu rồi chứ?”

Chân Quạ thở dài và gật đầu, rồi đi theo chân Xám và chân Lửa khi chúng chạy ra khỏi trại. Mặc dù vết thương của nó đã khỏi hẳn, nhưng nó vẫn ít hào hứng với việc tập luyện để trở thành chiến binh.

“Này”, chân Lửa meo. Chú thả một con chuột lớn và một con chim hoa mai xuống đất bên cạnh Nanh Vàng.

“Sao lâu vậy?” mụ ông ọ gừ. Mụ vẫn còn ngủ khi chân Lửa về trại sau chuyến đi săn. Nhưng chắc là mùi mồi tươi đánh

thức mụ dậy, vì bây giờ mụ đang loay hoay nhòm ngò lên.

Mụ vực đầu dậy và nuốt chửng nuốt trại món đồ biếu của chân Lửa. Mụ đã phát triển chứng thèm ăn núi lở khi sức mạnh của mụ hồi phục lại. Vết thương của mụ đang lành tốt, nhưng tính tình vẫn dữ dằn và không thể đoán trước được như thường.

Mụ hoàn tất bữa ăn và kêu rêu, “Bản đuôi của tao ngứa ngày như điên, nhưng tao không với tới được. Mà rửa cho nó một cái, được chứ?”

Rùng mình một cái tận trong ruột, chân Lửa thụp xuống và bắt tay vào việc.

Trong khi chú cẩn con bọ chét mập ý giữa hai hàm răng, chú để ý thấy một đám mèo con đang loạng quạng nghịch đất gần đấy. Chúng chọc ghẹo và giỡn đùa với nhau, đôi lúc hơi ác ý. Nanh Vàng, vừa nhắm mắt lại khi chân Lửa chải cho mụ, giờ hơi hé một mắt ra quan sát lũ mèo con đang chơi. Thật kinh ngạc hết sức, chân Lửa cảm thấy xương sống mụ cứng lên dưới răng chú.

Chú lắng nghe tiếng chút chút, ư ử nhẹ hều của bọn mèo con một lát.

“Hãy ném răng tao này, Sao Gãy!” tên mèo mướp tí hon meo. Cu cậu nhảy lên lưng một con mèo xám trắng nhỏ, đang giả bộ làm tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối. Hai thằng mèo con lăn bừa về phía Bục Đá. Thành linh, con xám trắng hất mạnh một cái và lắng con mèo mướp ra khỏi lưng nó. Cùng với một tiếng thét vì giật mình, con mèo mướp tí nị bắn vào sườn của Nanh Vàng.

Lập tức mụ mèo già đứng phắt dậy, lông dựng xù lên, và gầm hung bạo. “Cút đi, đồ lông vụn!” mụ thét.

Tên nhóc mèo mướp nhìn mụ mèo điên một cái, rồi cong đuôi chạy biến. Nó ù té ra núp đằng sau một bà mèo mướp, đang trừng mắt lườm Nanh Vàng qua trắng trổng.

Thằng lông xám trắng đứng như trời trồng tại chỗ. Rồi nhích từng tí một, nó thận trọng lùi về vùng an toàn của nhà trẻ.

Phản ứng của Nanh Vàng khiến chân Lửa sững sờ. Chú nghĩ mình đã chứng kiến sự hung dữ nhất của mẹ khi họ quần nhau trong lần đầu tiên gặp rồi chứ, thế mà bây giờ mắt mẹ rùng rục với vẻ điên cuồng mới. “Tôi nghĩ khó mà nhốt bọn mèo con trong trại”, chú cảnh giác mèo.”Chúng hay chồn chân lắm”.

“Tao cóc cần quan tâm chúng chồn chân thế nào”, Nanh Vàng gừ. “Chỉ cần tránh xa tao ra”.

“Bà không thích con nít à?” Chân Lửa hỏi, tò mò không cưỡng được. “Bà không bao giờ có con sao?”

“Mày không biết là mèo lang y không có con hả?”, Nanh Vàng rít lên giận dữ.

“Nhưng tôi nghe nói trước đó bà là chiến binh”, chân Lửa đánh bạo.

“Tao không có con!” Nanh Vàng quát. Mẹ giật đuôi ra khỏi chú và ngồi dậy. “Vớ lại” – giọng mẹ thành linh chùng xuống và đầy u uẩn – “tai nạn hình như cứ đột nhiên xảy ra với bọn nhóc ở gần tao”.

Đôi mắt mẹ của mẹ chất chứa đầy cảm xúc. Mẹ thì cầm ẹp xuống tay và nhìn trân trân về phía trước. Chân Lửa nhìn vai mẹ thông xuống khi mẹ bật ra một tiếng thở dài náo nức, câm nín.

Chân Lửa tò mò nhìn mẹ. Vậy là mẹ có ý gì? Con mèo già này có nghiêm túc không vậy? Thật khó nói – Nanh Vàng dường như chuyển từ tâm trạng này tới tâm trạng kia rất nhanh. Chú nhún vai và tiếp tục chải cho mẹ.

“Có một cặp bộ chét tôi không thể lôi ra được”, chú bảo với

mụ khi đã làm xong.

“Tao hy vòn mày đừng có cố, đồ vô tích sự!” Nanh vàng nạt nộ. “Tao không muốn cái đầu rệp bộ nào ấn vào mông tao, cảm ơn nhiều. Xin Lá Đóm một ít mật chuột để thoa lên. Chỉ cần thoa một chút vào lỗ thở của chúng là chúng sẽ buông ra ngay thôi”.

“Để tôi đi lấy!” chân Lửa sốt sáng. Chú vui mừng vì có dịp đi khỏi mụ mèo cộc cần này một lát. Và đương nhiên đi tới gặp Lá Đóm một lần nữa cũng chẳng nặng nhọc gì.

Chú bước về phía đường hầm dương xỉ. Những con mèo khác tất bật băng qua băng lại trắng trổng quanh chú, ngoại cảnh khô vôi que củi trong rừng. Trong khi chú làm vệ sinh cho Nanh Vàng, cả trại đã trở nên nhộn nhịp, sống động. Ngày nào cũng hết như vậy, kể từ khi Sao Xanh thông báo về sự biến mất của bộ tộc Gió. Những cô, chị mèo đan cảnh cây với lá thành một bức tường xanh dày đặc bao quanh nhà trẻ, chỉ chừa một lối đi hẹp làm đường duy nhất ra vào bụi mâm xôi. Vài con mèo khác đang làm việc ở ngoài rìa trại, che chắn bất cứ khoảng trống nào trong những bụi cây rậm rạp.

Ngay cả những mèo già cũng bận rộn cào một cái hố dưới đất. Những chiến binh vừa mới chắt một đồng mồi tươi ngay ngắn ở bên cạnh họ, sẵn sàng để được cất giữ trong cái hố mới đào. Một bầu không khí tập trung im lặng, quyết tâm giữ cho bộ tộc được an toàn và được dự trữ lương thực đầy đủ nhất.

Nếu bộ tộc Bóng Tối tràn vào lãnh địa của họ, bộ tộc Sấm sẽ cố thủ bên trong trại. Họ sẽ cương quyết không để bị quét ra khỏi vùng săn mồi của mình dễ dàng như bộ tộc Gió.

Văn Đen, Đuôi Dài, Da Cây Liễu và chân Bụi đang lẳng lẳng đợi ở lối vào trại. Mắt họ gắn chặt vào khung cửa dẫn ra đường hầm kim tước. Một đội tuần tra đang trở về, vương đầy bụi bặm và đau nhức chân tay. Ngay khi những chiến binh vừa vào trại, Văn Đen và các bạn đồng hành của anh ta liền tiến lại và trao đổi

vài lời với họ. Xong, họ lẹ làng ra khỏi trại. Những đường biên giới của bộ tộc Sám không được để trống, không được ngừng canh giữ một khoảnh khắc nào.

Chân Lửa đi vào đường hầm dương xỉ dẫn đến hang của Lá Đóm. Khi chú vào trắng trổng, chú thấy Lá Đóm đang pha chế những lá thuốc có mùi ngòn ngọt.

“Cô có mật chuột để bôi bọ chét cho Nanh Vàng không ạ?”
Chân Lửa meo.

“Chờ chút”, Lá Đóm đáp, cào hai đồng thảo dược lại với nhau và trộn lên thành một đồng thơm lừng bằng một móng vuốt xòa ra khéo léo.

“Cô bạn à?” Chân Lửa hỏi, ngồi xuống một khoảnh đất ẩm.

“Cô muốn chuẩn bị cho trường hợp có thương binh”, Lá Đóm nhỏ nhẹ, liếc lên nhìn chú bằng đôi mắt màu hổ phách trong veo. Chân Lửa bắt gặp ánh mắt của cô một thoáng, liền quay đi, một cảm giác bồn chồn tê tê trong lòng chú. Lá Đóm chú ý trở lại đồng lá thuốc.

Chân Lửa chờ, sung sướng ngồi im lặng và ngó cô làm việc.

“Xong”, cuối cùng cô meo. “Cháu muốn lấy gì nào? Mật chuột hả?”

“Dạ phải”, chân Lửa đứng lên và lần lượt đuổi từng cẳng sau ra. Mặt trời sưởi ấm lông chú và khiến chú cảm thấy buồn ngủ.

Lá Đóm lao phóc vào hang của mình và mang thứ gì đó ra. Cô cẩn thận giữ nó ở miệng. Đó là một nùi râu nhỏ cột lủng lẳng ở đầu một sợi vỏ cây mỏng mảnh. Cô trao nó cho chân Lửa. Chú hít thở ấm áp, ngọt ngào của cô khi chú nhận sợi vỏ cây vào giữa răng mình.

“Trong rêu có tấm mật chuột”, Lá Đốm giải thích. “Đừng để nó dính vào miệng, không thì cháu sẽ có vị giác hôi rình mấy ngày liền đó. Bôi nó vào bộ chết xong là phải rửa tay ngay nghe chưa – rửa ở suối chứ không phải liếm bằng lưỡi”.

Chân Lửa gật đầu và chạy trở lại chỗ Nanh Vàng, bỗng nhiên cảm thấy hăng hái và ngập tràn năng lượng.

“Đừng nhúc nhích!” chú meo với bà mèo già. Cẩn thận chú dùng tay ấn nùi rêu vào từng con bộ chết.

“Có lẽ mày dọn phân cho tao luôn đi, bây giờ tay mày cũng đã thối rồi!” mẹ meo khi chú làm xong. “Để tao ngủ trưa cái đã”. Mẹ ngáp, để lộ hàm răng đen xỉn và khắp khênh. Nắng ấm ban ngày cũng đang khiến mẹ buồn ngủ. “Sau đó mày có thể đi và làm bất cứ điều gì lính nhỏ làm”, mẹ làu bàu.

Chân Lửa dọn sạch phân của Nanh Vàng xong, chú để mặc mẹ ngủ mơ màng ở đấy và ra đường hầm kim tước. Chú mong ra suối thật mau để kỳ cọ tay chân.

“Chân Lửa! có tiếng gọi giạt từ bên hông trắng trống.

Chân Lửa quay lại. Đó là Đuôi Cộc.

“Cháu đi đâu đấy?” cụ mèo già tò mò meo. “Cháu phải giúp cho việc chuẩn bị chứ”.

“Cháu vừa môi mật chuột vào bộ chết cho Nanh Vàng xong”, chân Lửa đáp.

Bộ ria của Đuôi Cộc rung lên khoái trá. “Và giờ chú mày ra suối gần nhất chứ gì! Này, đừng quay lại nếu không có môi tươi đấy nhé. Chúng ta cần càng nhiều càng tốt”.

“Vâng, thưa Đuôi Cộc”, chân Lửa đáp.

Chú tuôn ra khỏi trại và đi lên sườn khe nứt. Chú chạy xuống dòng suối chỗ chú và chân Xám đi săn trong cái ngày mà chú bắt gặp Nanh Vàng. Không chần chừ, chú nhảy tùm xuống dòng nước lạnh, trong vắt. Nước ngập tới hông và ướt hết lông bụng chú. Cú sốc là chú há hốc mồm ra, và run cầm cập.

Một tiếng sột soạt trong bụi rậm phía trên khiến chú ngược nhìn lên, mặc dù cái mùi quen thuộc đưa vào mũi chú báo với chú rằng không có gì phải sợ hãi cả.

“Cậu làm gì ở đó đó?” chân Xám và chân Quạ đang đứng nhìn chú như thể chú bị điên.

“Mật chuột”. Chân Lửa nhăn mặt. “Đừng hỏi! Tim Sư Tử và Vuốt Cọp đâu?”

“Họ nhập vào đội tuần tra kế tiếp rồi”, chân Xám trả lời. “Họ ra lệnh cho tụi mình đi săn hết buổi chiều còn lại”.

“Đuôi Cộc cũng bảo mình như thế”, chân Lửa meo, chùn người lại khi một dòng nước lạnh buốt xoáy quanh chân tay chú. “Ở trại tất cả mèo đều bận rộn. Cứ như chúng ta sẽ bị tấn công vào bất kỳ lúc nào í”. Chú leo lên bờ, nước rỏ ròng ròng...

“Ai dám chắc là không?” chân Quạ meo, đôi mắt đen của nó lúng liếng đảo qua đảo lại như thể nó đang nơm nớp chờ đợi tuần tra của kẻ thù xò ra khỏi bụi rậm vào bất kỳ lúc nào.

Chân Lửa nhìn đồng mỗi tươi chất bên cạnh hai linh nhỏ. “Coi bộ hôm nay mấy cậu làm ăn khăm khá đấy”.

“Ừ”, chân Xám tự hào meo. “Tụi mình vẫn còn cả buổi chiều nay để đi săn. Cậu có muốn đi với tụi mình không?”

“Đi chứ!” Chân Lửa rừ. Chũ rừ mình một cái cuối cùng rồi phóng vào bụi cây nhỏ theo sau bọn bạn.

Chân Lửa tin chắc rằng những con mèo trong trại rất ấn tượng với một đồng môi tươi mà ba lính nhỏ đã bắt được trong buổi chiều. Chúng được đón chào trở về trại bằng những cái đuôi nhổng lên và những cái mồm thân thiện. Chúng phải mất bốn chuyến mới khiên hết vụ mùa bội thu của chúng đến kho dự trữ mà các mèo già vừa đào.

Tim Sur Tử và Vuốt Cọp cùng đội tuần tra trở về khi chân Lửa, chân Xám và chân Quạ khiên chuyến cuối cùng của chúng vào trại.

“Tốt lắm, ba trò”, Tim Sur Tử meo. “Ta nghe nói các trò rất bận bịu. Kho dự trữ gần đầy rồi. Các trò có thể đem đợt cuối cùng đó vào đồng môi tối nay. Và lấy một ít về hang các trò luôn. Các trò xứng đáng được một bữa tiệc!”

Ba lính nhỏ nguẩy đuôi sung sướng.

“Ta hy vọng trò không bỏ xó Nanh Vàng vì mấy cái vụ săn mồi này, chân Lửa”, Vuốt Cọp gừ lên cảnh cáo.

Chân Lửa lắc đầu nôn nao, nóng lòng muốn đi khỏi. Chú đói ngấu. Lần này chú đã làm đúng luật chiến binh và không ăn một miếng nào trong khi đi săn cho bộ tộc. Cả chân Xám và chân Quạ cũng không.

Chúng chạy đi khỏi và thấy số môi tươi cuối cùng chúng bắt được vào đồng môi đã nằm sẵn ở giữa trắng trống. Rồi mỗi đứa lấy một phần và mang trở về gốc cây cụt của chúng. Hang vắng tanh.

“Chân bụi và chân Cát đâu rồi?” chân Quạ hỏi.

“Chắc họ vẫn đang đi tuần bên ngoài”, chân Lửa đoán.

“Tốt”, chân Xám meo. “Hòa bình và yên lặng”.

Chúng ăn no nê và nằm ngửa ra tắm tấp. Bầu không khí mát mẻ buổi tối được đón chào sau cái nóng ban ngày.

“Ê! Đoán được chuyện gì không!” chân Xám đột ngột meo lên. “Chân Quạ sáng nay đã moi được một lời khen từ Vuốt Cọp cơ đấy!”

“Thật à?” chân Lửa ngạc nhiên. “Cậu làm gì mà làm hài lòng được Vuốt Cọp – cậu bay hả?”

“Ừm”, chân Quạ bỗng mắc cỡ, nhìn xuống tay nó. “Mình bắt được một con quạ”.

“Làm sao mà hay vậy?” chân Lửa meo, ấn tượng quá chừng.

“Nó già rồi”, chân Quạ thú nhận một cách khiêm tốn.

“Nhưng mà nó bự tổ chẳng”, chân Xám thêm. “Ngay cả Vuốt Cọp cũng không tìm ra lỗi trong chuyện đó! Ông ta cáu kỉnh dễ sợ kể từ khi Sao Xanh nhận cậu làm lính nhỏ”. Nó trầm ngâm liếm tay một lát. “À, kể từ khi Tim Sư Tử được chỉ định làm thủ lĩnh”.

“Ông ấy chỉ lo lắng về bộ tộc Bóng Tối và những chuyến tuần tra tăng cường thôi mà”, chân Quạ nói gấp gáp. “Bỏ không nên làm ông ấy phật lòng”.

Cuộc chuyện trò của chúng bị đứt đoạn bởi một tiếng ngao lớn từ phía bên kia trăng trắng.

“Thôi chết”, chân Lửa rên rỉ, đứng phắt dậy. “Mình quên mang phần ăn cho Nanh Vàng rồi!”

“Từ từ”, chân Xám meo, cũng đứng lên. “Để mình mang cho”.

“Không, để mình đi”, chân Lửa phản đối. “Đây là sự trừng phạt của mình, không phải của cậu”.

“Ai mà chú ý”, chân Xám tranh cãi. “Họ đang bận ăn. Cậu biết mình mà: im lặng như con chuột, nhanh như con cá. Chờ đây”.

Chân Lửa ngồi xuống trở lại, không thể giấu tiếng thở phào. Chú nhìn bạn chạy khỏi gốc cây cụt tới đồng mới tươi.

Như thể đang thi hành mệnh lệnh, chân Xám tự tin lấy ra hai con chuột trông ngon nhất. Nhanh lẹ, chú bắt đầu đi qua trắng trổng về phía Nanh vàng.

“Dừng lại, chân Xám!” một tiếng quát rung chuyển vọng ra từ hang chiến binh. “Vuốt Cọp sai bước ra và hùng hổ tới chỗ chân Xám. “Trò mang chuột đi đâu?” ông hặc hỏi.

Một cảm giác thôn chộn lên trong bụng, chân Lửa nhìn, bắt lực, từ gốc cây cụt. Bên cạnh chú, chân Quạ đông cứng trong cú nhai dở chừng và thụp xuống bữa ăn của nó với con mắt mở lớn hơn bao giờ hết.

“Ừmm...” chân Xám nhả đôi chuột ra và ngoạ tay một cách bức bối.

“Không giúp chân Lửa cho kẻ phản trắc ở đằng kia ăn đấy chứ?”

Chân Lửa nhìn chân Xám nghiên cứu đôi tay nó một lát. Cuối cùng nó đáp, “Con, tại, ề, con thấy đói quá. Con đi lấy và định ăn vụng một mình. Nếu con để hai đứa kia thấy” – nó liếc chân Lửa và chân Quạ - “thì tội nó chẳng để lại cho con cái gì ngoài xương với lông”.

“Ồ, thế à?” Vuốt Cọp meo. “Hừ, nếu trò đói thế thì, trò nên ăn ngay tại đây đi!”

“Nhưng mà...” chân Xám mở miệng, kinh hãi nhìn ông chiến binh kỳ cựu.

“Mau!” Vuốt Cọp quát.

Chân Xám cúi lẹ đầu và bắt đầu ăn bọn chuột. Nó tiêu hủy con đầu chỉ bằng hai miếng và nuốt chửng. Con chuột thứ hai phải mất lâu hơn. Chân Lửa nghĩ nó không bao giờ có thể xoay xở nuốt được, và bụng chú quặn lên cảm thông, nhưng rồi chân Xám cũng thực hiện được một cú nuốt chung cuộc, nhọc nhằn và miếng chuột cuối cùng cũng biến mất.

“Giờ đỡ rồi hả?” Vuốt Cọp hỏi, giọng ông ta êm ru móm mía.

“Dạ”, chân Xám đáp, ngạt thở vì một cái ợ hơi.

“Tốt”, Vuốt Cọp khệnh khảng đi khỏi, về lại hang của ông ta.

Chân Xám len lén ị ạch trở về với chân Lửa và chân Quạ.

“Cảm ơn, chân Xám”, chân Lửa meo đầy biết ơn”, huých bộ lông mềm mại của bạn. “Cậu lanh trí thật”.

Tiếng gào của Nanh Vàng nổi lên trong không gian một lần nữa. Chân Lửa thờ dãi và đứng lên. Chú nhất định sẽ đem đủ thức ăn để giúp mụ vượt qua đêm. Chú muốn đi ngủ sớm. Bụng chú no và tay chân chú mỏi nhừ.

“Cậu không sao chứ, chân Xám?” chú hỏi khi định quay đi.

“Meo-eo-eo?” chân Xám rên rỉ. Nó quỳ mọp xuống, quần quai trong đau đớn. “Mình ăn quá nhiều”.

“Đi gặp Lá Đốm đi”, chân Lửa đề nghị. “Mình chắc chắn cô ấy sẽ có cách giúp”.

“Mình hy vọng vậy”, chân Xám meo, lắc lè đi khỏi.

Chân Lửa muốn nhìn bạn đi, nhưng một tiếng ngao nữa từ Nanh Vàng đẩy chú phóng nhanh ra trắng trống.

Chương 10

Cho đến sáng hôm sau, một cơn mưa phùn tưới sũng các ngọn cây và nhỏ nước xuống trại.

Chân Lửa tỉnh giấc cảm thấy ướt át. Quả là một đêm chẳng thoải mái chút nào. Chú đứng dậy, giữ mình thật khí thế, dựng hết cả lông lên, rồi chú rời hang lính nhỏ và đi qua trắng trổng tới ổ của Nanh Vàng.

Nanh Vàng đang bút rút. Mụ ngóc đầu lên hé nhìn chân Lửa khi chú tới. “Sáng nay xương cốt ta đau nhừ. Phải mưa suốt đêm qua không?”

“Từ sau khi mặt trăng lên cao”, chân Lửa đáp. Chú nhòai người và cẩn thận chọc cái ổ rêu của mụ. “Chỗ ngủ của bà ướt sũng rồi. Sao bà không dời đến gần nhà trẻ hơn? Ổ đó kín hơn”.

“Cái gì? Để bị dựng dậy suốt đêm bởi tiếng meo meo của bọn nhóc í hả? Ta thà bị ướt còn hơn!” Nanh Vàng ngao.

Chân Lửa nhìn mụ quay mòng mòng trong cái ổ ướt nhẹp của mình. “Thế thì ít ra hãy để tôi đi lấy cho bà một ít đồ khô để trải ổ”, chú đề nghị, sẵn sàng bỏ qua đề tài bọn nhóc, nếu nó khiến bà mèo già nổi sùng đến thế.

“Cảm ơn, chân Lửa”. Nanh Vàng lặng lẽ nói, lại ngồi xuống.

Chân Lửa điếng người. Chú tự hỏi liệu Nanh Vàng có ổn

không. Đây là lần đầu tiên mẹ cảm ơn chú và lần đầu tiên mẹ không gọi chú là *mèo kiểng*.

“Này đừng có đứng ì ra đó như một con sóc bị mê đi: đi lấy chút rêu coi!” mẹ quát.

Ria chân Lửa giật lên thích chí. Cái này giống với Nanh Vàng mà chú đã quen hơn. Chú gật đầu và phòng bạt mạng đi.

Chú suýt nữa thì đâm sầm vào Đuôi Chấm ở chính giữa trắng trổng. Đó là bà mèo đã chứng kiến cơn điên giận của Nanh Vàng với thằng mèo mướp con ngày hôm qua.

“Xin lỗi, Đuôi Chấm”, chân Lửa meo. “Bác đến thăm Nanh Vàng đây à?”

“Ta muốn gì ở sinh vật khác thường *đó* chứ?” Đuôi Chấm cạ cạ đáp. “Chính ra là ta đang tìm chú. Sao Xanh muốn gặp chú đây”.

Chân Lửa vội vã hướng về phía Bục Đá và hang của Sao Xanh.

Sao Xanh đang ngồi ở bên ngoài, đầu bà gật gật nhip nhàng trong khi bà liếm mảng lông xám dưới cổ họng mình. Bà ngừng lại khi nhận ra chân Lửa. “Hôm nay Nanh Vàng thế nào rồi?” bà meo.

“Ồ của bà ấy ướt hết, vì vậy con đi lấy thêm”, chân Lửa đáp.

“Để ta bảo một chị mèo làm việc đó”. Sao Xanh liếm ngực thêm một cái nữa, và rồi cẩn thận nhìn chân Lửa. “Bà ấy đã đủ khỏe để tự đi săn một mình chưa?” bà hỏi.

“Con không nghĩ thế”, chân Lửa meo, “nhưng giờ bà ta có thể bước đi tốt rồi”.

“Ra vậy”, Sao Xanh meo. Trông bà trầm ngâm một hồi. “Đến lúc trò quay trở lại tập luyện rồi, chân Lửa. Nhưng trò sẽ cần cố gắng nhiều để bù lại số thời gian đã mất”.

“Tuyệt quá! Dạ, cảm ơn, Sao Xanh!” chân Lửa cà lăm.

“Sáng nay trò sẽ đi với Vuốt Cọp, chân Xám và chân Quạ”, Sao Xanh tiếp. “Ta đã bảo Vuốt Cọp kiểm tra những kỹ năng chiến binh của tất cả những lính nhỏ. Đừng lo về Nanh Vàng, ta sẽ cắt cử mèo trông coi bà ấy trong khi trò đi”.

Chân Lửa gật đầu.

“Thôi, giờ ra với chúng bạn đi”, Sao Xanh ra lệnh. “Ta nghĩ họ đang chờ trò đấy”.

“Cảm ơn, Sao Xanh”, chân Lửa meo. Chú quay ngoắt lại bằng một cái quật đuôi và phóng về phía hang của mình.

Sao Xanh nói đúng: cả chân Xám và chân Quạ đang chờ chú bên gốc cây cụt ưa thích của chúng. Chân Xám trông có vẻ dờ dẩn và khó chịu, bộ lông dài của nó vón cục lại vì không khí ẩm. Chân Quạ đang nhịp bước vòng quanh gốc cây cụt, đắm chìm trong suy nghĩ, mẩu chóp đuôi màu trắng của nó giật giật.

“Chà, hôm nay cậu được đi chúng với tụi này rồi!” chân Xám gọi khi chân Lửa lao tới. “Ngày đó cũng tới, há?” nó lắc rung chuyển cả người để tổng khứ cái ướm át dai dẳng đi.

“Ừ. Sao Xanh bảo mình là hôm nay Vuốt Cọp sẽ kiểm tra tụi mình. Chân Bụi và chân Cát cũng tới chứ?”

“Bão Trắng và Vằn Đen đưa chúng đi tuần rồi. Mình nghĩ Vuốt Cọp sẽ xem xét chúng sau”, chân Xám trả lời.

“Đi thôi! Tụi mình lẹ lên”, chân Quạ giục giã. Nó đã ngừng đi vòng tròn và giờ đang luẩn quẩn bên cạnh chúng một cách lo

lắng.

“Cầu trời phù hộ”, chân Xám meo. “Hy vọng vận động sẽ làm mình ấm lên tí chút!”

Ba con mèo chạy qua lối giữa hàng cây kim tước và ra khỏi trại. Chúng tất tả ra hõm cát. Vuốt Cọp chưa tới, vì vậy chúng lần chân dưới tán một cây thông, lông chúng dựng lên để chống lại cái lạnh.

“Cậu có sợ kiểm tra không?” Chân Lửa hỏi chân Quạ khi con mèo choai cữ nhịp tới nhịp lui bằng những bước chân gấp gáp bồn chồn. Thấp thỏm. “Không cần phải lo. Dù sao cậu cũng là lính nhỏ của Vuốt Cọp mà. Khi ông ấy báo cáo lại cho Sao Xanh, ông ấy muốn nói với bà là cậu tốt giỏi ra sao”.

“Vuốt Cọp không đòi nào như thế”, chân Quạ meo, vẫn nhịp bước.

“Lạy trời, ngồi xuống coi”, chân Xám cần nhẫn. “Cứ đà này thì bò sẽ mệt dừ dừ trước khi tụi mình bắt đầu đó!”

Đến lúc Vuốt Cọp tới, bầu trời đã thay đổi. Mây bớt trông như những mảng lông xám dày, mà giống những quả bóng trắng mềm mà các chị mèo hay dùng để lót ổ cho mèo mới sinh hơn. Trời xanh ở phía sau không xa, nhưng gió đưa mây xóp đến, mang theo một luồng khí lạnh thấu xương.

Vuốt Cọp chào chúng thật nhanh và đi thẳng vào chi tiết bài tập. “Tim Sư Tử và ta đã dành những tuần vừa qua để dạy các trò cách săn mồi hiệu quả nhất”, ông meo. “Hôm nay các trò có cơ hội chứng tỏ cho ta thấy các trò đã học được những gì. Mỗi trò sẽ đi một tuyến đường riêng biệt và cố săn được càng nhiều mồi càng tốt. Bất cứ thứ gì các trò mang về sẽ đều được bổ sung vào kho dự trữ của trại”.

Ba lính nhỏ nhìn nhau, hồi hộp và phấn khích. Chân Lửa

cảm thấy tim mình bắt đầu đập nhanh hơn trước viễn cảnh của sự thách thức.

“Chân Quạ, trò sẽ đi qua khỏi Cây Sung Dầu Lớn tới bãi đá Hang Rắn. Thế là dễ dàng cho đứa có kỹ năng tội nghiệp như trò. Trò, chân Xám”, Vuốt Cọp tiếp, “sẽ đi dọc theo dòng suối, tới đường Sấm Rền”.

“Tuyệt!” chân Xám meo. “Uớt chân rồi đây!” Cái liếc mắt của Vuốt Cọp làm nó nín bật.

“Còn lại trò, chân Lửa. Thật tiếc là mèo bảo trợ vĩ đại của trò không có ở đây hôm nay để mục kích sự thi hành của trò. Trò sẽ đi lối xuyên qua Rừng Thông, ngang qua Bãi Cây Bị Đốn, tới khu rừng bên kia”.

Chân Lửa gật đầu, háo hức mừng tượng tuyến đường trong đầu.

“Và nên nhớ”, Vuốt Cọp kết thúc, nhìn xoáy cả bọn bằng đôi mắt màu nhạt. “Ta sẽ theo dõi tất cả các trò”.

Chân Quạ là đứa đầu tiên phóng đi về phía bãi đá Hang Rắn. Vuốt Cọp rẽ đường khác đi vào rừng, để lại chân Xám và chân Lửa một mình trong hõm cát, cố đoán coi Vuốt Cọp đi đâu trước.

“Mình không biết tại sao ông ấy lại nghĩ bãi đá Hang Rắn là lộ trình dễ!” Chân Xám meo. “Nơi đó rắn lục bò lổm ngổm. Chim với chuột trốn biệt bởi vì có quá trời rắn!”

“Chân Quạ sẽ phải tiêu hết thời gian để tránh đừng bị cắn’, chân Lửa đồng ý.

“Ồ, nó không sao đâu”, chân Xám meo. “Bây giờ ngay cả rắn lục cũng không đủ nhanh để chop được chân Quạ, nó hay giật mình lắm. Đi nha. Gặp lại cậu ở đây sau. Chúc may mắn!”

Chân Xám lao lẹ về phía dòng sông. Chân Lửa dừng lại để hít không khí và phóng lên miệng hõm cát và bắt đầu nhắm đến Rừng Thông.

Thật lạ khi đi về hướng này, về phía khu vực của Hai Chân, nơi chú đã lớn lên. Cần trọng, chân Lửa băng qua con đường hẹp vào rừng thông. Chú nhìn qua những hàng cây thẳng tắp, qua mặt đất rừng bằng phẳng, chú ý dò tìm hình thù và mùi của con mồi.

Một chuyển động đập vào mắt chú. Đó là một con chuột, bò lúp xúp qua thảm lá kim. Nhớ lại bài học đầu tiên, chân Lửa thụp xuống tư thế rình mồi, dồn trọng lực vào hông, chân tay nhẹ bẫng trên mặt đất. Kỹ thuật này có tác dụng hoàn hảo. Con chuột không hề hay biết chân Lửa cho đến khi chú thực hiện cú vồ cuối cùng. Chú bắt nó bằng một tay và giết gọn. Rồi chú chôn nó, để sẽ thu lại trong chuyến quay về.

Chân Lửa đi sâu hơn vào Rừng Thông. Mặt đất bị xẻ rãnh sâu hoắm bởi con quái vật khổng lồ cưa cây của Hai Chân, miệng chú há hộc ra. Tạm thời lúc này mùi cay xè của con quái vật đó vẫn chưa chạm tới không khí ở đây.

Chân Lửa lần theo dấu của những đường xẻ sâu, nhảy qua những rãnh nứt. Chúng ngập nước mưa một nửa, khiến cho chú cảm thấy khát nước. Chú nóng lòng muốn dừng lại và tợp vào hóp, nhưng còn ngại ngần. Một cú liếm thử nước rãnh bùn đó có thể khiến chú phải nếm vị gớm ghiếc của con quái vật nhiều ngày liền.

Chú quyết định chờ. Có lẽ sẽ có một vũng nước mưa ở bên kia Rừng Thông. Chú bươn bả qua những thân cây, băng qua con đường của Hai Chân ở bìa rừng đằng kia.

Chú trở lại giữa tầng cây thấy dày đặc của khu rừng sồi. Chú đi tiếp cho tới khi thấy một vũng nước. Chú dừng lại và liếm thỏa thuê những ngum nước trong lành. Lông chân lửa bỗng nhói lên với sự nhận thức nữa. Chú nhận ra những âm thanh và mùi

quen thuộc mà ngày xưa chú cảm nhận được từ nơi quan sát cũ của chú ở cọc thư hàng rào, và biết ngay lập tức mình đang ở đâu. Đây là mảng rừng bao quanh Khu nhà của Hai Chân. Chắc chắn lúc này chú đang ở rất gần nhà cũ của mình.

Ở phía trước, chân Lửa có thể ngửi thấy mùi Hai Chân và nghe giọng nói của họ, to và khàn khàn như tiếng quạ. Đó là một nhóm thanh niên Hai Chân đang chơi trong rừng. Chân Lửa hụp người xuống và hé mắt nhìn qua bụi dương xỉ. Âm thanh đủ xa để an toàn. Chú đổi hướng, tránh chỗ ồn ào và bảo đảm mình không bị nhìn thấy.

Chân Lửa cảnh giác và cẩn thận, nhưng không phải chỉ để coi chừng Hai Chân – Vuốt Cọp có thể ở đâu đó gần đây. Chú nghĩ mình nghe thấy tiếng một cành cây gãy trong bụi rậm đằng sau. Chú hít không khí, nhưng không thấy mùi gì mới. Liệu chú có đang bị theo dõi vào lúc này? Chú tự hỏi.

Chợt, ở một khúc mắt, chân Lửa cảm thấy sự chuyển động. Ban đầu, chú nghĩ đó là bộ lông nâu đậm của Vuốt Cọp, nhưng không phải là mèo bộ tộc Sấm. Chân Lửa cảm thấy lông mình dựng đứng lên theo bản năng của những chiến binh bộ tộc. Chú sẽ cần phải đuổi kẻ đột nhập ra khỏi lãnh địa của bộ tộc Sấm!

Chân Lửa nhìn sinh vật đó di chuyển qua bụi cây thấp. Chú có thể thấy rõ hình thù của nó khi nó lướt qua bụi dương xỉ. Chân Lửa chờ nó thò thân lại gần hơn. Chú thụp thấp xuống hơn, đuôi ve vẩy tới lui theo nhịp điệu chậm, Khi con mèo trắng đen tới gần, chân Lửa lúc lắc hông qua hai bên để chuẩn bị vồ. Thêm một nhịp tim nữa, rồi chú phóng tới.

Con mèo trắng đen nhảy lên không, khiếp vía, và chạy khỏi qua hàng cây. Chân Lửa đuổi theo.

Nó là mèo kiểng! Chú nghĩ trong khi đuổi qua bụi cây, ngửi thấy mùi sợ hãi của nó. *Trong lãnh địa của ta!* Chú nhanh chóng áp sát con vật đang chạy trốn. Nó kìm cái đầu đang chúc xuống của nó

lại, chuẩn bị leo qua một thân cây ngã rộng đầy rêu. Với màu sôi rống trong tai, chân Lửa lao chụp lên lưng con vật bằng một cú gọn hơ.

Chân Lửa có thể cảm thấy con mèo quẫy đạp bên dưới mình khi tất cả móng vuốt của chú tóm chặt nó. Con mèo thốt ra một tiếng ngao tuyệt vọng và kinh hoàng.

Chân Lửa nới lỏng móng vuốt và lùi lại. Con mèo trắng đen khúm núm dưới chân thân cây ngã, run rẩy, và nhìn lên chú. Chân Lửa hình mũi lên, cảm thấy bức mình trước sự đầu hàng quá dễ dàng của kẻ xâm nhập. Cái con mèo nhà ú nu, mềm èo này, mắt trong xoe, mặt choắt, nom rất khác với những con mèo rắn chắc, mặt to mà bây giờ chân Lửa sống chung với. Và tuy nhiên có cái gì đó quen quen ở hần ta.

Chân Lửa trở mắt nhìn kỹ hơn. Chú hít hà, ngửi kỹ mùi của con mèo kia. *Mình không nhận ra cái mùi này*, chú nghĩ, sục sạo trông ký ức của mình.

Rồi bỗng lóe lên trong chú.

“Vết Ố!” chú meo to.

“Sa-sao bạn bi-biết t-tên tôi?” Vết Ố lấp bắp, vẫn khuyu mọp xuống.

“Là mình đây!” chân Lửa meo.

Con mèo nhà bối rồi.

“Tụi mình là mèo con lớn lên với nhau. Mình sống trong khu vườn kế bên nhà bò!” chân Lửa nói rõ.

“Gi Sắt?” Vết Ố meo lên, không tin nổi. “Bò đấy à? Bò có tìm lại được những con mèo hoang ấy không? Hay bò đã sống với chủ nhà mới? Chắc chắn thế nếu bò vẫn còn sống!”

“Bây giờ mình được gọi là chân Lửa”, chân Lửa meo. Chú thả lỏng vai và để cho lông xệp sát xuống bộ da cam mượt mà của mình.

Vết Ố cũng thoải mái trở lại. Tai nó vểnh lên “chân Lửa?” nó thích chí la to. “Ồi, chân Lửa, cứ như là chủ nhà mới không cho bò ăn đủ ấy! Bò đâu có gầy nhom gầy nhem như thế này trong lần cuối cùng tụi mình gặp nhau!”

“Mình không cần Hai Chân cho mình ăn”, chân Lửa đáp. “Mình có nguyên cả một khu rừng thực phẩm để ăn”.

“Hai Chân?”

“Chủ nhà í mà. Đó là cách những bộ tộc gọi họ?”

Vết Ố nhìn hoang mang một tích tắc; rồi sự hồ hởi của nó chuyển biến thành một sự ngạc nhiên hoàn toàn. “Ý bò nói là bò đang sống với những con mèo hoang thật à?”

“Ừ! Chân Lửa dừng lời. “Bò biết không, bò có mùi.... Khác lắm. Không quen”.

“Không quen á?” Vết Ố nói vang. “Mình nghĩ bây giờ bò đã quen với mùi của những con mèo hoang rồi”.

Chân Lửa lắc đầu, như thể cho tỉnh táo tâm trí. “Nhưng tụi mình lớn lên chung với nhau. Mình biết mùi của bò hệt như biết mùi của mẹ mình vậy”. Rồi chân Lửa nhớ ra. Vết Ố đã qua sáu mùa trắng. Chả trách trông nó mềm và mập quá, lại có mùi lạ nữa. “Bò đã trở thành Kẻ Bị Cắt rồi!” chú thở hắt ra. “Ý mình là bò đã đi thú y!”

Vết Ố nhún cái vai đen béo tròn của mình. “Thì sao?” nó meo.

Chân Lửa im re. Vậy là Sao Xanh nói đúng.

“Này kẻ nghe coi, cuộc sống hoang dã thế nào?” Vết Ố hỏi.
“Có tốt như bồ nhĩ hay không?”

Chân Lửa nghĩ một lát: về đêm qua, ngủ trong cái hang ướt nhẹp. Chú nghĩ về mật chuột và việc dọn phân cho Nanh Vàng và về việc cố cùng làm hài lòng cả Tim Sư Tử lẫn Vuốt Cọp trong những buổi huấn luyện. Chú nhớ sự cười cợt mình phải chịu đựng về dòng máu mèo kiêu của mình. Rồi chú nhớ cảm giác thích mê người khi lần đầu tiên bắt được mồi, rồi đuổi theo con sóc khắp khu rừng, và về những buổi tối ấm áp bên dưới những vì sao, chia lười với bạn bè.

“Mình biết bây giờ mình là ai”, chú meo đơn giản.

Vết Ố nghiêng đầu qua một bên là lỗ mắt nhìn chân Lửa, rõ ràng là không hiểu. “Mình đi về nhà đây”, nó meo. “Sắp đến giờ ăn rồi”.

“Cẩn thận nha, Vết Ố”, chân Lửa chồm tới và liếm bạn mình một cái yêu mến vào giữa hai tai. Vết Ố dúi mõm đập quanh dáo dác và nhảy phóc lên thân cây gầy. “Tạm biệt, Gi Sắt”, nó meo. “Minh sẽ nói với tụi ở nhà là bồ vẫn mạnh giỏi”.

“Tạm biệt, Vết Ố”, chân Lửa meo. “Ăn ngon miệng nhé!”

Chú nhìn theo cái đầu đuôi trắng của Vết Ố biến mất khỏi rìa cây. Ở đằng xa chú có thể nghe tiếng lác thức ăn khô kêu lạch cách và giọng của Hai Chân gọi.

Chân Lửa quay lại, đuôi nhổng cao, và bắt đầu trở về nhà của chính chú, vừa đi vừa hít không khí. *Mình sẽ tìm một hay hai con chim sẽ ở đây*, chú quyết định. *Sau đó mình sẽ bắt thêm cái gì đó nữa trên đường trở về rừng thông*. Chú cảm thấy tràn trề năng lượng sau cuộc tái ngộ Vết Ố và nhận ra mình may mắn biết chừng nào khi sống trong bộ tộc.

Chú nhìn lên những cành cây phía trên mình và bắt đầu bước lặng lẽ qua mặt đất rừng, mọi giác quan đều căng lên. Bây giờ chú cần tạo ấn tượng với Sao Xanh và Vuốt Cọp. Và ngày hôm nay sẽ hoàn hảo đây.

Chương 11

Chân Lửa trở về với một con chim mai hoa (một loài chim sẻ châu Âu) kẹp chặt giữa hai hàm răng. Chú thả nó xuống trước mặt Vuốt Cọp, đang đứng đợi trong hõm cát.

“Trò là kẻ đầu tiên trở lại”, ông chiến binh meo.

“Vâng, nhưng còn con nữa”, chân Lửa nhanh nhẩu trả lời.
“Con chôn nó ở...”

“Ta thừa biết trò làm gì” Vuốt Cọp ngao. “Ta đã quan sát trò”.

Tiếng soạt ở bụi cây báo hiệu sự trở về của chân Xám. Miệng đang ngậm một con sóc nhỏ, nó đem thả xuống bên cạnh con chim của chân Lửa. “Eo ôi!” nó lâu bầu. “Sóc nhiều lông quá xá, chắc mình tiêu cả buổi tối mới xỉa hết lông ra khỏi răng”.

Vuốt Cọp lơ tịt lời căn nhắc của chân Xám. “Chân Quạ về trễ”, ông nhận xét. “Chúng ta sẽ đợi trò ấy thêm một chút nữa rồi trở về trại”.

“Nhưng lỡ nó bị răn lục cắn thì sao?” chân Lửa hỏi.

“Thì đó là lỗi của nó”, Vuốt Cọp lạnh lùng đáp. “Không có chỗ cho bọn ngốc ở trong bộ tộc Sấm”.

Họ đợi trong yên lặng. Chân Xám và chân Lửa liếc nhìn nhau, lo lắng cho chân Quạ. Vuốt Cọp ngồi bất động, đắm chìm

trong những suy nghĩ riêng tư của ông.

Chân Lửa là mèo đầu tiên ngửi thấy mùi chân Quạ trở về. Chú nhảy căng lên khi tên mèo đen xộc vào trắng trổng, trông có vẻ tự mãn một cách khác thường. Lông lẳng trong miệng nó là một con rắn dài có hoa văn giống như kim cương.

“Chân Quạ! Cậu ổn chứ?” chân Lửa la lên.

“Ê!” Chân Xám meo, chạy vù đến để tỏ lòng ngưỡng mộ đối với món mà chân Quạ bắt được. “Nó có cắn cậu không?”

“Tớ quá nhanh vậy, sao nó cắn được!” Chân Quạ rừ to. Chợt bắt gặp ánh mắt của Vuốt Cọp, nó liền im bặt.

Vuốt Cọp dán vào ba lính nhỏ đang phấn khích một tia nhìn lạnh lùng. “Đi”, ông nói cộc lốc. “Gom hết mồi lại rồi về trại”.

Chân Lửa, chân Xám và chân Quạ vào trại, lưng thừng bước đằng sau Vuốt Cọp. Thành quả lao động ấn tượng trong ngày treo đu đưa dưới miệng chúng, tuy rằng chân Quạ cứ luôn vấp phải con rắn chết của nó. Khi họ từ bụi cây kim tước ló vào trại, một nhóm mèo con bò hí hoáy ra khỏi nhà trả để xem họ đi qua.

“Coi kìa!” Chân Lửa nghe một trong số bọn nhóc trầm trồ. “Các anh lính nhỏ, vừa đi săn về!” Chú nhận ra con mèo mướp tí teo bị Nanh vàng mắng hôm trước. Ngồi sát bên cạnh nó là một mèo con có lông tơ màu xám, không quá hai mùa trắng. Một con mèo đen và một con nhĩ thể nhỏ xíu chiu đứng bên cạnh chúng.

“Phải đó là mèo kiềng, chân Lửa không?” bùm lông xám rít lên.

“Đúng! Trông bộ lông cam của anh ấy kìa!” con mèo đen meo.

“Nghe nói anh ấy là một tay thợ săn cừ khôi”, com mèo nhĩ

thể thêm. “Trông anh ấy hơi giống Tim Sư Tử. Mấy bồ nghĩ anh ấy cũng tốt như Tim Sư Tử chứ?”

“Tớ không thể chờ nổi đến lúc được huấn luyện”, con mèo mướp xuýt xoa. “Tớ sẽ là chiến binh vĩ đại nhất của bộ tộc Sấm”.

Chân Lửa ghéch cằm lên, tự hào gì đâu trước những lời bình luận của lũ nhóc. Chú bước theo hai người bạn vào trung tâm trắng trống.

“*Rắn lực!*” chân Xám meo lên lần nữa, khi các lính nhỏ thấy thứ mình bắt được vào đồng mồi cho những mèo khác chia nhau.

“Mình làm gì với nó đây?” chân Quạ hỏi, hít hít thân hình dài của con rắn đang nằm bên đồng mồi tươi.

“Cậu ăn được rắn không?” chân Xám hỏi.

“Thì cứ tin vào cái bao tử cậu í!” chân Lửa đùa, húc đầu vào chân Xám.

“Ừm, mình không muốn ăn nó đâu”, chân Quạ cảm râm, “miệng mình hôi rình sau khi tha được nó về đến đây rồi”.

“Vây, đem đặt nó lên gốc cây cụt”, chân Xám đề nghị, “để chân Bụi và chân Cát về là nhìn thấy liền”.

Mỗi đứa lấy một miếng mồi tươi, cùng con rắn, và trở về hang của mình. Chân Xám cẩn thận đặt con rắn lên gốc cây cụt, và trưng bày sao cho nó có thể được nhìn thấy rõ từ mọi phía. Sau đó chúng ăn. Ăn xong, chúng ngồi sát gần nhau để chải lông cho nhau và chuyện trò.

“Không biết Sao Xanh sẽ chọn ai đi dự cuộc Tụ Hạp nhỉ?” chân Lửa meo. “Ngày mai là ngày trăng tròn”.

“Chân Cát và chân Bụi đã đi hai lần”, chân Xám đáp.

“Có lẽ lần này Sao Xanh sẽ chọn một trong đám tội mình” chân Lửa meo. “Dẫu sao tội mình đã tập luyện được gần ba mùa trăng rồi”.

“Nhưng chân Cát và chân Bụi vẫn là những lính nhỏ đàn anh đàn chị”, chân Quạ chỉ ra.

Chân Lửa gật đầu. “Cuộc Tụ Hạp kỳ này sẽ rất quan trọng. Lần đầu tiên các bộ tộc gặp nhau kể từ khi bộ tộc Gió mất tích. Không mèo nào biết bộ tộc Bóng Tối sẽ nói gì về vụ này”.

Giọng meo trầm của Vuốt Cọp ngắt ngang lời bọn chúng. “Trò nói đúng, anh bạn trẻ”. Ông chiến binh đã đến gần bọn chúng hồi nào không hay. “À này, chân Lửa”, ông tiếp, “Sao Xanh muốn gặp trò”.

Chân Lửa ngược lên, giật mình. Tại sao Sao Xanh lại muốn gặp chú?

“Ngay bây giờ - nếu trò có thời gian”, Vuốt Cọp meo.

Chân Lửa nhồm dậy ngay lập tức và lao bắn qua trắng trống về phía hang của Sao Xanh.

Sao Xanh đang ngồi ở ngoài, đuôi ngoe nguẩy ra trước về sau không ngừng. Thấy chân Lửa, bà đứng dậy và nhìn thẳng xuống chú. “Vuốt Cọp cho ta biết hôm nay ông ấy trông thấy cậu nói chuyện với một con mèo từ chỗ Hai Chân”, bà meo nhỏ nhẹ.

“Nhưng mà...” chân Lửa mở lời.

“Ông ấy nói rằng ban đầu cậu đánh nhau với nó, nhưng cuối cùng cậu lại chia lười với nó”.

“Đúng ạ”, chân Lửa thú nhận, cảm thấy lông mình dựng

ngược lên tự vệ. “Nhưng đó là bạn cũ. Chúng con lớn lên cùng với nhau”, chú dừng lại và nuốt nước bọt. “Khi con còn là mèo kiểng”.

Sao Xanh nhìn chú hồi lâu. “Bạn có nhớ cuộc sống cũ của cậu không, chân Lửa?” bà hỏi. “Hãy suy nghĩ thật kỹ vào”.

“Không”. Sao bà Sao Xanh lại nghĩ thế? Chân Lửa tự hỏi. Đầu chú quay cuồng. Sao Xanh đang cố ép chú nói ra điều gì vậy?

“Bạn có muốn rời khỏi bộ tộc không?”

“Đương nhiên là không!” chân Lửa cảm thấy sốc vì câu hỏi của bà.

Dường như Sao Xanh không nghe thấy cảm xúc quyết liệt trong lời đáp của chú. Bà lắc đầu, bỗng nhiên trông bà già và mệt mỏi hẳn đi. “Ta sẽ không xử cậu nếu cậu rời bỏ chúng ta, chân Lửa. Có lẽ ta đã trông đợi ở cậu quá nhiều. Có lẽ sự phán đoán của ta đã bị lu mờ vì nhu cầu cần chiến binh mới của bộ tộc”.

Nỗi hốt hoảng dội ào xuống chân Lửa trước ý nghĩ phải rời xa bộ tộc mãi mãi. “Nhưng chỗ của con là ở đây! Đây là nhà con”, chú phản kháng.

“Ta cần nhiều hơn thế, chân Lửa. Ta cần tin tưởng vào lòng trung thành của cậu đối với bộ tộc Sấm, nhất là khi, rất có thể bộ tộc Bóng Tối đang lên kế hoạch tấn công. Chúng ta không có chỗ cho kẻ không biết trái tim mình đang ở quá khứ hay ở hiện tại”.

Chân Lửa hít một hơi thật sâu và cẩn thận lựa lời. “Sáng nay, khi con gặp Vết Ố - con mèo nhà mà Vuốt Cọp thấy con nói chuyện với ấy – con bỗng thấy rõ cuộc đời mình hẳn đã ra sao nếu con ở lại với Hai Chân. Con cảm thấy sung sướng vì mình đã không ở lại. Con tự hào vì mình đã ra đi”. Chú đón nhận tin nhìn của Sao Xanh không chút nao núng. “Gặp lại Vết Ố khiến cho con thấy chắc chắn là mình đã quyết định đúng đắn. Con sẽ không bao giờ thỏa mãn với cuộc sống êm đềm của mèo kiểng đâu”.

Sao Xanh nhìn kỹ chú một lát, mắt bà nheo lại. Sau đó bà gật đầu. “Rất tốt”, bà nói. “Ta tin cậu”.

Chân Lửa hạ thấp đầu đầy tôn kính và thềm thờ hất ra một cái nhẹ nhõm.

“Ta đã nói chuyện với Nanh Vàng”, Sao Xanh meo bằng giọng nhẹ hơn. “Bà ấy nghĩ rất nhiều về cậu. Bà ấy là một mèo già khôn ngoan, cậu biết đấy. Và ta nghĩ bà ấy không phải lúc nào cũng xấu tính. Thật tình, ta nghĩ ta có thể thích bà ấy”.

Chân Lửa bắt giác cảm thấy lâng lâng trước những lời này. Có thể, trong khi chăm sóc Nanh Vàng, sự thán phục bà ta của chú đã dần biến thành lòng yêu mến, bất chấp sự trắc nết của bà ta. Dẫu vì lý do gì chẳng nữa, chú vẫn mừng vì Sao Xanh cũng thích Nanh Vàng.

“Nhưng có gì đó ở bà khiến ta không tin”, Sao Xanh lẳng lẳng tiếp. “Giờ bà ấy sẽ ở lại với bộ tộc Sấm, nhưng vẫn là tù binh. Các bà mèo sẽ chăm sóc bà ấy. Trò phải tập trung vào tập luyện”.

Chân Lửa gật đầu và đợi bà cho về, nhưng Sao Xanh vẫn chưa nói xong. “Chân Lửa, mặc dù hôm nay trò không thể hiện tốt vì đã nói chuyện với một con mèo nhà, nhưng Vuốt Cọp đã ấn tượng về kỹ năng săn mồi của trò. Thật ra, ông ấy báo cáo rằng tất cả các trò đều làm tốt. Ta rất hài lòng về sự tiến bộ của các trò. Các trò sẽ tham sự cuộc Tụ Hạp – cả ba trò”.

Chân Lửa gần như không thể đứng im được. Người chú phục lên niềm háo hức. Cuộc Tụ Hạp! “Chân Cát và chân Bụi thì sao ạ? Chú meo.

“Họ sẽ ở lại cạnh giữ trại”, Sao Xanh trả lời. “Bây giờ trò đi được rồi”. Bà phát chiếc đuôi dài ra hiệu chú được phép đi, và trở lại việc chải lông của bà.

Chân Xám và chân Quạ sừng người ra khi thấy chân Lửa hớn hở lao phăm phăm về phía chúng. Chúng đã hồi hộp chờ chú bên gốc cây cụt. Chân Lửa ngồi xuống và nhìn bọn bạn.

“Sao rồi?” chân Xám hất hàm. “Bà đã nói gì với cậu?”

“Vuốt Cọp nói với tụi mình là cậu bị bắt gặp đang chia lười với một con mèo kiểng hồi sáng nay”, chân Quạ buột miệng, “Cậu có bị rắc rối gì không?”

“Không, mặc dù Sao Xanh không hài lòng”, chân Lửa rầu rĩ thừa nhận. “Bà tưởng mình muốn rời khỏi bộ tộc Sấm”.

“Cậu không muốn chứ?” chân Quạ hỏi.

“Đương nhiên là không!” chân Xám meo.

Chân Lửa tát yêu thằng bạn lông xám của mình một cái. “Ừ, cậu ghét điều đó mà. Cậu cần mình bắt chuột cho cậu! Đạo này cậu chỉ toàn vớ được sóc già đầy lông!”

Chân Xám né cú vụt của chân Lửa, và chồm đứng thẳng lên hai chân sau để trả miếng.

“Các cậu không ngờ bà còn nói gì nữa đâu!” chân Lửa tiếp. Chú phẫn khức đến nỗi không phí thời gian đánh nhau chơi.

Chân Xám lập tức thả người trở lại bốn chân. “Hả?” nó hỏi.

“Tụi mình sẽ đi đến cuộc Tụ Hạp!”

Chân Xám vuốt ra một tiếng ngao sung sướng và nhảy cẫng lên gốc cây cụt. Một chân sau của nó hất văng con rắn đi. Con rắn bay trúng đầu chân Quạ và quần quanh cổ nó.

Chân Quạ khạc nhổ kinh hãi và bất ngờ, rồi nó quay sang chân Xám. “Coi chừng!” nó nhăn nhó. Lắc cho con rắn rơi xuống

đất.

“Sợ nó cắn hả?” chân Lửa đùa. Chú thụp xuống, rít rú và len lén đến bên chân Quạ.

Chân Quạ động đậy rìa và quay ngoắt lại. “Rắn này!” chàng ta nhảy lên lưng chân Lửa và dễ dàng vật ngửa chú ra.

Chân Xám nhảy từ gốc cây cụt xuống và giật đuôi chân Quạ. Lập tức chân Quạ quay lại đập chân Xám bằng đệm chân trước, thừa cơ chân Lửa vịn người đứng lên và lao bổ vào cả hai chúng nó, khiến chân Xám bay khỏi gốc cây cụt. Cả ba con mèo vùng vẫy và lăn lộn trong đất cát. Sau một hồi chúng văng bắn nhau ra và nằm mỗi đứa một chỗ, thở hổn hển bên cạnh gốc cây cụt.

“Chân Cát và chân Bụi có đi không?” chân Xám thở phì phò.

“Không!” chân Lửa đảm, không thể che giấu sự đắc thắng trong giọng nói. “Tụi nó phải ở lại canh giữ trại”.

“Ồi chào, để mình báo cho chúng đi!” chân Xám nài nỉ. “Mình không chờ nổi để xem mặt bọn chúng thể nào!”

“Mình cũng vậy!” chân Lửa đồng tình. “Mình không thể tin là *tụi mình* được đi, thay vì *tụi nó*! Nhất là sau khi Vuốt Cọp thấy tụi nói chuyện với Vết Ố hôm nay!”

“Đó chỉ là xui xẻo thôi”, chân Xám trả lời. “Tụi mình đều đã bắt được cả đồng mồi trong cuộc sát hạch mà. Đó mới là điều quyết định”

“Mình thắc mắc không biết cuộc Tụ Họp thế nào”, chân Quạ meo.

Chương 12

Chân Lửa nhìn xuống từ trên đỉnh dốc phủ đầy bụi cây. Chân Xám và chân Quạ nhìn mình bên cạnh chú. Kế bên bọn chúng, đoàn mèo già, mèo cái, và chiến binh của bộ tộc Sấm đang đứng đợi trong bụi cây thấp, chờ Sao Xanh ra hiệu lệnh.

Chân Lửa chưa trở lại nơi này kể từ chuyến đi đầu tiên của chú cùng với Tim Sư Tử và Vuốt Cọp. Sườn dốc giờ đây trông khác đi nhiều. Màu xanh trù phú của rừng đã bị tẩy trắng bởi ánh trắng tròn lạnh lẽo, và lá trên cành sáng lên màu bạc. Ở chân con dốc này, những cây sồi cao to đứng sừng sững, đánh dấu góc lãnh địa của từng bộ tộc giao với lãnh địa của ba bộ tộc kia.

Không khí đặc mùi hầm hập của những con mèo từ các bộ tộc khác. Chân Lửa nhìn thấy họ, vào trắng trống rỗng cỏ nằm giữa bốn cây sồi. Ở ngay trung tâm của trắng trống có một tảng đá to, lởm chởm mọc thẳng lên từ mặt đất rừng thông trông tựa như một chiếc răng gãy.

“Nhìn tất cả mèo dưới kia kìa!” chân Quạ thít lên trong hơi thở.

“Sao Xoắn kìa!” chân Xám rít lại. “Tộc trưởng bộ tộc Sông”.

“Đâu?” chân Lửa meo, nôn nóng huých chân Xám.

“Ông mèo mướp nhạt, kế bên Tảng Đá Lớn đó”.

Chân Lửa nhìn theo cái hắt đầu của chân Xám và thấy một ông mèo to đùng, thậm chí còn to lớn hơn cả Tim Sư Tử nữa, ông đang ngồi ở giữa trắng trổng. Bộ lông vằn vện của ông ta ánh lên nhàn nhạt dưới trắng. Thậm chí từ khoảng xa như thế này mà gương mặt già nua của ông ta vẫn hằn lên những dấu hiệu của một cuộc sống khắt nghiệt, và miệng của ông ta trông như xoắn vặn lại, tựa hồ như nó đã từng bị rách và được vá một cách vụng về.

“Ê!” chân Xám meo. “Cậu có thấy chân Cát phun phì phì khi mình bảo mình hy vọng cô nàng có một buổi tối tốt lành ở nhà không?”

“Thấy chứ!” chân Lửa rừ.

Chân Quạ xen vào giữa chúng bằng một tiếng ngao tắc nghẹn. “Kìa! Sao Gãy – tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối”, nó rít lên.

Chân Lửa nhìn xuống gã mèo mướp màu nâu đậm. Có bộ lông của gã dài bất thường và khuôn mặt gã rộng và đẹp. Có một sự bất động trong cái cách hấn ngồi ngó ra xung quanh khiến cho lông của chân Lửa dừng dựng lên khó chịu.

“Trông lão kinh khủng quá”, chân Lửa lầm bầm.

“Ừ”, chân Xám tán thành. “Lão vốn khét tiếng trong số tất cả các bộ tộc là không thể kiên nhẫn chịu đựng kẻ mà lão cho là ngu xuẩn. Và lão mới làm tộc trưởng chưa lâu – chừng bốn mùa trăng kể từ khi cha lão, Sao Nứt, chết”.

“Tộc trưởng của bộ tộc Gió trông thế nào nhỉ?” chân Lửa hỏi.

“Sao Cao hả? Mình chưa bao giờ gặp ông ta, nhưng mình biết là ông ta màu đen trắng, có cái đuôi rất dài”. Chân Xám trả lời.

“Giờ cậu có thấy ông ta không?” chân Quạ hỏi.

Chân Xám nhìn xuống, tìm kiếm trong đám đông những con mèo bên dưới. “Không”.

“Cậu có thấy mèo bộ tộc Gió nào không?” chân Lửa hỏi.

Chân Xám lắc đầu: “Không”.

Tiếng meo của Tim Sư Tử vang khê bên tai chúng. “Có thể đoàn mèo bộ tộc Gió đến rồi”.

“Nhưng ngộ nhờ họ không đến thì sao?” chân Xám meo.

“Suyt! Chúng ta phải kiên nhẫn. Đây là thời điểm khó khăn. Nào, yên lặng. Sao Xanh sắp ra tín hiệu đi ngay thôi”. Tim Sư Tử nhỏ nhẹ meo.

Ông vừa nói xong thì Sao Xanh đứng dậy, và, đuôi bà dựng cao lên, vẫy qua vẫy lại. Tim của chân Lửa dường như lỡ mất một nhịp khi đoàn mèo bộ tộc Sấm đồng loạt đứng dậy và lao sần sật qua các bụi cây, xuống dưới nơi tụ họp. Chú phóng sát theo họ, cảm thấy gió ù ù trong tai và chân chú nảy tung tung đầy háo hức.

Những con mèo bộ tộc Sấm tự động dừng lại ngay sau bìa trắng trắng, phía ngoài ranh giới của những cây sồi. Sao Xanh hít không khí. Rồi bà gật đầu và đội quân tiến thẳng vào trong trắng trắng.

Chân Lửa cảm thấy gai người. Nhìn gần, trông những con mèo khác thậm chí còn ấn tượng hơn nhiều, đang quần tụ bên Tầng Đá Lớn. Một chiến binh to lớn màu trắng đi ngang qua. Chân Lửa và chân Quạ dòm ông ta một cách kinh sợ.

“Coi móng vuốt của ông ta kìa!” chân Quạ xì xầm.

Chân Lửa nhìn xuống và nhận thấy những bàn chân khổng lồ của ông chiến binh vĩ đại tuyền một màu đen.

“Đó chắc hẳn là Bàn Chân Đen”, chân Xám meo. “Thủ lĩnh mới của bộ tộc Bóng Tối”.

Bàn Chân Đen sải bước tới chỗ Sao Gãy và ngồi xuống bên cạnh ông ta. Tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối đón nhận sự hiện diện của mèo trợ thủ bằng một cái giật tai, nhưng không nói gì.

“Chùng nào cuộc họp bắt đầu à?” chân Quạ hỏi Bão Trắng.

“Kiên nhẫn coi, chân Quạ”, ông đáp. “Đêm nay trời rất trong, vì vậy chúng ta có rất nhiều thời gian”.

Tim Sư Tử khom xuống và nói thêm, “Những chiến binh chúng ta thích dành thời gian để khoe khoang chiến tích của mình, trong khi mèo già trao đổi về những ngày xa xưa trước khi Hai Chân đến đây”. Cả ba lính nhỏ ngược nhìn ông và thấy ria mép của ông nhúc nhích một cách tinh quái.

Đuôi Đốm Xám, Độc Nhân, và Tai Nhỏ hướng thẳng đến một nhóm mèo già đang tụ tập dưới gốc một trong những cây sồi. Bão Trắng và Tim Sư Tử nhập vào hai chiến binh khác mà chân Lửa không hề biết. Chú hít không khí và nhận ra mùi của họ là của bộ tộc Sông.

Tiếng của Sao Xanh vang lên phía sau ba lính nhỏ. “Đừng lãng phí chút thời gian nào trong đêm nay”, bà dặn dò. “Đây là cơ hội tốt để gặp kẻ thù của các trò. Hãy lắng nghe họ - ghi nhớ diện mạo của họ làm sao, thái độ và cách cư xử của họ như thế nào. Có rất nhiều thứ được rút ra từ những cuộc tụ họp này”.

“Và nói ít thôi”, Vuốt Cọp cảnh báo. “Đừng nói điều gì khả dĩ có thể được sử dụng để chống lại chúng ta vào lúc trăng khuyết”.

“Đừng lo, chúng con không nói gì đâu!” chân Lửa hấp tấp hứa, nhìn vào mắt Vuốt Cọp. Cai cảm giác Vuốt Cọp không tin vào lòng trung thành của chú vẫn cứ vương vất trong chú.

Hai chiến binh gật đầu và bước đi, còn các lính nhỏ ở lại một mình. Chúng nhìn nhau.

“Tụi mình làm gì bây giờ?” chân Lửa hỏi.

“Làm như được bảo”. Chân Quạ trả lời. “Hãy lắng nghe”

“Và đừng nói quá nhiều”, chân Xám thêm.

Chân Lửa gật đầu một cách trang trọng. “Để mình xem Vuốt Cọp đi đâu”, chú meo.

“Còn mình thì đi tìm Tim Sư Tử”, chân Xám nói. “Đi không, chân Quạ?”

“Không, cảm ơn”, chân Quạ đáp. “Mình đi tìm mấy lính nhỏ khác”.

“Ừ, tụi mình gặp lại sau”, chân Lửa meo, đoạn chạy về hướng mà Vuốt Cọp vừa đi.

Chú dễ dàng ngửi thấy mùi của Vuốt Cọp, và tìm thấy ông ta đang ngồi ở giữa một nhóm chiến binh to lớn, đằng sau Tầng Đá Lớn. Vuốt Cọp đang nói.

Đó là câu chuyện chân Lửa đã nghe nhiều lần ở trại. Vuốt Cọp đang mô tả lại cuộc chiến chống lại đoàn thợ săn bộ tộc Sông gần đây của ông ta. “Tôi chống chọi như một mèo bộ tộc Sư Tử. Bị chiến binh cô giữ chặt tôi hất tung chúng ta. Tôi đã chiến đấu cho đến lúc hai tẹ bị đo ván và tên còn lại chạy té vào rừng giống như mèo con khóc tìm mẹ nó”.

Lần này Vuốt Cọp không đề cập đến việc giết Tim Cây Sồi để trả thù cho cái chết của Đuôi Đỏ. *Có thể như thế ông ta sẽ không xúc phạm đến những chiến binh bộ tộc Sông*, chân Lửa kết luận.

Chân Lửa lễ phép lắng nghe cho đến hồi kết của câu chuyện, nhưng một mùi quen thuộc khiến chú mất tập trung. Ngay khi Vuốt Cọp vừa dứt lời, chân Lửa liền quay đầu và linh đi về phía mùi hương ngọt ngào, tỏa ra từ một nhóm mèo gần đó.

Chú thấy chân Xám ngồi trong đám mèo này, nhưng không phải nó đi theo mùi hương tới đây. Ngồi đối diện với chân Xám giữa hai chàng mèo bộ tộc Sông, là Lá Đóm. Chân Lửa rụt rè liếc nhìn cô và đèn ngồi kế bên bạn.

“Vẫn không có mùi của bộ tộc Gió”, chú meo với chân Xám.

“Cuộc họp chưa bắt đầu, có lẽ họ sắp đến rồi”, bạn chú đáp. “Nhìn kia, đó là Mũi Ướt. Hình như là mèo lang y mới của bộ tộc Bóng Tối”. Nó gật đầu về phía anh mèo nhỏ màu xám trắng ở giữa nhóm.

“Mình biết tại sao lại gọi hấn là Mũi Ướt rồi”, chân Lửa nhận xét. Chóp mũi của anh lang mèo này luôn ướt rượt và đóng vảy ở quanh gờ mũi.

“Ừm”, chân Xám trả lời bằng một tiếng ngao khinh thường. “Mình không hiểu nổi tại sao họ lại chỉ định anh ta làm mèo lang y trong khi anh ta không thể tự chữa khỏi bệnh cảm lạnh cho mình!”

Mũi Ướt đang nói với các mèo khác về một loại thảo dược mà những mèo lang y ngày xưa thường dùng để chữa trị bệnh ho cho mèo con. “Kể từ khi Hai Chân đến và vùi lấy nơi này bằng đất cứng và những loài hoa lạ”, anh ta phàn nàn bằng giọng the thé “thì loại thảo dược đó đã biến mất, và mèo con chết một cách vô ích vì thời tiết lạnh”.

Nhóm mèo tụ tập xung quanh anh ta ngao lên bất bình.

“Chuyện đó thì hấn đã không bao giờ xảy ra vào thời của những bộ tộc mèo vĩ đại” một chị mèo đen của bộ tộc Sông cất tiếng.

“Phải đấy”, một anh mèo mướp bạc tán thành. “Những mèo vĩ đại hẳn sẽ tiêu diệt bất cứ Hai Chân nào dám xâm nhập vào lãnh địa của họ. Nếu bộ tộc Cọp vẫn còn đi lang thang trong khu rừng này, thì bọn Hai Chân đã không thể xây dựng đến tận đây, trên đất của chúng ta”.

Rồi chân Lửa nghe thấy giọng meo nhỏ nhẹ của Lá Đóm. “Nếu bộ tộc Cọp còn đi lại trong các khu rừng này, thì chúng ta cũng không thể thiết lập lãnh địa của chúng ta ở đây được”.

“Bộ tộc Cọp là gì?” một giọng nhỏ meo bên cạnh chúng. Chân Lửa để ý thấy một lính nhỏ mèo mướp từ một trong số các bộ tộc khác ngồi kế bên chú.

“Bộ tộc Cọp là một trong những bộ tộc mèo vĩ đại đã từng sống lang bạt trong khu rừng này”, chân Xám khẽ giải thích. “Bộ tộc Cọp gồm những mèo sống về đêm, to như ngựa, có những vằn đen tuyền. Rồi còn có bộ tộc Sư Tử, họ là...” chân Xám ngắc ngứ, nhú mào cổ nhớ lại.

“Ô! Tôi từng nghe nói về họ rồi”, chú lính nhỏ mèo mướp meo. “Họ cũng to bằng bộ tộc Cọp, lông vàng và có bờm vàng rực giống như những tia nắng mặt trời”.

Chân Xám gật đầu. “Ngoài ra còn có bộ tộc khác nữa. Bộ tộc Đóm hay gì gì đó...”

“Ta đoán các trò đang nghĩ về bộ tộc Báo Đóm, chàng chân Xám trẻ tuổi ạ”, một giọng meo lên từ phía sau bọn chúng.

“Tim Sư Tử!” chân Xám chào đón mèo bảo trợ của mình bằng một cái cọ mũi triu mến.

Tim Sư Tử lắc đầu tỏ vẻ thất vọng. “Lớp trẻ các trò không biết về lịch sử của mình sao? Bộ tộc Báo Đóm là những mèo nhanh nhẹn nhất, to lớn và vàng óng, có điểm những chấm đen.

Các trò phải cảm ơn bộ tộc Báo Đốm vì tốc độ và kỹ năng săn mồi mà các trò có ngày nay”.

“Cảm ơn họ? Tại sao?” tên mèo mướp hỏi.

Tim Sư Tử nhìn lom khom xuống anh chàng lính nhỏ và trả lời. “Có dấu vết của tất cả những loài mèo vĩ đại còn lưu lại trong mỗi mèo ngày nay. Chúng ta sẽ không thể là những thợ săn cừ khôi nếu không có tổ tiên bộ tộc Cọp của chúng ta, và tình yêu hơi ấm mặt trời của chúng ta là thừa hưởng từ bộ tộc Sư Tử”. Ông ngừng lời. “Cậu là lính nhỏ của bộ tộc Bóng Tối phải không? Cậu được mấy mùa trăng rồi?”

Thằng mèo mướp lúng túng nhìn xuống đất. “Sá-sáu mùa trăng”, nó lắp bắp, không nhìn vào mắt Tim Sư Tử.

“Hơi nhỏ con so với sáu mùa trăng tuổi”, Tim Sư Tử cảm râm. Giọng ông dịu dàng, nhưng ánh mắt ông rất nghiêm nghị dò xét.

“Mẹ tôi cũng nhỏ con”, thằng mèo mướp trả lời một cách bối rối. Nó cúi đầu và lùi ra xa, rồi biến mất vào đám đông mèo với một cú giật chiếc đuôi màu nâu nhạt của nó.

Tim Sư Tử quay sang chân Lửa và chân Xám. “Hừm, cậu ra nhỏ con, nhưng ít nhất thì cậu ta ham học hỏi. Phải chi hai trò quan tâm chú ý nhiều như thế đến những chuyện mà những mèo già kể!”

“Xin lỗi, thưa Tim Sư Tử”, chân Lửa và chân Xám meo, trao nhau ánh nhìn nghi ngại.

Tim Sư Tử rừ rừ một cách hiền hậu. “Thôi, đi đi, cả hai trò! Lần tới ta hy vọng Sao Xanh quyết định mang theo những lính nhỏ biết trân trọng những gì mình nghe”. Rồi, gừ một tiếng đặng lợ, ông đuổi bọn chúng ta khỏi đám đông.

“Đi”, chân Xám rừ khi bọn chúng phóng đi khỏi. “Ra xem

coi chân Quạ đang ở đâu”.

Chân Quạ đang ở giữa vòng một bầy lính nhỏ, đang hý hét chọn rộn đòi nó kể cho chúng tôi nghe về trận chiến với bộ tộc Sông.

“Kể đi chân Quạ, kể cho chúng tôi nghe chuyện gì đã xảy ra!” một cô mèo trắng đen xinh đẹp nói to.

Chân Quạ mắc cỡ xê dịch chân trên mặt đất và lắc đầu.

“Đi mà, chân Quạ!” một tên mèo khác kéo nài.

Chân Quạ nhìn quanh và thấy chân Lửa và chân Xám ở ngoài rìa đám đông. Chân Lửa gật đầu khích lệ. Chân Quạ giật đuôi đồng ý và bắt đầu kể câu chuyện của nó.

Mới đầu nó kể hơi lộn xộn, nhưng tiếp theo, tiếng run run đã biến mất khỏi giọng kể của nó và khán thính giả chồm tới, xoe tròn mắt lắng nghe.

“Lông bay mù trời. Máu bắn tung tóe lên lá của bụi mâm xôi, màu đỏ tươi in trên nền xanh lá cây. Tôi vừa quần nhau với một chiến binh khổng lồ và buộc hẳn phải chạy ré vào bụi cây xong thì mặt đất rung chuyển, và tôi nghe tiếng một chiến binh gào thét. Đó là Tim Cây Sồi! Đuôi Đỏ phóng vút qua tôi, miệng ông rõ màu rờn rờn và lông của ông rách tướp. “Tim Cây Sồi chết rồi!” ông hét lớn. Đoạn, ông bay nhanh tới giúp Vuốt Cọp đang chiến đấu với một chiến binh khác.”

“Ai mà ngờ chân Quạ lại là mèo kể chuyện tài tình như vậy”, chân Xám nói thầm với chân Lửa, tỏ ra rất ấn tượng.

Nhưng chân Lửa đang nghĩ đến chuyện khác. Chân Quạ vừa nói gì vậy? Rằng Đuôi Đỏ đã giết Tim Cây Sồi? Nhưng theo Vuốt Cọp thì, Tim Cây Sồi đã giết chết Đuôi Đỏ và ông ta, Vuốt Cọp, đã giết chết Tim Cây Sồi để trả thù.

“Nếu Đuôi Đỏ giết Tim Cây Sồi, vậy thì ai đã giết Đuôi Đỏ?” chân Lửa rù rì với chân Xám.

“Ai làm gì?” chân Xám lặp lại băng quơ. Nó chỉ hơi hơi lắng nghe chân Lửa.

Chân Lửa lắc đầu cho tỉnh táo. *Chắc là chân Quạ làm rồi, chú nghĩ. Chắc ý nó nói là Vuốt Cọp.*

Chân Quạ đang kể đến đoạn kết của câu chuyện. “Cuối cùng Đuôi Đỏ nắm đuôi của tên mèo đang gằm rú lời ra khỏi Vuốt Cọp và bằng toàn bộ sức mạnh của bộ tộc Cọp, ông lẳng hấn vào bụi cây”.

Chợt một bóng mèo di chuyển đập vào mắt chân Lửa. Chú liếc quanh và thấy Vuốt Cọp đứng cách đó không xa. Ông chiến binh đang nhìn chân Quạ bằng một ánh mắt sắc như dao. Không nhận ra sự có mặt của mèo bảo trợ mình, chân Quạ vẫn tiếp tục trả lời hết câu hỏi này đến câu hỏi khác của những thính giả cuồng nhiệt.

“Những lời hấp hối của Tim Cây Sồi là gì?”

“Có thật là Tim Cây Sồi chưa hề thua trận nào trước đó không?”

Chân Quạ trả lời dứt khoát, giọng cất cao và rõ ràng, ánh mắt long lanh. Nhưng khi chân Lửa liếc lại Vuốt Cọp, chú bỗng thấy một thoáng sợ hãi và rồi cuồng giận vụt qua mặt của ông chiến binh. Rõ ràng Vuốt Cọp không thích câu chuyện của chân Quạ chút nào.

Chân Lửa định nói gì đó với chân Xám, thì đúng lúc đó, một tiếng ngao lớn ra hiệu cho tất cả mèo im lặng. Chân Lửa không thể không nghe cả người khi cuồng cùng chân Quạ cũng im, và Vuốt Cọp quay đi.

Chân Lửa ngược lên xem tiếng ngao phát ra từ đâu. Ba con mèo ngồi sừng sững trên nóc Tầng Đá Lớn, in hình trên nền trời ngập ánh trăng. Họ là Sao Xanh, Sao Gãy và Sao Xoắn.

Tộc trưởng các bộ tộc sắp bắt đầu cuộc họp. Nhưng tộc trưởng của bộ tộc Gió đâu?

“Chắc chắn họ sẽ không bắt đầu cuộc họp nếu không có Sao Cao?” chân Lửa rít lên bầm trong cổ họng.

“Minh không biết”, chân Xám khẽ trả lời.

“Đằng ấy không để ý sao? Không một bóng mèo bộ tộc Gió nào ở đây”, một lính nhỏ bộ tộc Sông thì thầm ở phía bên kia của chân Lửa.

Chân Lửa đoán là cuộc đàm thoại tưng tưng đang diễn ra xung quanh mình. Khi các con mèo khác tập trung bên dưới Tầng Đá Lớn, một làn sóng lăm bầm bức bối trong cổ họng họ.

“Chúng ta không thể bắt đầu được”, một tiếng ngao lẩn át tiếng ồn ào. “Những đại diện của bộ tộc Gió đâu? Chúng ta phải đợi đến lúc tất cả các bộ tộc đều có mặt”.

Trên đỉnh tầng đá, Sao Xanh bước tới trước. Bộ lông xám của bà rực lên gần như trắng dưới ánh trăng. “Hỡi tất cả mèo của các bộ tộc, xin chào đón các vị”, bà meo rành rọt. “Đúng là bộ tộc Gió chưa hiện diện ở đây, nhưng Sao gãy có điều muốn nói”.

Sao Gãy bước nhẹ ru ra phía trước để đứng bên cạnh Sao Xanh. Hắn quan sát đám đông trong giây lát, đôi mắt màu cam cháy rừng rực. Sau đó hắn hút một hơi thật sâu và bắt đầu. “Hỡi các vị, đêm nay, ta sẽ nói với các vị về những nhu cầu của bộ tộc Bóng Tối...”

Nhưng hắn bị chặn ngang bởi những lời xì xào mất kiên nhẫn từ phía dưới.

“Sao Cao đâu?” một tiếng thét.

“Các chiến binh của bộ tộc Gió ở đâu?” một tiếng ngao khác.

Sao Gãy đứng thẳng lên hết cỡ và liên tục vụt đuôi từ bên này sang bên kia. “Với tư cách là tộc trưởng bộ tộc bóng Tối, ta có quyền nói với các vị ở đây!” hấn ngao lên bằng giọng hết sức hung hăng. Đám đông lệt đệt trở về im lặng, chẳng dễ dàng gì. Xung quanh chú, chân Lửa có thể ngửi thấy mùi sợ hãi kinh tởm.

Sao gãy ngao lần nữa. “Tất cả chúng ta đều biết về thời khó khăn của mùa lá rụng, và mùa lá non đến muộn, đã để lại cho chúng ta rất ít môi trên vùng đất săn của chúng ta. Nhưng chúng ta cũng biết rằng bộ tộc Gió, bộ tộc Sông, và bộ tộc Sấm đã mất nhiều mèo con trong thời tiết giá lạnh kéo dài trong mùa này. Bộ tộc Bóng Tối đã không mất mèo con. Chúng tôi vốn đã dặn dùm với gió bắc lạnh lẽo. Mèo con của chúng tôi khỏe hơn mèo con của các vị từ lúc chúng mới lọt lòng. Và vì vậy, chúng tôi nhận thấy mình có nhiều miệng ăn phải nuôi hơn, nhưng lại có quá ít môi để nuôi chúng”.

Đám đông, vẫn yên lặng, bức xúc lắng nghe.

“Những nhu cầu của bộ tộc Bóng Tối rất đơn giản. Để tồn tại, chúng tôi phải mở rộng lãnh địa đi săn của mình. Chính vì thế, ta đề nghị các vị cho những chiến binh bộ tộc Bóng Tối săn môi trên lãnh địa của các vị”.

Một tiếng gầm ghen ứ, sừng sốt dậy lên trong đám đông.

“Chia sẻ vùng đi săn ư?” tiếng thét bị xúc phạm của Vuốt Cọp vang lên.

“Điều đó chưa từng xảy ra!” một bà mèo nhị thể của bộ tộc Sông gào to. “Các bộ tộc chưa từng chia sẻ quyền săn môi bao

giờ!”

“Lẽ nào bộ tộc Bóng Tối bị trừng phạt vì mèo con của chúng tôi sinh sôi nảy nở?” Sao Gãy ngao từ trên Tầng Đá Lớn. “Không lẽ các vị muốn chúng tôi nhìn con em mình chết đói? Các vị phải chia sẻ những gì các vị có với chúng tôi”.

“*Phải!*” Tai Nhỏ giận dữ phụt ra từ cuối đám đông.

“*Phải!*” Sao Gãy lặp lại. “Bộ tộc Gió đã không hiểu điều này. Cuối cùng, chúng tôi buộc phải đuổi họ ra khỏi lãnh địa của họ”.

Tiếng gầm điên cuồng bùng lên từ phía đám đông, nhưng tiếng gào của Sao Gãy át tiếng họ: “Và nếu cần, chúng tôi sẽ đuổi hết các vị ra khỏi đất sản của các vị để nuôi sống bọn trẻ đói ăn của chúng tôi”.

Bầu thỉnh lặng rớt phịch xuống. Từ đầu bên kia trắng trổng, chân Lửa nghe thấy tiếng một lính nhỏ bộ tộc Sông lầu bầu điều gì đó, nhưng nó liền bị một mèo già suýt im ngay.

Hài lòng vì đã thu hút được sự chú ý của tất cả mèo, Sao Gãy tiếp. “Mỗi năm, bọn Hai Chân mỗi tàn phá thêm lãnh thổ của chúng ta. Nếu tất cả các bộ tộc muốn tồn tại, thì ít nhất phải có một bộ tộc mạnh. Bộ tộc Bóng Tối đã phát triển trong khi tất cả các vị mãi đánh nhau. Rồi chắc chắn sẽ đến lúc các vị cần đến chúng tôi để bảo vệ các vị”.

“Ngài nghi ngờ sức mạnh của chúng tôi ư?” Vuốt Cọp nghiêng răng. Đôi mắt nhật của ông nhìn trừng trừng vào tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối, đầy hung hãn, đôi vai lực lưỡng của ông rung lên từng chập.

“Ta không yêu cầu câu trả lời ngay của các vị”. Sao Gãy không đếm xỉa đến sự thách thức của ông chiến binh. “Các vị nên giải tán, và ngẫm nghĩ những lời ta nói. Nhưng hãy suy nghĩ kỹ,

các vị thích chia sẻ con mồi của mình hay là thích bị đuổi đi, không nơi trú ẩn, đói rét hơn?”

Những chiến binh, những bậc trưởng lão, và lũ lính nhỏ nhìn nhau sững sờ. Trong khoảng dừng ngọt ngào tiếp theo. Sao Xoắn bước tới trước. “Ta đã đồng ý cho phép bộ tộc Bóng Tối được quyền săn trên khúc sông chảy qua lãnh địa của chúng tôi”, ông nói lặng lẽ, liếc xuống những con mèo trong bộ tộc của mình.

Nỗi khiếp sợ và nhục nhã hiện lên khắp những khuôn mặt của mèo bộ tộc Sông trước lời nói của tộc trưởng mình.

“Chúng tôi không hề được hỏi ý kiến!” một con mèo mướp màu xám bạc thét lên.

“Ta cảm thấy đây là cách tốt nhất cho bộ tộc chúng ta và cho cả các bộ tộc khác”, Sao Xoắn giải thích, giọng ông tỏ vẻ cam chịu. “Có rất nhiều cá dưới sông. Tốt hơn chúng ta nên chia sẻ mồi của chúng ta thay vì phải đổ máu tranh giành nó”.

“Còn bộ tộc Sấm thì sao?” Tai Nhỏ đồng dục. “Sao Xanh, bà có bằng lòng với yêu cầu lão xược này không?”

Sao Xanh kiên quyết nhận ánh mắt của cụ mèo già. “Tôi không đồng ý với Sao Gãy cho đến khi tôi được thảo luận với bộ tộc mình về lời kiến nghị của ông ta, sau cuộc Tụ Họp này”.

“Ồ, ít ra phải vậy chứ”, chân Xám xì xào vào tai chân Lửa, “Chúng ta sẽ cho bọn chúng thấy là chúng ta không mềm yếu như lão mèo bụng vàng của bộ tộc Sông kia”.

Sao Gãy lại nói, lần này các giọng khèn khẹt của hắn nghe ngoa ngoắt và ngạo mạn sau vụ đầu hàng của Sao Xoắn. “Ta cũng loan báo một tin rất quan trọng đối với sự an toàn cho bọn trẻ của các vị. Một mụ mèo bộ tộc Bóng Tối vừa biến thành mụ du thủ du thực và chối bỏ luật chiến binh. Chúng tôi đã đuổi mụ ra khỏi trại của mình, nhưng chúng tôi không biết hiện giờ mụ đang ở đâu. Mụ

trông như một sinh vật dơ bẩn và già nua, nhưng lại có cú cắn tựa như của bộ tộc Cọp”.

Bộ lông của chân Lửa bỗng sồn lên. Chẳng lẽ Sao Gãy đang nói về Nanh vàng? Chú vểnh tai, tò mò nghe thêm. “Mụ này rất nguy hiểm. Ta cảnh báo các vị - không được cho mụ trú ngụ. Và... “ – Sao Gãy dừng lại đầy kịch tính – “... cho đến lúc mụ bị bắt và bị hành hình, ta muốn các vị phải để mắt trông nom lũ trẻ của các vị thật cẩn thận”.

Chân Lửa biết, qua tiếng ngao lo sợ rầm rầm trong cổ họng những mèo bộ tộc Sấm, rằng họ cũng đã nghĩ đến Nanh Vàng. Bà mèo kiên cường ấy đã không làm vui lòng những mèo bắt giữ mình, chân Lửa nghĩ, chẳng cần phải nổi trống mới kích động sự thù địch chống lại bà – thậm chí lời nói của một kẻ thù đáng khinh như Sao Gãy cũng đã có tác dụng.

Những chiến binh bộ tộc Bóng Tối bắt đầu chen lấn ra khỏi đám đông mèo. Sao Gãy nhảy khỏi tảng đá, lập tức các chiến binh của hắn bao quanh hắn và hộ tống hắn ra khỏi điểm Bốn Vây, trở vào lãnh địa bộ tộc Bóng Tối. Những mèo bộ tộc Bóng Tối còn lại cũng hồi hả theo sau, kể cả thằng mèo mướp thiếu kích cỡ mà Tim Sư Tử hỏi chuyện ban nãy. Nhưng ở giữa lũ lính nhỏ khác của bộ tộc Bóng Tối, nên này không còn trông bé khác thường nữa – tất cả bọn chúng đều trong loắt choắt và không được chăm sóc đầy đủ, giống bầy mèo con ba, hay bốn mùa trắng hơn là đội lính nhỏ đủ lông đủ cánh.

“Cậu nghĩ sao về tất cả vụ việc đó?” chân Xám meo, hạ thấp giọng.

Chân Quạ lao bỏ tới trước khi chân Lửa kịp trả lời. “Giờ tới chuyện gì xảy ra đây?” nó rên rầm, xù lông hốt hoảng và mắt tròn tròn hơn bao giờ hết.

Chân Lửa không trả lời. Các mèo già của bộ tộc Sấm đang tụ tập gần đó, và chú đang dỏng tai lắng nghe xem họ nói gì.

“Chắc chắn là hắn nói về Nanh Vàng”, Tai Nhỏ ngao.

“Ồ, hôm bữa mụ nạt thằng bé nhỏ nhất nhà Hoa Vàng”, Đuôi Chấm làm xàm đầy u uất. Bà là mèo bảo mẫu lớn tuổi nhất, hăng hái bảo vệ bọn trẻ nhất.

“Thế mà chúng ta để mụ ở lại trong trại, hầu như không bị canh giữ!” Độc Nhãn than vãn, bà mèo lần này có vẻ không gặp rắc rối gì trong việc nghe được tất cả.

“Tôi đã cố nói với các ông bà rằng mụ đó là mối nguy hiểm cho chúng ta”, Văn Đen cao giọng. “Giờ Sao Xanh cần phải lắng nghe lý lẽ và phải tống khứ mụ đi trước khi mụ làm hại bất cứ đứa trẻ nào cũng chúng ta!”

Vuốt Cọp sai bước đến nhóm mèo. “Chúng ta phải trở về trại ngay lập tức để xử lý mụ lừa đảo này!” ông ta ngao.

Chân Lửa không nán lại để nghe thêm nữa. Tâm trí chú quay cuồng. Trung thành với bộ tộc, nhưng chú không thể tin Nanh Vàng lại là mối nguy hiểm cho bọn trẻ. Lơ sợ cho bà ta, nung nấu những câu hỏi mà chỉ mỗi bà ta mới có thể trả lời được, chú phóng khỏi chân Xám và chân Quạ mà không báo trước một lời.

Chú chạy bay lên sườn đồi và lướt gấp qua khu rừng. Có khi nào mình lầm về Nanh vàng không? Nếu chú cảnh báo bà về mối nguy hiểm bà đang gặp phải, thì liệu chú có liều vị trí của mình ở bộ tộc Sấm hay không? Cho dù bị rắc rối cỡ nào chăng nữa, chú cũng cần phải tìm ra sự thật từ bà trước khi những mèo khác trở về trại.

Chương 13

Chân Lửa lên đến đỉnh khe núi và nhìn xuống trại. Chú thở hổn hển và chân chú trơn tuột vì sương đêm. Chú hít không khí. Chỉ có một mình chú. Vẫn còn thời gian để nói chuyện với Nanh Vàng trước khi các mèo khác trở về tự cuộc Tụ Hạp. Lặng lẽ, chú nhảy xuống con dốc đầy đá và lạch qua hàng cây kim tước mà không bị chú ý.

Trại tĩnh mịch và yên ắng, ngoại trừ tiếng khịt khịt tắc nghẽn của những con mèo đang ngủ. Chân Lửa lẹ làng đi vòng quanh mép trắng trống đến ổ của Nanh Vàng. Bà cựa lang mèo đang cuộn tròn trên nóc ổ rêu của mình.

“Nanh Vàng”, chú gọi cấp bách. “Nanh Vàng! Dậy đi! Có chuyện rất quan trọng!”.

Hai con mắt cam mở ra và sáng rực rục dưới ánh trăng. “Ta không ngủ”, Nanh Vàng lẳng lẳng meo. Giọng bà có vẻ bình tĩnh và cảnh giác. “Cậu từ cuộc Tụ Hạp về thẳng đây tìm ta, đúng không? Vậy có nghĩ là cậu đã nghe”. Bà chậm rãi chớp mắt và quay đi. “Vậy là Sao Gãy đã giữ lời hứa”.

“Lời hứa gì?” chân Lửa cảm thấy rất bối rối. Dường như Nanh Vàng biết nhiều hơn chú về những gì đang xảy ra.

“Tộc trưởng cao quý của bộ tộc Bóng Tối hứa sẽ đuổi ta ra khỏi lãnh địa của tất cả các bộ tộc”, Nanh Vàng đáp ráo hoảnh. “Gã đã nói gì về ta?”

“Hắn cảnh báo rằng lũ mèo con của chúng tôi sẽ gặp nguy hiểm nếu chúng tôi chưa chấp kế lừa đảo của bộ tộc Bóng Tối. Hắn không nói ra tên bà, nhưng bộ tộc Sấm đoán được hắn đang nói về ai. Bà phải đi đi trước khi những mèo khác trở về. Bà đang gặp nguy hiểm!”

“Ý cậu là họ tin lời Sao Gãy?” Nanh Vàng ẹp tai xuống và vụt đuôi giận dữ.

“Phải!” chân Lửa meo gáp. “Văn Đen nói rằng bà rất nguy hiểm. Những con mèo khác sợ những gì bà có thể làm. Vuốt Cọp đang định quay về và... tôi không biết... tôi nghĩ bà nên đi đi trước khi họ về đến đây!”

Từ xa chân Lửa có thể nghe thấy tiếng ngao của những con mèo giận dữ. Nanh Vàng khó nhọc đánh vật với những cái chân của mình. Chân Lửa huých mõm để đỡ bà đứng dậy, đầu óc chú vẫn quay cuồng với một loạt câu hỏi. “Sao Gãy có ý gì khi báo chúng tôi phải canh giữ bọn trẻ?” chú không cưỡng nổi phải hỏi. “Bà có thật sự làm vậy không?”

“Làm gì?”

“Liệu bà có hại lũ mèo con của chúng tôi không?”

Nanh Vàng bè lũ mũi ra và nhìn chú chăm chăm. “Cậu có nghĩ thế không?”

Chân Lửa nhìn lại bà không nao núng. “Không, tôi không tin bà có thể làm hại bọn trẻ. Nhưng tại sao Sao Gãy lại nói vậy?”

Tiếng những con mèo đang về đến gần hơn, cùng với đó, là mùi của điên giận và hăng máu. Nanh Vàng dáo dác nhìn qua nhìn lại.

“Đi đi!” chân Lửa giục. Sự an toàn của bà con quan trọng hơn sự tò mò của chú.

Nhưng Nanh Vàng vẫn ở nguyên tại chỗ và nhìn chú đăm đăm. Một ánh nhìn điềm tĩnh và đột nhiên lóe lên trong đôi mắt to của bà. “Chân Lửa, cậu tin ta vô tội, và ta rất biết ơn về điều đó. Nếu cậu tin ta thì những mèo khác cũng có thể tin ta. Và ta biết Sao Xanh sẽ cho ta được giải thích một cách công bằng. Ta không thể lẫn trốn mãi mãi. Ta quá già rồi, Ta sẽ ở đây và đối mặt với bất cứ điều gì mà bộ tộc cậu quyết định cho ta”. Bà thở dài và hạ cặp hông trợ xương của bà xuống.

“Nhưng còn Vuốt Cọp thì sao? Lỡ may...”

“Ông ta rất cứng đầu, và ông ta biết uy quyền của mình đối với các mèo trong bộ tộc – họ sợ ông ta. Nhưng ông ta cũng phải tuân lệnh Sao Xanh”.

Những bụi cây loạt soạt chỗ lẫn gianh bên kia trại cho chân Lửa biết đoàn mèo đã gần về đến lối vào trại.

“Đi đi chân Lửa”, Nanh Vàng giục, nhe hàm răng đen ra với chú. “Đừng tự chuốc lấy phiền phức cho mình khi dễ bị thấy ở đây với ta vào lúc này. Cậu không làm gì được cho ta đâu. Hãy tin tưởng vào tộc trưởng của cậu, và để bà định đoạt chuyện xảy ra với ta”.

Chân Lửa nhận thấy Nanh Vàng đã nhất quyết. Chú chạm mũi vào bộ lông loang lổ của bà, rồi lặng lẽ lỉnh vào bóng tối để theo dõi.

Qua bụi cây kim tước, những con mèo hiện ra – Sao Xanh đi trước, song hành cùng Tim Sư Tử. Long Tuyết và Da Cây Liễu ở ngay đằng sau họ. Long Tuyết tách ngay khỏi đoàn quân và lao về phía nhà trẻ, bộ lông của cô dựng đứng lên hoảng hốt. Vuốt Cọp và Vằn Đen sải bước vào trắng trổng, vai kề vai, trông rất hùng hổ. Những con mèo khác theo sau, chân Xám và chân Quạ đi sau cùng. Ngay lúc thấy bọn bạn, chân Lửa nhảy ra để nhập bọn với chúng.

“Cậu báo cho Nanh Vàng rồi, phải không?” chân Xám thì thào khi chân Lửa đến bên nó.

“Ừ”. Chân Lửa thừa nhận. “Nhưng bà ta không chịu đi. Bà ta tin là Sao Xanh sẽ đối xử công bằng với bà. Có ai nhớ ra mình không?”

“Chỉ có tụi này thôi”, chân Quạ trả lời.

Khấp trạ, những con mèo ở lại bắt đầu tỉnh giấc. Chắc hẳn họ đã ngủ thấy mùi hiêu chiến và nghe thấy sự căng thẳng trong giọng nói của những mèo trở về, bởi vì tất cả họ đều chạy vào trắng trống, đuôi dựng đứng lên.

“Chuyện gì vậy?” một chiến binh mèo mướp tên là Gió Lốc hỏi.

“Sao Gãy đòi quyền săn mồi cho bộ tộc Bóng Tối trên lãnh địa của chúng ta!” Đuôi Dài trả lời đủ lớn để tất cả mèo đều nghe thấy.

“Và hấn cảnh báo chúng ta về một mụ lang thang sẽ làm lại bọn trẻ của chúng ta!” Da Cây Liễu nói thêm. “Đó chắc chắn là Nanh Vàng!”

Tiếng meo tức giận và đau đớn nổi lên ồn ã trong đám đông.

“Yên lặng!” Sao Xanh ra lệnh, và nhảy lên Bục Đá. Tự động, các con mèo ngồi ngay ngắn trước mặt bà.

Một tiếng thét oán thán vang lên khiến tất cả mèo phải quay đầu về phía thân cây ngã, nơi mèo già ngủ. Vuốt Cọp và Vằn Đen đang thô bạo lôi Nanh Vàng ra khỏi ổ của bà. Bà kêu gào dữ dội khi họ đẩy bà vào trắng trống và dúi bà xuống trước Bục Đá. Chân Lửa cảm thấy mọi bắp thịt trong cơ thể căng ra. Không suy nghĩ, chú thụp người xuống, sẵn sàng ngảy bổ vào những kẻ đánh hành

hạ Nanh Vàng.

“Đội đã, chân Lửa”, chân Xám gù vào tai chú. “Đề Sao Xanh xử lý vụ việc này”.

“Chuyện gì vậy?” Sao Xanh hặc hỏi, nhảy khỏi Bục Đá và nhìn chăm chăm những chiến binh của mình. “Ta không ra lệnh tấn công tù binh”.

Vuốt Cọp và Văn Đen lập tức buông Nanh Vàng ra, bà oằn oại dưới đất kêu rít lên và nhổ phì phì.

Lông Tuyết xuất hiện từ nhà trẻ và lách mình ra trước bộ tộc. “Chúng ta về thật kịp lúc”, cô nói và thở hỗn hển. “Bọn trẻ vẫn bình an”.

“Đương nhiên rồi!” Sao Xanh nạt.

Lông Tuyết xem ra bị hụt hẫng. “Nhưng... bà định ném Nanh Vàng đi phải không?” cô mè, mắt mở to.

“Ném thôi á?” Văn Đen quắc lại, giương móng vuốt lên. “Chúng ta phải giết mụ ta ngay!”

Đôi mắt xanh sắc bén của Sao Xanh gắn vào khuôn mặt điên giận của Văn Đen. “Bà ấy đã làm gì vậy?” bà hỏi với giọng bình thản lạnh lùng.

Chân Lửa nín thở.

“Bà cũng đã ở cuộc TỰ HỌP mà! Sao Gãy nói mụ ta...” Văn Đen bắt đầu.

“Sao Gãy chỉ nói rằng có một kẻ du thủ du thực ở gần đầu đó trong rừng”, Sao Xanh meo, giọng toát lên vẻ ngằm đe dọa. “Ông ta không nêu đích danh Nanh Vàng. Bọn trẻ vẫn bình an. Do đó, chừng nào còn ở trong bộ tộc của ta. Nanh Vàng sẽ không bị

hại dưới bất kì hình thức nào”.

Lời của Sao Xanh được đáp lại bằng sự im lặng, và chân Lửa thở phào nhẹ nhõm.

Nanh Vàng ngược nhìn Sao Xanh và nheo mắt lại một cách kính phục. “Tôi sẽ ra đi ngay bây giờ, nếu bà muốn, Sao Xanh à”.

“Không cần thiết”, Sao Xanh đáp. “Bà không làm gì sai. Bà sẽ an toàn ở đây”. Vị tộc trưởng bộ tộc Sấm chuyển tia nhìn qua đám đông đang bu quanh Nanh Vàng và meo. “Giờ là lúc chúng ta bàn bạc về mối đe dọa thật sự cho bộ tộc mình: Sao Gãy. Chúng ta đã bắt tay vào chuẩn bị đối phó với cuộc tấn công của bộ tộc Bóng Tối rồi”, Sao Xanh bắt đầu. “Chúng ta sẽ vẫn tiếp tục chuẩn bị và tuần tra biên giới của chúng ta thường xuyên hơn nữa. Bộ tộc Gió đã mất. Bộ tộc Sông đã chia quyền săn bắt cho các chiến binh bộ tộc Bóng Tối. Bộ tộc Sấm phải một mình chống lại Sao Gãy”.

Tiếng phản kháng lại râm ran nổi lên từ các con mèo, và chân Lửa cảm thấy lông mình dựng lên đề phòng.

“Vậy là chúng ta sẽ không đồng ý với yêu cầu của Sao Gãy?” Vuốt Cọp meo.

“Từ trước đến nay các bộ tộc không bao giờ chia sẻ quyền săn mồi”, Sao Xanh trả lời. “Họ luôn xoay xở tự nuôi sống mình trên lãnh địa riêng của mình. Không có lý do gì phải thay đổi việc này”.

Vuốt Cọp gật đầu tán thành.

“Nhưng chúng ta có thể tự vệ trước cuộc tấn công của bộ tộc Bóng Tối không?” giọng bà già cả của Tai Nhỏ hỏi. “Bộ tộc Gió đã không chống nổi! Bộ tộc Sông thậm chí còn không cố thử!”

Sao Xanh nhìn vào cặp mắt già nua của cụ. “Chúng ta phải cố gắng. Chúng ta sẽ không từ bỏ lãnh địa của mình mà không

chiến đấu”.

Khấp trắng trông, chân Lửa nhìn thấy những con mèo gât đầu tán thành.

“Ngày mai sẽ đi đến Tầng đá Mặt Trăng” Sao Xanh tuyên bố. “Những chiến binh bộ tộc Sao sẽ truyền cho ta sức mạnh mà ta cần để dẫn dắt bộ tộc Sấm qua khỏi thời kỳ khắc nghiệt này. Tất cả đều cần phải nghỉ ngơi. Chúng ta có rất nhiều chuyện phải làm khi trời sáng. Bây giờ ta muốn nói chuyện với Tim Sư Tử”. Không một lời nào nữa, bà quay đi và bước về phía hang của mình.

Chân Lửa nhận thấy vẻ ngơ ngác hiện trong mắt của một số mèo khi Sao Xanh nhắc đến Tầng đá Mặt Trăng. Lúc này những con mèo bộ tộc hồi hả tụ tập thành từng nhóm, nhón nhác thì thầm với nhau.

“Tầng đá Mặt Trăng là gì vậy?” chân Lửa hỏi chân Xám.

“Đó là một tầng đá nằm sâu dưới lòng đất, phát sáng trong bóng đêm”, chân Xám xì xào. Giọng nó khản lại vì sợ hãi. “Tất cả các tộc trưởng bộ tộc phải trải qua một đêm ở Tầng đá Mặt Trăng khi lần đầu họ được chọn. Ở đó, tâm kinh của bộ tộc Sao sẽ chia sẻ cùng với họ”.

“Chia sẻ *cái gì* với họ?”

Chân Xám cau mày. “Mình không biết”, nó thừa nhận. “Mình chỉ biết là những tộc trưởng mới phải ngủ bên tầng đá đó, và trong khi ngủ, họ có những giấc mơ đặc biệt. Sau đó, họ được trao cho chín kiếp, và được phong tên là ‘Sao’”.

Chân Lửa nhìn Nanh Vàng khập khiễng lết về cái ổ tối tăm của bà. Xem ra sự đối xử thô bạo của Vuốt Cọp đã khoét lại vết thương cũ của bà. Khi chạy trở về hang lính nhỏ, chân Lửa quyết định sáng mai sẽ hỏi xin Lá Đóm thêm hạt anh túc”.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Chân Bụi háo hức meo, và ló đầu ra khỏi hang. Dường như vì hăm hở muốn nghe về cuộc Tụ Hạp nên anh chàng đã quên bém việc mình đã phần nộ với bọn lính nhỏ mới như thế nào.

“Như Đuôi Dài nói vậy. Sao Gãy đòi quyền săn mồi...” chân Xám bắt đầu.

Chân Cát và chân Bụi ngồi xuống lắng nghe, nhưng chân Lửa đang nhìn khắp khu trại. Chú có thể thấy bóng Sao Xanh và Tim Sư Tử ngồi gần nhau ở bên ngoài hang của bà, bàn bạc rất khẩn trương.

Rồi chú nhận thấy cái bóng nhỏ của chân Quạ ở lối vào hang chiến binh. Vuốt Cọp đứng bên cạnh nó. Chân Lửa thấy đôi tai của chân Quạ oặt xuống khi anh chàng lăm lét trước những lời hung tợn của Vuốt Cọp. Lão chiến binh to lù lù so với cậu ta, gấp hai lần, mắt và răng lão loe lóe dưới ánh trăng. Ông ta đang nói gì với chân Quạ vậy? chân Lửa định lên đến gần hơn để nghe thì chân Quạ lùi lại, quay đầu và chạy băng qua trắng trống.

Chân Lửa đón chân Quạ khi về đến hang lính nhỏ, nhưng chân Quạ dường như không để ý đến chú. Thay vào đó, nó lách vào trong hang, không hé một lời.

Chân Lửa đứng dậy đi theo chân Quạ thì chú thấy Tim Sư Tử đang đến.

“Ồ”, thủ lĩnh bộ tộc Sấm meo, và sải bước đến bên bọn lính nhỏ. “Xem ra chân Lửa, chân Xám, và chân Quạ sắp bước sang một giai đoạn huấn luyện quan trọng khác”.

“Giai đoạn gì ạ?” chân Xám hỏi, trông bộ phận khích.

“Sao Xanh muốn ba trò đi cùng với bà đến Tảng đá Mặt Trăng!” Tim Sư Tử không bỏ qua vẻ mặt thất vọng của chân Bụi và chân Cát, bởi vì ông nói thêm. “Đừng lo, hai trò này. Rồi sẽ sớm

đến lúc hai trò được đi thôi. Bởi vì hiện giờ bộ tộc Sấm cần sức mạnh và kỹ năng của các trò ở trại. Ta cũng sẽ ở lại đây”.

Chân Lửa nhìn sụt qua Tim Sur Tử tới tộc trưởng của mình. Bà đang đến từng nhóm chiến binh, ra chỉ thị cho mỗi nhóm. Tại sao bà lại chọn chú cho chuyến đi này? Chú tự hỏi.

“Bà muốn các trò nghỉ ngơi bây giờ”, Tim Sur Tử tiếp. “Nhưng trước tiên hãy đến chỗ Lá Đóm và nhận được thảo cần thiết cho chuyến đi đã. Đó là một chuyến đi dài. Các trò sẽ cần thứ để tiếp thêm sức mạng và kìm nén sự thèm ăn của các trò. Sẽ có rất ít thời gian để săn mồi”.

Chân Xám gật đầu, và chân Lửa, kéo ánh mắt khỏi Sao Xanh, cũng gật đầu.

“Chân Qua đâu?” Tim Sur Tử hỏi.

“Nó vào ổ rồi ạ”, chân Lửa trả lời.

“Tốt. Cứ để cậu ấy ngủ đi. Trò hãy lấy được thảo về giùm cậu ấy”, Tim Sur Tử meo. “Ngủ ngon nhé. Các trò sẽ khởi hành vào lúc bình minh”. Ông quật đuôi và bước trở lại hang của Sao Xanh.

“Chà chà”, chân Cát meo. “Tụi bay nên đi gặp Lá Đóm đi”.

Chân Lửa ráng tìm giọng điệu chua chát trong lời nói của cô nàng, nhưng tuyệt nhiên không thấy gì. Giờ không có thời gian cho sự ghen tị. Đường như tất cả mèo trong bộ tộc đều đoàn kết để đối phó lại sự đe dọa từ phía bộ tộc Bóng Tối.

Chân Lửa và chân Xám bước nhanh về phía hang của Lá Đóm. Đường hầm dương xỉ tối om. Ngay cả mặt trăng tròn cũng không xuyên qua được vòm lá dày đặc của nó.

Lá Đóm dường như đang đợi chúng khi chúng tiến vào trắng trổng ngập ánh trăng của cô. “Các cậu đến lấy được thảo cho

chuyến đi phải không?” cô hỏi.

“Dạ vâng”, chân Lửa trả lời. “Vội lại, cháu nghĩ là Nanh Vàng cần thêm hạt anh túc. Hình như vết thương của bà ấy đau nhức”.

“Cô sẽ đem một ít hạt anh túc cho bà ấy sau khi các cậu đi. Được thảo đi đường của các cậu đã sẵn sàng cả rồi”.

Lá Đốm chỉ một đồng bọc lá được gói ghém cẩn thận. “Đủ cho cả ba cậu. Lá màu xanh đậm sẽ ngăn cơn đói của các cậu trong suốt chuyến đi. Còn lá kia sẽ giúp các cậu khỏe hơn. Hãy ăn cả hai thứ trước khi khởi hành. Chúng không ngon như mồi tương, nhưng vị của chúng không kéo dài lâu đâu”.

“Cảm ơn cô, Lá Đốm”, chân Lửa meo. Chú cúi xuống lấy một gói lên. Trong khi chú cúi đầu, Lá Đốm nhoài tới và nhẹ nhàng cọ mũi vào má chú. Chân Lửa hít mùi hương dịu ngọt, ấm áp của cô và rù rì lời cảm ơn.

Chân Xám lấy hai gói kia vào hai người quay trở lại đường hầm.

“Chúc may mắn!” Lá Đốm nói với theo chúng. “Thượng lộ bình an!”

Chúng về tới lối vào hang của mình và thả ba cái bọc xuống.

“Hừ, mình chỉ hy vọng là đám lá này đúng quá khó nuốt!” chân Xám lầm bầm.

“Đường đến Tầng đá Mặt Trăng chắc là dài lắm. Tụi mình chưa bao giờ được phát được thảo cả. Cậu có biết nó ở đâu không?” chân Lửa hỏi.

“Phía bên ngoài lãnh địa của các bộ tộc, ở một nơi gọi là

Dãy Núi. Nó nằm sâu dưới lòng đất, trong một cái hang mà chúng ta gọi là Miệng Mẹ”.

“Cậu đã từng bao giờ đến đó chưa?” chân Lửa kinh ngạc vì chân Xám biết quá nhiều về cái nơi bí ẩn này.

“Chưa, nhưng tất cả lính nhỏ đều phải hành trình đến đó trước khi trở thành chiến binh”.

Cái ý nghĩ trở thành chiến binh làm cho mắt chân Lửa long lên phấn khích, và chú không thể không nhồm cao lên.

“Đừng quá hy vọng. Tụi mình vẫn còn phải hoàn tất việc huấn luyện!” chân Xám nhắc nhở, như thể nó đọc được ý nghĩ của chú.

Chân Lửa ngược nhìn qua vòm lá đến những ngôi sao đang nhấp nháy trên bầu trời đen. Trăng đã xuống thấp. “Tụi mình nên ngủ một chút đi”, chú nói. Nhưng chú không thể tưởng tượng là mình có thể ngủ được với ý nghĩ về chuyến đi ngày mai cứ luẩn quẩn trong đầu. Tham dự cuộc Tụ Hạp, một chuyến đi đến Tảng đá Mặt Trăng – cho đến lúc này, cuộc sống mèo kiểng của chú đã rời xa biết chừng nào!

Gió lạnh thấm buốt xương chân Lửa khi màn đêm bao phủ quanh chú. Chú chẳng thể nghe thấy gì, và mũi chú sặc mùi mốc của đất ẩm ướt.

Chẳng biết từ đâu, một quả cầu sáng lóe trước mặt chú. Chân Lửa hụp đầu xuống né, nheo mắt lại trước ánh sáng chói lòa. Tia sáng chói lên, quáng mắt lạnh lùng như một ngôi sao, rồi nó mờ đi, biến vụt mất, nhanh hệt như lúc nó xuất hiện. Màn đen nhạt dần, và chân Lửa thấy mình đang ở trong rừng. Chú hít mùi lá xanh, ướt lấp nhấp vào buồng phổi và cảm thấy sự thư thái lan tỏa khắp cơ thể mình.

Không hề cảnh báo, một âm thanh khủng khiếp vỡ òa từ rừng cây. Lông chân Lửa dựng đứng lên. Đó là tiếng kêu hoảng vía của những con mèo hốt hoảng chạy phóng khỏi bụi rậm, lao về phía trước. Chân Lửa nhận ra bộ lông bộ tộc Sấm của chú khi họ chạy vụt qua. Chú đứng im như trời trồng, không thể nhúc nhích nổi. Bỗng xuất hiện những con mèo to tướng, những chiến binh đen cao lớn, mắt long lên tàn bạo. Chúng lao bắn về phía chú, làm rung chuyển mặt đất bằng những cái chân khổng lồ, móng vuốt giương ra. Và từ trong bóng tối, chân Lửa nghe thấy một tiếng thét tuyệt vọng, chất chứa tang thương và căm hơn. Chân Xám!

Chân Lửa choàng tỉnh giấc, hãi hùng. Giấc mơ của chú tan biến, để lại tai chú kêu ù ù và bộ lông dựng ngược. Khi mở mắt ra, chú có thể thấy khuôn mặt của Vuốt Cọp hé nhìn vào hang. Chân Lửa nhồm dậy, cảnh giác ngay lập tức.

“Gì vậy, chân Lửa?” Vuốt Cọp hỏi.

“Chỉ là mơ thôi ạ”, chân Lửa lầm bầm.

Vuốt Cọp nhìn chú một cách tò mò, rồi gừ. “Đánh thức những mèo khác dậy. Chúng ta khởi hành ngay”.

Bên ngoài hang, bầu trời hừng sáng ánh bình minh, sương lấp lánh đọng trên lá dương xỉ. Sẽ lại là một ngày ẩm áp khi mặt trời lên, nhưng cái ẩm ướt buổi sáng sớm nhắc nhở chân Lửa rằng mùa lá trụi không còn xa nữa.

Chân Lửa, chân Xám, và chân Quạ nhanh chóng nuốt mớ dược thảo mà Lá Đốm đã đưa cho chúng. Vuốt Cọp và Sao Xanh ngồi nhìn chúng, sẵn sàng khởi hành. Những con mèo còn lại trong trại vẫn còn say ngủ.

“È!” Chân Xám kêu ca. “Minh biết ngay là chúng đáng ghét mà. Sao tui mình không thể ăn vài con chuột béo ngậy, tươi ngon thay vì phải ăn lá cây?”

“Những thảo dược này sẽ xua cơn đói của cậu đi lâu hơn”, Sao Xanh trả lời. “Và chúng sẽ làm cho các cậu khỏe khoắn lên. Chúng ta có một cuộc hành trình dài ở phía trước”.

“Bà đã ăn phần của bà chưa?” chân Lửa hỏi.

“Ta không thể ăn vì đêm nay ta sẽ chia sẻ những giấc mơ với bộ tộc Sao ở Tầng đá Mặt Trăng”, Sao Xanh đáp.

Chân Lửa cảm thấy cuồn cuộn lên khi nghe những lời này. Chú nôn nao muốn bắt đầu cuộc hành trình ngay. Trong nắng bình bình và những giọng meo quen thuộc, nỗi kinh hoàng của giấc mơ đêm qua đã rời xa chú. Tất cả những gì còn lại chỉ là ký ức về tia sáng chói lọi, và những lời nói của Sao Xanh rót niềm phấn khích tươi mới lên khắp người chú.

Năm con mèo đi qua hàng cây kim tước và rời khỏi trại.

Tim Sur Tử vừa mới đi cùng một đội tuần tra trở về. “Đi đường bình an”, ông chúc.

Sao Xanh gật đầu. “Ta biết ta có thể tin cậy vào ông giữ an toàn cho trại”, bà trả lời.

Tim Sur Tử nhìn chân Xám và cúi xuống. “Hãy nhớ”, ông meo, “trò sắp trở thành một chiến binh rồi. Đừng quên những gì ta đã dạy trò đây”.

Chân Xám nhìn Tim Sur Tử với ánh mắt triu mến. “Con sẽ luôn nhớ, thưa Tim Sur Tử”, nó meo, dụi đầu vào mạn sườn màu vàng óng to bè của ông mèo mướp.

Họ đi lại lộ trình cũ đến điểm Bốn Cây. Đây là con đường ngắn nhất để băng qua lãnh địa của bộ tộc Gió. Dãy Núi nằm ở phía bên kia.

Khi chân Lửa lao phàm phạm xuống sườn đồi về phía Tầng Đá Lớn, chú vẫn có thể ngửi thấy mùi của cuộc Tụ Hạp đêm qua. Chú bước theo đoàn mèo qua trắng trống rợn cỏ và lên con dốc ở phía đầu bên kia, vào lãnh địa bộ tộc Gió. Con dốc đầy bụi cây trở nên dốc hơn khi họ leo, và lởm chởm hơn khi họ phải nhảy từ tầng đá này sang tầng đá khác để đi lên một cách đá hiểm trở.

Chân Lửa dừng lại khi họ lên đến đỉnh. Phía trước họ, mặt đất trải dài ra thành một vùng cao nguyên rộng lớn, bằng phẳng. Gió thổi phàn phật từng cơn, làm cỏ gợn sóng và cây cối ngã nghiêng. Đất đai phủ đầy đá, và những mỏm đá lộ thiên điểm xuyết quanh cảnh đó đây.

Không khí vẫn phảng phất mùi của bộ tộc Gió, nhưng đã lâu rồi. Mới hơn, và đáng sợ hơn nhiều là mùi hăng hắc cũng những chiến binh bộ tộc Bóng Tối.

“Tất cả các bộ tộc đều có quyền đi lại an toàn đến Tầng đế Mặt Trăng, nhưng bộ tộc Bóng Tối dường như không còn tôn trọng luật chiến binh nữa, vì vậy hãy đề phòng”, Sao Xanh cảnh báo “Mặc dù vậy, chúng ta tuyệt đối không được sẵn bắt ngoài lãnh địa của mình. Chúng ta vẫn tuân thủ luật chiến binh, ngay cả khi bộ tộc Bóng Tối không tuân thủ”.

Họ lại lên đường đi qua vùng cao nguyên khi mặt trời vút lên cao, lần theo những lối mòn phủ cây thạch nam. Chân Lửa giờ đã quen với việc sống dưới vòm cây. Không có bóng mát của cây cối, lớp da lông màu lửa của chú cảm thấy nặng bì bì và nóng bức lưng chú dường như muốn bốc cháy. Chú rất biết ơn luồng gió từ khu rừng phía sau thổi đều đều qua.

Đột nhiên Vuốt Cọp dừng phắt lại. “Coi chừng!” ông rít lên “Tôi ngửi thấy mùi một đội tuần tra bộ tộc Bóng Tối”.

Chân Lửa và những mèo khác hình mũi lên, đứng thế, mũi của những chiến binh bộ tộc Bóng Tối đượm trong gió.

“Chúng ta ở đầu gió. Chúng sẽ không biết chúng ta ở đây nếu chúng ta cứ tiếp tục đi”. Sao Xanh meo. “Nhưng chúng ta phải nhanh lên. Nếu chúng mà đi tới trước thì chúng sẽ phát hiện ra chúng ta. Lúc này đường biên giới của bộ tộc Gió không còn xa nữa đâu”.

Họ gấp rút tiến lên, nhảy qua tảng đá, lách mình qua cây thạch nam mùi ngọt dịu. Cứ vài bước, chân Lửa lại hít không khí về ngoài nhìn lại qua ai để đề phòng đội tuần tra bộ tộc Bóng Tối. Nhưng dần dần, cái mùi đó càng lúc càng yếu đi. *Chắc hẳn chúng đã quay lại*, chú nghĩ một cách nhẹ nhõm.

Cuối cùng, họ tiến đến rìa của vùng cao nguyên. Phong cảnh thay đổi một cách kỳ lạ, do sự sắp đặt và biến đổi của Hai Chân vượt xa sự nhận biết của họ. Những con đường đất đan chéo qua những đồng cỏ xanh và vàng óng, những khu rừng xen lẫn với đất trống, và hang ổ của Hai Chân nằm rải rác đây đó chen giữa những

cánh đồng. Từ xa, chân Lửa nhìn thấy một con đường quen thuộc màu xám, rộng lớn, và cái mùi hăng lơ lửng trong gió làm nhói cổ họng chú.

“Phải đó là đường Sấm Rền không?” chú hỏi chân Xám.

“Phải”, chân Xám đáp. “Nó chạy dài từ lãnh địa bộ tộc Bóng Tối tới đây. Cậu có thấy Dây Núi đằng sau nó không?”

Chân Lửa nhìn đường chân trời tuốt thẳng xa. Mặt đất nâng vút lên thành một đường răng cưa nhọn hoắt và cằn cỗi. “Vậy là chúng ta phải băng qua đường Sấm Rền, đúng không?”

“Đúng”, chân Xám meo. Giọng nó dứt khoát và tự tin, và hình như hơi khoái chí nữa, khi nó đối mặt với chuyến đi gian nan này.

“Đi!” Sao Xanh meo. Bà lao tới trước. “Chúng ta sẽ đi tới đó kịp lúc trăng lên, miễn là chúng ta cứ duy trì tốc độ như thế này”.

Chân Lửa đi theo bà cùng với những mèo khác, xuống dưới đồi, ra khỏi lãnh địa săn bắt ảm đạm của bộ tộc Gió và tiến vào lãnh địa xum xuê tươi tắn của Hai Chân.

Áp sát những bờ rào, những con mèo bước đi không ngừng nghỉ. Một hay hai lần chân Lửa có thể ngửi thấy mùi con mồi từ các bụi cây, nhưng được thảo của Lá Đóm đã thành công trong việc đánh át cơn đói của chú đi. Mặt trời vẫn nóng ran trên lưng chú, ngay cả khi chú ở trong bóng râm của những hàng cây.

Họ lướt qua một hang ổ của Hai Chân. Nó được dựng trên một vùng đá trắng rộng lớn, bằng phẳng, có những cái tổ nhỏ hơn ở quanh bờ rào. Hạ thấp mình xuống, đoàn mèo rón rén đi qua hàng rào bao bọc xung quanh khối đá trắng. Một tràng sữa và gặm gù thành linh nổi lên khiến họ náo loạn.

Chó! Tim chân Lửa hụp mắt một nhịp. Chú vòng lưng, dựng lông từ mũi đến đuôi.

Vuốt Cọp nhìn qua hàng rào. “Không sao. Chúng bị xích rồi!” ông ta rít lên.

Chân Lửa nhìn hai con chó đang lông lộn trên thềm đá cách chừng mười cái đuôi. Chúng chẳng có gì giống với bọn sinh vật được nuôi chiều sống trong những khu vườn tại Khu Nhà Của Hai Chân. Cặp thú này trợn trừng nhìn chú với đôi mắt hoang dã, sát khí đằng đằng. Chúng kéo căng sợi dây cột và đứng dựng cả lên hai chân sau. Chúng sủa và gừ, môi chúng bạnh căng ra sau để lộ những cái răng không lồ, cho đến khi tiếng quát của một Hai Chân ở đâu đó bắt chúng phải im lặng. Đoàn mèo tiếp tục đi.

Mặt trời bắt đầu lặn khi họ tiến đến gần đường Sấm Rền. Sao Xanh ra hiệu cho họ dừng lại và đợi bên dưới một hàng cây. Mắt và cổ họng của chân Lửa cay xè vì khói thải, chú nhìn những con quái vật vụt tới vụt lui trước mặt mình.

“Chúng ta sẽ đi từng mèo một”, Vuốt Cọp meo. “Chân Quạ, trò đi trước”.

“Không, Vuốt Cọp”, Sao Xanh ngăn lại. “Để ta đi trước. Đừng quên, đây là lần đầu tiên các lính nhỏ băng qua đường. Hãy để họ xem cần phải làm điều đó như thế nào”.

Chân Lửa ngó tọc trường của mình không chớp mắt, khi bà bước đến rìa đường Sấm Rền và nhìn trái nhìn phải. Bà điềm tĩnh đợi khi hết con quái vật này đến con quái vật kia phóng vùn vụt qua, thối tốc cả lông bà lên. Rồi thì, khi tiếng động inh tai nhưc óc lặn đi một lúc, bà băng vèo qua phía bên kia.

“Đến lượt trò, chân Quạ; giờ trò đã thấy phải làm thế nào rồi đấy”, Vuốt Cọp meo.

Chân Lửa cảm thấy mắt chân Quạ trợn lên kinh hãi. Chú

biết bạn mình cảm thấy thế nào. Chú có thể ngửi thấy mùi sợ hãi của chính mình. Tên mèo đen nhỏ lò dò bước ra mép đường. Thật yên tĩnh, nhưng chân Quạ lại chân chừ.

“Đi!” Vuốt Cọp quát từ chỗ hàng rào. Chân Lửa nhìn thấy cơ bắp của chân Quạ gồng thắt lại khi nó chuẩn bị chạy. Bỗng mặt đất bắt đầu rung lên dưới chân cậu ta. Một con quái vật phóng ào ào từ đằng xa và hùng hổ gầm ngang qua. Con mèo đen lùi rúm lại một thoáng, rồi chạy thục mạng tới chỗ Sao Xanh. Một con quái vật từ hướng khác xô tới cuốn tung bụi mù ở đúng chỗ mà một nhịp tim trước đó chân cậu ta đặt tới. Chân Lửa cảm thấy lông mình run lên và chú hít hơi thật sâu để tự trấn tĩnh.

Chân Xám thật may mắn. Một khoảng yên tĩnh khá lâu cho nó băng qua đường một cách an toàn. Sau đó là đến lượt chân Lửa.

“Đi nào”, Vuốt Cọp ngao to. Chân Lửa nhìn từ Vuốt Cọp sang đường Sấm Rền, và rồi bước xa khỏi hàng cây. Chú đợi ở mép đường, giống như Sao Xanh đã làm. Một con quái vật lao sầm sập về phía chú. Chân Lửa nhìn con quái vật đang tiến đến. *Sau cơn này*, chú nghĩ, và đợi nó đi qua. Đột nhiên tim chú chững lại khi chú nhận ra con quái vật đã đổi hướng khỏi đường Sấm Rền và đang lạc băng băng dọc theo bãi cỏ. Nó đang đâm thẳng về phía chú! Một ông Hai Chân đang cười cợt trong khoang hở bên hông con quái vật. Chân Lửa lùi phắt lại, móng vuốt giương ra, bị quất mạnh bởi luồng bão tố phụt ra từ con quái vật khi nó rồ sượt qua chú chỉ cách đúng một sợi ria. Chân Lửa thụp xuống, run cầm cập, trong làn bụi mù và trở mắt nhìn con quái vật ngoặt trở lại con đường và biến mất vào khoảng xa. Qua tiếng máu rống ầm ầm trong tai, chân Lửa nhận thấy đường Sấm Rền đã yên tĩnh trở lại, và chú chạy băng qua, thật nhanh, nhanh hơn bất kỳ khi nào chú từng chạy trong đời.

“Mình tưởng cậu bị giết chết tươi rồi chứ!” Chân Xám thét lên khi chân Lửa đâm sầm vào nó, suýt bật ngửa ra.

“Mình cũng tưởng vậy!” chân Lửa thở hết vía. Cổ cậu ngừng run. Chú quay lại nhìn Vuốt Cọp phóng qua đường về phía

chúng.

“Đồ Hai Chân!” ông ta rủa khi đến bên chúng.

“Bạn có muốn nghỉ trước khi chúng ta đi tiếp không?” Sao Xanh hỏi chân Lửa.

Chân Lửa nhìn lên. Mặt trời đã xuống thấp. “Không” chú trả lời. “Con ớn”. Nhưng chú vừa điên dại chạy bắn khỏi con quái vật đến nỗi chân chú như bị sờn và yếu hẫng đi.

Đoàn mèo tiếp tục đi, với Sao Xanh dẫn đầu. Mặt đất phía bên này đường Sấm Rền đen hơn và cỏ nhám hơn dưới chân họ. Khi họ đến chân Dãy Núi, cỏ nhường chỗ cho đất đá trơ trụi, điểm vài mảnh cây thạch nam. Bây giờ mặt đất dốc lên về phía bầu trời. Những tảng đá lởm chởm ngự trên đỉnh dốc, cháy lên màu cam rực dưới ánh mặt trời.

Sao Xanh dừng lại lần nữa. Bà chọn một tảng đá ấm nắng để ngồi lên, đủ bằng phẳng và rộng cho cả năm con mèo nghỉ ngơi bên nhau.

“Trông kia”, bà meo, hắt mũi về phía con dốc tối om trước mặt họ. “Miệng Mẹ đấy”.

Chân Lửa nhóng lên nhìn. Ánh mặt trời lặn làm lóa mắt chú, và cả con dốc chìm trong bóng tối.

Những con mèo im lặng chờ. Dần dần, khi mặt trời rơi xuống phía sau Dãy Núi, chân Lửa bắt đầu tìm thấy lối vào hang, một cái lỗ vuông vức đen ngòm há miệng ra tối tui bên trong dưới một cổng vòm đá.

“Chúng ta đợi đây đến khi trăng cao hơn đã”, Sao Xanh meo. “Các trò nên đi sẵn nếu thấy đói và sau đó hãy nghỉ ngơi một chút”.

Chân Lửa vui sướng vì có cơ hội săn mồi. Bây giờ chú đói nghiêng. Chân Xám rõ ràng cũng đói meo nên nhảy tót ngay vào lùm thạch nam, lần theo mùi con mồi vương dày đặc trong không khí. Chân Lửa và chân Quạ lao theo. Vuốt Cọp phóng về hướng ngược lại, nhưng Sao Xanh vẫn ở nguyên chỗ cũ. Bà ngồi im lìm, nhìn không chớp mắt tới Miệng Mẹ.

Ba lính nhỏ thu về vô số mồi tươi. Cộng với số mồi Vuốt Cọp bắt được, họ khom mình bên vách đá và đánh chén. Nhưng dù săn mồi dễ dàng, không mèo nào nói nhiều, và không khí vẫn sục mùi căng thẳng và đề phòng.

Sau cùng, những con mèo nghỉ bên cạnh tộc trưởng của mình cho đến khi hơi ẩm nhả hết khỏi tảng đá họ nằm và màn đêm lạnh giá ập đến họ từ khắp mọi hướng. Chỉ khi đó Sao Xanh mới gọi. “Đi. Đến giờ rồi”.

Sao Xanh đứng dậy và bắt đầu bước đi về phía Miệng Mẹ. Vuốt Cọp đi bên cạnh bà, hòa nhịp từng sải chân với bà.

“Đi thôi, chân Quạ!” chân Xám gọi. Chân Quạ vẫn đang ngồi trên tảng đá, ngược nhìn trên trời lên Dãy Núi. Nghe chân Xám meo, nó mới đứng dậy và đứng đĩnh đi theo. Chân Lửa nhận thấy anh bạn mình hình như không nói một lời trong suốt chuyến đi. *Nó lo lắng về bộ tộc Bóng Tối, hay có thứ gì khác khiến nó lo sợ?* Chân Lửa tự hỏi.

Những con mèo chỉ mất một chốc là đến hang Miệng Mẹ. Chân Lửa đứng ở cửa hang ngó vào trong. Bóng tối phía bên kia cổng vòm đá còn tối hơn cả đêm nhiều mây nhất. Chân Lửa nheo mắt, cố nhìn xem đường hầm này dẫn đi đâu, nhưng chịu, chứ chẳng thấy được thứ gì.

Kế bên chú, chân Xám và chân Quạ thối thỏm vươn cổ ngó nghiêng quanh lối vào hang. Ngay cả Vuốt Cọp dường như cũng bất an trước cái lỗ đen ngòm trước mặt họ. “Làm sao chúng ta có thể tìm đường trong bóng tối thế này?” ông ta hỏi.

“Ta biết đường”, Sao Xanh trả lời. “Hãy cứ bám theo mùi của ta. Chân Quạ và chân Xám, các cậu ở lại gác bên ngoài. Chân Lửa, trò đi với ta và Vuốt Cọp đến Tảng đá Mặt Trăng”.

Chân Lửa cảm thấy hưng phấn dội khắp mình. Thật vinh dự làm sao! Chân Lửa liếc sang Vuốt Cọp. Ông chiến binh ngồ nghếch cầm lên, nhưng chân Lửa có thể nhận thấy mùi sợ hãi phảng

phát tỏa ra từ ông ta. Chú cảm thấy mạnh mẽ hơn khi Sao Xanh bước vào màn đêm.

Vuốt Cọp lắc cái đầu hùng dũng của mình và bước theo sau Sao Xanh. Gật đầu thật lẹ với hai bạn lính nhỏ, chân Lửa cũng theo sau.

Bên trong hang, mắt chú không thể dò thấy được gì. Bốn bề đen đặc mang lại cảm giác thật quái dị, nhưng chú ngạc nhiên thấy mình không hề sợ hãi. Sự háo hức muốn khám phá xem cái gì ở phía trước thậm chí còn mạnh hơn.

Không khí lạnh và ẩm ướt đâm xuyên qua bộ lông dày thấu đến tận xương, làm tê cứng cơ bắp của chú. Ngay cả những đên lạnh nhất cũng không giá buốt bằng cái lạnh ở đây. *Nơi này chưa từng biết đến hơi ấm mặt trời*, chân Lửa nghĩ, cảm thấy đá trơn trượt như băng dưới chân mình, Khí buốt thấm vào phổi chú qua từng hơi thở, cho đến lúc chú cảm thấy như bị mê sảng.

Chú bám theo Sao Xanh và Vuốt Cọp qua màn đêm, phác đoán đường đi bằng mũi và cảm thấy cô đơn không tả xiết. Họ đang bước dọc theo một đường hầm mỗi lúc mỗi xuống dốc, thoát quanh thoát quẹo. Rìa của chân Lửa vọ vào vách hang báo cho chú biết chú phải đi đâu và cua ở khúc nào. Mũi chú cho biết Sao Xanh và Vuốt Cọp chỉ cách chú một cái đuôi ở đằng trước.

Cứ thế họ đi và đi mãi. *Chúng ta đã đi bao xa rồi?* Chân Lửa tự hỏi. Thế rồi, chú bỗng cảm thấy ngứa ran ở ria. Không khí trong lỗ mũi chú hình như trong lành hơn trước. Chú hít một lần nữa, giãn người ra khi ngửi thấy mùi thế giới quen thuộc ở bên trên. Chú có thể ngửi thấy mùi than bụi, mùi của con mèo, và mùi cây thạch nam. Chắc chắn phải có lỗ hổng ở đâu đó ở trên mái đường hầm. “Chúng ta đang ở đâu đây?” chú meo trong bóng đêm.

“Chúng ta đã vào hang động của Tầng đá Mặt Trăng”, giọng trả lời nhẹ êm của Sao Xanh vang đến. “Đợi ở đây. Trăng sắp lên cao rồi”.

Chân Lửa ngồi xuống nền đá lạnh, thu gọn hai chân sau vào mình, và đợi. Chú có thể nghe thấy tiếng thở đều đều của Sao Xanh và tiếng thở dồn dập hơn, pha chút sợ hãi của Vuốt Cọp.

Đột nhiên, trong một vệt sáng còn chói lóa hơn cả mặt trời lúc hoàng hôn, hang động sáng rực lên. Đôi mắt chân Lửa mở lớn sau khi ở trong bóng tối của đường hầm. Chú vội nhắm tịt mắt lại trước luồng sáng lạnh lẽo và trắng xóa. Rồi từ từ chú hé mắt ra thành đường kẻ và nhóng về phía trước.

Chú thấy một tảng đá sáng rực rực, nhấp nháy như thể được hình thành từ vô số hạt sương. *Đá Mặt Trăng!* Chân Lửa nhìn xung quanh. Trong ánh sáng lạnh giá phản chiếu từ tảng đá, chú có thể nhận ra bóng những vách đá của một hang động có mái vòm rất cao. Tảng đá Mặt Trăng dựng lên ở ngay chính giữa nền hang, cao khoảng ba chiếc đuôi.

Sao Xanh đang nhó tròng tròng lên trên, lông của bà nhuộm trắng dưới ánh sáng của Tảng đá Mặt Trăng. Ngay cả bộ lông đen của Vuốt Cọp cũng ánh lên bằng bạc. Chân Lửa nhìn theo ánh mắt của Sao Xanh. Tuốt trên nóc hang là một khe hở để lộ một mảng trời đêm hình tam giác hẹp. Mặt trăng đang chiếu một tia sáng qua cái lỗ ấy, xuống thẳng Tảng đá Mặt Trăng, khiến cho nó sáng lấp lánh như một ngôi sao.

Kế bên mình, chú ngửi thấy mùi sợ hãi của Vuốt Cọp tăng lên, cho đến khi không thể kìm nén được. Chân Lửa chột dạ. Phải chăng ông chiến binh trông thấy điều gì đó ở đây, điều gì đó nguy hiểm? Chú thấy một chuyển động vụt đi, cảm thấy lông chặm sượt vào mình, và nghe tiếng bước chân bỏ chạy của Vuốt Cọp phóng ngược về phía lối vào hang.

“Chân Lửa hả?”, giọng của Sao Xanh trầm lặng và bình thản.

“Con vẫn ở đây”, chú hỏi hộp trả lời. “Điều gì khiến cho Vuốt Cọp sợ hãi vậy?”

“Sao xanh?” chân Lửa meo lần nữa khi bà không trả lời. Tim chú nện gấp, thúc máu chảy âm âm trong tai chú.

“Ồn thôi, chàng chiến binh trẻ, đừng lo”, Sao Xanh lần thâm. Giọng bình thản của bà trấn an chú đôi chút. “Ta nghĩ thấy Vuốt Cọp kinh ngạc vì sức mạng của Tảng đá Mặt Trăng. Ở thế giới trên kia, Vuốt Cọp là một chiến binh vĩ đại và can đảm, nhưng ở dưới này, nơi tâm linh của bộ tộc Sao cất tiếng, một con mèo cần phải có thứ sức mạnh khác. Trò cảm thấy thế nào, chân Lửa?”

Chân Lửa hít sâu, và cố thả lỏng người. “Con chỉ thấy tò mò thôi”. Chú thú nhận.

“Vậy là tốt”, Sao Xanh đáp.

Chân Lửa nhìn lại Tảng đá Mặt Trăng. Mắt chú dần quen với ánh sáng của nó và chú không còn bị lóa mắt nữa. Thay vì vậy nó xoa dịu chú. Giật nhẹ đuôi một cái, chú nhớ lại giấc mơ của mình. Đây là quả cầu sáng chói mà chú đã trông thấy!

Bị mê hoặc, chân Lửa nhìn Sao Xanh bước tới tảng đá và nằm xuống bên cạnh nó. Bà nhướn đầu ra phía trước và chạm mũi vào Tảng đá Mặt Trăng. Đôi mắt màu xanh da trời của bà nháng lên phản chiếu ánh sáng của đá trước khi bà nhắm mắt lại. bây giờ bề tựa đầu vào chân trước, mí mắt bà giật nhẹ nhẹ. *Bà đang ngủ chăng?* Chợt chân Lửa nhớ lại lời của chân Xám: “Những tộc trưởng mới phải ngủ gần tảng đá, và khi ngủ, họ sẽ có những giấc mơ đặc biệt”.

Chú đợi. Cái lạnh ở đây không cắt buốt, nhưng chú vẫn thấy mình run bần bật. Chú không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua nhưng đột nhiên tảng đá thôi phát sáng. Toàn bộ hang động lại chìm vào màn đen một lần nữa. Chân Lửa ngược nhìn lỗ hổng trên trần hang. Mặt trăng đã đi qua, không còn thấy. Tất cả những gì còn lại là những ngôi sao nhỏ li ti nhấp nháy trên nền trời đen.

Chân Lửa có thể nhận ra hình hài mờ mờ của tộc trưởng mình, đang nằm bên cạnh Tảng đá Mặt Trăng. Chú muốn gọi lớn tên bà, nhưng không dám phá vỡ sự tĩnh lặng.

Một hồi bất tận sau, bà nói với chú, “Chân Lửa? Trò vẫn còn ở đó chứ?” giọng bà nghe xa xăm và xúc động.

“Vâng, thưa Sao Xanh”, chân Lửa nghe thấy bước chân của Sao Xanh tiến đến.

“Nhanh lên”, bà giục giã. Chú cảm thấy lông của bà cọ vào mình. “Chúng ta phải trở về trại mau”.

Chân Lửa phóng nhanh theo bà, ngạc nhiên vì bà chạy xuyên qua bóng tối với tốc độ nhanh đến vậy. Chú bao bừa theo mùi của bà, đi lên đường hầm đá càng lúc càng cao, cho đến khi bà dẫn chú an toàn trở lại thế giới bên ngoài.

Vuốt Cọp đang đợi ngoài khoảng không bên cạnh chân Xám và chân Quạ khi Sao Xanh và chân Lửa leo ra khỏi hang. Về mặt ông ta lạnh lùng và lông hơi xù lên, nhưng ông vẫn ngồi bất động và trang nghiêm.

“Vuốt Cọp”, Sao Xanh chào ông nhưng không dả động gì đến cuộc tháo chạy khỏi lòng đất của ông chiến binh.

Vuốt Cọp thả lỏng người một chút. “Bà biết được điều gì?”

“Chúng ta phải về lại trại ngay lập tức”, Sao Xanh gấp gáp meo.

Chân Lửa thấy một nỗi tuyệt vọng trong đôi mắt tộc trưởng của mình. Bây giờ, nỗi ám ảnh kinh hoàng của giấc mơ ủa về trong ký ức của chú: những con mèo chạy tán loạn, những chiến binh màu đen, to lớn; tiếng gào thét thiết xé ta. Chân Lửa cố gạt đi nỗi sợ tê buốt đang bám riết lấy cơ bắp mình, và phóng theo Sao Xanh khi và và những mèo khác lao xuống con dốc tối, rời xa khỏi

Miệng Mẹ. Chẳng lẽ những hình ảnh ác mộng sắp trở thành hiện thực?

Họ trở lại con đường mà họ đã đi qua. Mặt trăng đã biến mất sau một dải mây. Trời tối thui, nhưng ít nhất thì đường Sấm Rền yên tĩnh hơn. Con quái vật duy nhất mà họ nghe được ở cách rất xa. Những con mèo băng qua đường cùng một lượt và đi qua hàng cây ở phía bên kia.

Chân Lửa cảm thấy cơ bắp mình chai cứng lại vì mỗi một khi họ quây quã bước đi. Sao Xanh vẫn lướt đi thần tốc, mũi hình về phía trước và đuôi vênh cao. Vuốt Cọp chạy chồm chồm bên cạnh bà. Chân Lửa theo sau vài bước cùng với chân Xám, nhưng chân Quạ đang tụt dần ở phía sau.

“Nhanh lên, chân Quạ!” Vuốt Cọp gầm qua vai ông.

Chân Quạ chững lại một nhịp rồi phóng vút cho đến khi nó bắt kịp chân Lửa và chân Xám.

“Cậu ổn chứ?” chân Lửa hỏi.

“Ừ”, chân Quạ thở hồng hộc, không nhìn mắt chân Lửa. “Chỉ hơi mệt thôi”.

Họ bò xuống một rãnh mương sâu rồi leo lên bờ bên kia.

“Vuốt Cọp đã nói gì khi ông ta ra khỏi hang?” chân Lửa hỏi cố gắng không tỏ ra tò mò.

“Ông ấy muốn kiểm tra xem tụi mình còn gác lối vào hang

hay không?”, chân Xám trả lời. “Sao vậy?”

Chân Lửa tần ngần. “Bạn có nghĩ thấy gì khác lạ ở ông ta không?” chú hỏi.

“Hình như ông ta cúi bấn”, chân Quạ bạo gan nói.

“Không phải chỉ có mình ông ta!” chân Xám meo, nhìn con mèo đen.

“Ý bồ là sao?” chân Quạ hỏi.

“Đạo này cứ hể trông thấy ông ta là lông cổ bồ lại dựng đứng lên”, chân Xám thì thầm. “Bồ gần như tuột khỏi da khi ông ấy bật ra khỏi hang”.

“Tại ông ấy khiến mình hết hồn”, chân Quạ phản kháng. “Bồ phải công nhận là Miệng Mệ ớn lạnh quá trời”.

“Ừ”, chân Xám đồng tình.

Những con mèo chui qua phía dưới một hàng rào và một ruộng bắp sáng bạc dưới ánh trăng, và đi men theo con mương chảy quanh rìa ruộng bắp.

“Trong hang trông thế nào hả, chân Lửa?” chân Xám hỏi. “Bạn có thấy Tảng đá Mặt Trăng không?”

“Thấy. Nó thật trắng lệt!” chân Lửa cảm thấy như kim châm lên lông mình khi nhớ lại.

Chân Xám nhìn chú đầy ngưỡng mộ. “Vậy là nó có thật! Tảng đá tỏa sáng thật sự dưới lòng đất”.

Chân Lửa không trả lời. Chú nhắm mắt lại, nhắm nháp hình ảnh Tảng đá Mặt Trăng lấp lóa trong tâm trí mình. Rồi bỗng những hình ảnh từ giấc mơ len vào đầu chú, khiến chú hoảng hồn mở

choàng mắt ra. Sao Xanh nói đúng: họ cần phải trở về trại càng nhanh càng tốt.

Ở đằng trước Vuốt Cọp và Sao Xanh đã nhảy qua hàng rào, ra khỏi ruộng bắp. Bọn lính nhỏ theo sau, cúi ép mình dưới hàng rào, lên một con đường đất. Đó là con đường đi ngang qua nhà của Hai Chân và lũ chó. Chân Lửa ngược lên thấy Sao Xanh và Vuốt Cọp chạy không mệt mỏi bên nhau, bóng họ hắt lên đường chân trời ửng đỏ. Mặt trời sắp mọc rồi.

“Trông kìa!” chú kêu chân Xám và chân Quạ. Một con mèo lạ nhảy ra đứng trước mặt hai chiến binh.

“Một kẻ cô độc!” chân Xám rít lên. Ba lính nhỏ vội vã phóng tới.

Tên lạ mặt là một anh mèo trắng đen chắc khỏe, thấp hơn các vị chiến binh nhưng cơ bắp gồ ghề.

“Đây là Lúa Mạch”, Sao Xanh giải thích với lũ lính nhỏ khi chúng đuổi kịp. “Anh ta sống gần ổ của Hai Chân này”.

“Xin chào!” anh mèo meo. “Tôi đã không nhìn thấy mèo nào của bộ tộc bà nhiều mùa trăng rồi. Bà khỏe không, Sao Xanh?”

“Ta khỏe, cảm ơn”, Sao Xanh trả lời. “Còn anh thì sao, Lúa Mạch? Lũ mèo ở đây ra sao kể từ lúc chúng tôi đi qua?”

“Không tệ lắm”, Lúa Mạch trả lời, với vẻ hòa nhã hiện lên trong mắt. “Một điều tốt về Hai Chân là ta luôn tìm được nhiều chuột cống gần đó”. Anh mèo trắng tiếp: “Trông bà có vẻ vội hơn bình thường. Mọi chuyện vẫn ổn cả chứ?”

Vuốt Cọp nhìn Lúa Mạch. Một tiếng gừ rung động sâu trong ngực ông. Chân Lửa có thể cảm nhận là ông chiến binh đang nghi ngờ tính tò mò của anh chàng cô độc.

“Ta không muốn xa bộ tộc của mình quá lâu”. Sao Xanh trả lời không do dự.

“Vẫn luôn vậy, Sao Xanh, bà luôn gắn bó với bộ tộc mình hết như mèo mẹ với đám con vậy”, Lúa Mạch quan sát, trông tử tế.

“Anh muốn gì, Lúa Mạch?” Vuốt Cọp hỏi.

Lúa Mạch nhìn ông ta có ý trách móc. “Tôi chỉ muốn cảnh báo cho các quý vị biết là hiện đang có hai con chó ở đây. Quý vị sẽ an toàn hơn khi quay ngược lại ruộng bắp thay vì đi ngang qua sân”.

“Chúng tôi biết bọn chó đó. Chúng tôi đã thấy chúng từ trước...” Vuốt Cọp bắt đầu một cách thiếu kiên nhẫn.

“Chúng tôi rất biết ơn anh đã cảnh báo chúng tôi”, Sao Xanh cắt ngang. “Cảm ơn, Lúa Mạch. Lần sau...”

Lúa Mạch vẫy đuôi. “Đi đường an toàn nhé”, anh ta meo khi phóng khỏi con đường.

“Đi”, Sao Xanh ra lệnh, cùng rời bỏ con đường đất. Bá lách mình qua đám cỏ dài giữa con đường và cái hàng rào dẫn trở vào ruộng bắp. Ba lính nhỏ đi theo bà, nhưng Vuốt Cọp vẫn còn lưỡng lự.

“Bà tin lời kẻ cô đơn ư?” ông ta meo.

Sao Xanh dừng lại, quay sang nhìn thẳng ông ta. “Ông thích đối mặt với lũ chó hơn à?”

“Chúng bị xích hồi hôm chúng ta đi qua mà”, Vuốt Cọp chỉ ra.

“Có thể bây giờ chúng đã được thả rồi. Chúng ta sẽ đi lối này”, Sao Xanh meo. Bà chui qua hàng rào để vào đồng ruộng.

Chân Lửa lách theo sau bà, kế đó là chân Xám, chân Quạ, và cuối cùng là Vuốt Cọp.

Lúc này, mặt trời đã ló đầu qua đường chân trời. Hàng rào lỏng lẻo những hạt sương mai, hứa hẹn một ngày nắng ấm nữa.

Đoàn mèo nhẹ bước dọc theo mép con mương. Chân Lửa nhìn xuống rãnh nước sâu, hai bờ dốc đầy những cây tầm ma. Chân Lửa có thể ngửi thấy mùi con mồi. Cái mùi đặng đặng này có gì đó quen quen, nhưng từ lâu lắm rồi chú không ngửi thấy nó.

Một tiếng thét đinh tai khiến chân Lửa quay ngoắt lại. Chân Quạ đang giằng co và đang cào cào nền đất. Cái gì đó đã giữ chặt căng nó và đang lôi nó xuống mương.

“Chuột cống!” Vuốt Cọp hét lớn. “Lúa Mạch đã lừa chúng ta vào bẫy!”

Trước khi họ kịp phản ứng, tất cả năm con mèo đã bị bao vây. Đám chuột cống to tổ chẳng màu nâu di chuyển thànhbầy lúc nhúc ra khỏi con mương, kêu chín chít rợn người. Chân Lửa có thể thấy những chiếc răng cửa bén ngọt của chúng lóe lên trong ánh nắng sớm.

Đột nhiên một con phóng lên vai chân Lửa. Con đầu chọc xuyên qua vai chú khi hàm răng con chuột cắm vào da thịt chân Lửa. Một con khác tóm chặt cổ chú bằng đôi hàm mạnh bạo của nó.

Chân Lửa ngã vật ra, giãy giụa điên cuồng, cố bươn thoát. Chú biết lũ chuột không mạnh bằng mình, nhưng chúng đông hơn nhiều. Tiếng ngao, tiếng rít, và tiếng gào cho chú biết những mèo kia cũng đang bị tấn công.

Chân Lửa chém mạnh chân trước, chẻ con chuột bám trên cổ mình ra. Nó buông, nhưng một con khác lập tức kẹp chặt đuôi chú. Nhanh như chớp, mạnh mẽ hơn vì sợ hãi và tức giận, chân

Lửa chém chặt lia lia vào bọn tấn công mình. Quẹo đầu lại, chú phập rẫng vào tên chuột báo trên vai mình. Cảm thấy xương cổ nó gãy rãng rắc trong miệng, cơ thể nó mềm xuôi ra trước khi rớt xuống đất.

Chân Lửa đau điếng hồn khi một con chuột khác lại nhảy lên lưng chú và nghiến. Ở đầu khoeo mắt, chú chợt thấy một vệt lông trắng. Trong thoáng chốc chú thấy mình chòng chành, rồi chú cảm thấy con chuột bị rút khỏi mình. Chân Lửa quay sang thì thấy Lúa Mạch đang quăng tên găm nhắm xuống nương.

Không chần chừ, Lúa Mạch liếc quanh và lao vù đến chỗ Sao Xanh. Bà đang quần quai trên đường, bị phủ đầy chuột. Trong nháy mắt, Lúa Mạch ngoạm xương sống của một con trong bọn chúng giữa hai hàm răng mình và dứt nó ra khỏi người bà một cách dễ dàng. Anh nhả nó xuống đất và ngoạm một con khác trong lúc Sao Xanh quấy đạp bên dưới anh.

Chân Lửa nhào đến chỗ chân Xám, đang bị tấn công cả hai mạn sườn ởi hai con chuột nhỏ. Chân Lửa vồ ngay con gần nhất, cắn mạnh một cái chết tươi. Chân Xám ráng quay đầu và lẳng con vật xuống nương mạnh hết sức. Tên này không thể ngoi lên được.

“Chúng bỏ chạy rồi!” Vuốt Cọp ngao.

Quả vậy, lũ chuột còn lại cuống quýt chạy đi tìm chỗ núp dưới con nương. Chân Lửa có thể nghe thấy tiếng chân nhỏ xú lệt sột biến mất vào bụi tầm ma. Những vết cắn trên vai và cẳng sau chú nhói buốt. Chú cẩn thận liếm lông mình, ướm và bê bết máu, mùi hăng trộn lẫn mùi tanh rình của lũ chuột.

Chân Lửa ngó quanh tìm chân Quạ. Chân Xám đang đứng ngoài rìa bụi tầm ma, meo meo khích lệ khi chân quạ đang cố hích ra khỏi con nương, mình mảy bết bùn và hôi thối. Một con chuột sung sức vẫn còn treo tòn teng ở đuôi nó. Chân Lửa nhảy tới và kết liễu con vật tức thì, trong khi chân Xám phụ kéo chân Quạ lên bờ nương.

Bấy giờ chân Lửa mới tìm Sao Xanh. Chú nhìn thấy Lúa Mạch trước, đang đứng trên bờm đảo mắt xuống tận đáy ruộng tìm bầy chuột. Sao Xanh đang nằm trên mặt đất gần đó. Hoảng vía, chân Lửa lao tới bên tộc trưởng của mình. Mảng lông dày màu xám phía sau cổ bà ướt sũng mái. “Sao Xanh?” chú gọi.

Sao Xanh không đáp.

Một tiếng ngao dữ tợn khiến chân Lửa ngược lên.

Vuốt Cọp chồm tới Lúa Mạch và ghì chặt anh ta xuống đất. “Người đã đưa bọn ta vào đây!” ông ta gầm gừ.

“Tôi không biết lũ chuột ở đây!” Lúa Mạch cãi, chân anh ta quơ quào mặt đất để cố gượng đứng lên.

“Tại sao người bảo bọn ta đi đường này?” Vuốt Cọp rít lên.

“Tại chó!”

“Lũ chó đã bị cột khi bọn ta đi ngang qua lúc trước”.

“Hai Chân đã thả chúng ra hồi đêm. Chúng canh nhà cho ông ấy”, Lúa Mạch thở hổn hển, oằn mình dưới sức nặng bộ chan khổng lồ của Vuốt Cọp.

“Vuốt Cọp! Sao Xanh bị thương rồi!” Chân Lửa gào vang.

Vuốt Cọp buông Lúa Mạch ra ngay tức khắc. Lúa Mạch vùng dậy và giữ đất ra khỏi lông. Ông chiến binh lao đến chỗ Sao Xanh và ngửi vết thương của bà.

“Chúng ta có thể làm gì không?” chân Lửa hỏi.

“Bây giờ bà ấy đang ở trong vòng tay của bộ tộc Sao”, Vuốt Cọp trịnh trọng meo và lùi lại.

Chân Lửa mở to mắt ngơ ngác. Có phải ý Vuốt Cọp nói là Sao Xanh đã chết rồi? Lòng chú dựng lên khi nhìn xuống tộc trưởng. Đây có phải là điều mà những tâm linh ở Tầng đá Mặt Trăng đã cảnh báo bà?

Chân Xám và chân Quạ nhập vào họ và đứng bên cạnh tộc trưởng, sợ chết điếng. Lúa Mạch lảng tránh ở phía sau, vươn cổ vào xem chuyện gì xảy ra.

Mắt của Sao Xanh mở nhưng đờ đẫn, cơ thể màu xám của bà nằm bất động. Đường như bà không hề thở.

“Bà chế rồi à?” chân Quạ thì thào.

“Ta không biết. Chúng ta phải chờ xem”, Vuốt Cọp trả lời.

Năm con mèo đợi trong im lặng khi mặt trời bắt đầu nhích vào bầu trời. Chân Lửa thấy mình cầm nín cầu nguyện bộ tộc Sao phù hộ cho tộc trưởng, đưa bà trở lại với chúng.

Thế rồi Sao Xanh động dậy. Chóp đuôi bà co giật và bà ngóc đầu lên.

“Sao Xanh?” chân Lửa gọi, giọng chú run lên.

“Ồn rồi”, Sao Xanh thều thào. “Ta vẫn còn đây. Ta vừa mất đi một mạng, nhưng đó không phải là mạng thứ chín của ta”.

Niềm vui ngập tràn trong chân Lửa. Chú nhìn Vuốt Cọp, chờ xem nét khuây khỏa trên mặt ông ta, nhưng lão chiến binh sẫm màu không hề biểu lộ gì.

“Tốt”, Vuốt Cọp trình thượng meo. “Chân Quạ, đi lấy mạng nhện về đắp vết thương cho Sao Xanh. Chân Xám, đi tìm cỏ mọc tặc hoặc cúc vạn thọ”. Hai lính nhỏ lao vút đi. “Lúa Mạch, tôi nghĩ là anh có thể rời chúng tôi được rồi”.

Chân Lửa nhìn kẻ cô đơn vừa chiến đấu kiên cường để giúp họ. Chú muốn cảm ơn anh, nhưng dưới ánh mắt hung tợn của Vuốt Cọp, chú không dám. Thay vì nói, chân Lửa gật đầu nhè hều với Lúa Mạch. Lúa Mạch dường như hiểu, bởi vì anh gật đầu lại và bỏ đi, không nói nửa lời.

Sao Xanh vẫn nằm trên con đường đất. “Tất cả đều ổn chứ?” bà hỏi, giọng khản đặc.

Vuốt Cọp gật đầu.

Chân Xám làm xong nhiệm vụ trở về, tay trái nó quấn một nùi mạng nhện dày. “Đây ạ”, nó meo.

“Con đắp vết thương cho bà ấy nhé?” Chân Lửa hỏi Vuốt Cọp. “Nanh Vàng đã chỉ cho con biết cách làm như thế nào”.

“Tốt”, Vuốt Cọp đồng ý. Ông bước đi và đảo khắp con mương một lần nữa, đôi tai ông vểnh lên để dò tiếng của bọn chuột cống.

Chân Lửa lột một cục mạng nhện khỏi tay chân Quạ và bắt đầu ấn chắc chúng vào những vết thương của Sao Xanh.

Bà nhăn mặt khi chân Lửa chạm vào. “Nếu không có Vuốt Cọp, chắc lũ chuột đã ăn tươi nuốt sống ta rồi”, bà lầm bầm, giọng nghèn lại đau đớn.

“Không phải Vuốt Cọp là mèo đã cứu bà. Đó là Lúa Mạch”, chân Lửa thì thào khi chú lấy thêm một ít mạng nhện nữa từ chân Quạ.

“Lúa Mạch à?” Sao Xanh có vẻ kinh ngạc. “Anh ta có ở đây không?”

“Vuốt Cọp đuổi anh ấy đi rồi”, chân Lửa lặng lẽ trả lời.

“Ông ta cho rằng Lúa Mạch đã đưa chúng ta vào bẫy”.

“Còn cậu thì nghĩ sao?” Sao Xanh khò khè.

Chân Lửa không ngược lên, mà tập trung ấn miếng mạng nhện cuối cùng vào chỗ. “Lúa Mạch là một kẻ cô đơn. Anh ta sẽ được lợi gì khi đưa chúng ta vào bẫy rồi lại cứu chúng ta ra?” chú kết luận.

Sao Xanh hạ đầu xuống và lại nhắm mắt lại.

Chân Xám trở về với một ít cỏ mọc tặc (horsetail: cỏ mọc tặc – một loại thân thảo, lá kim mọc thành từng chùm từng lớp, hơi giống lá thông. Có tác dụng chống sưng, chống nhiễm trùng, mưng mủ, phù nề). Chân Lửa nhai lá và xịt nước cốt lên vết thương của Sao Xanh. Chú biết cái này sẽ chống nhiễm trùng, nhưng chú vẫn ước gì Lá Đóm có mặt ở đây với chú, cùng với kiến thức và tài trị bệnh của cô.

“Chúng ta nên nghỉ ở đây trong khi chờ Sao Xanh hồi phục”. Vuốt Cọp loan báo khi bước tới.

“Không”, Sao Xanh khẳng khái. “Chúng ta phải quay về trại”. Nhắm mắt lại trong đau đớn, bà cố đứng dậy. “Đi tiếp nào”.

Tộc trưởng của bộ tộc Sấm khắp khiêng bước men theo bờ ruộng. Vuốt Cọp đi bên cạnh bà, mặt ông ta tối sầm với những suy nghĩ khó hiểu. Bọn lính nhỏ lăm liếc nhìn nhau, và rồi bám theo.

“Đã rất lâu rồi kể từ khi chúng tôi thấy bà mất đi một mạng, Sao Xanh à”. Chân Lửa loáng thoáng nghe những lời thì thầm của Vuốt Cọp. “Đến bây giờ bà đã mất bao nhiêu mạng rồi?”

Chân Lửa không thể không ngạc nhiên trước sự tò mò huych toẹt của Vuốt Cọp.

“Đó là mạng thứ năm của ta”, Sao Xanh lặng lẽ trả lời.

Chân Lửa căng tai lắng nghe, nhưng Vuốt Cọp không nói gì thêm. Ông ta bước tiếp, đắm chìm trong những suy tính

Chương 17

Mặt trời cao đến rồi đi khi những con mèo đi ngang qua vùng đất săn cũ của bộ tộc Gió. Sự im lặng nặng nề của họ chứng tỏ họ vẫn còn đau đớn sau cuộc tỉ thí với đàn chuột cống. Chân Lửa cảm thấy như bị cào bị cắn khắp người. Chú thấy chân Xám đi cà nhắc, thỉnh thoảng lại nhảy lò cò trên ba chân để bảo vệ cái chân sau bị thương của nó. Nhưng chính Sao Xanh là mèo khiến chú lo nhất. Tốc độ của bà đã chậm hơn rất nhiều, nhưng bà từ chối dừng lại nghỉ. Về cương quyết trên khuôn mặt tối sẫm vì đau đớn của bà cho chân Lửa biết rằng bà mong ngóng về đến trại bộ tộc Sấm biết chừng nào.

“Đừng lo về bọn chính binh bộ tộc Bóng Tối”, bà meo qua hàm răng nghiền chặt khi Vuốt Cọp dừng lại để hít thở không khí. “Hôm nay ông sẽ không tìm thấy tên nào ở đây đâu”.

Làm sao bà có thể chắc như vậy? chân Lửa tự hỏi.

Họ thận trọng đi xuống sườn đồi dốc đá dẫn đến điểm Bón Cây và đi vào con đường quen thuộc dẫn về nhà. Đã quá trưa, và chân Lửa bắt đầu khát khao nghĩ về cái ổ của mình, và sự trợ giúp tận tình của môi tươi.

“Mình có thể ngửi thấy mùi hôi thối của bộ tộc Bóng Tối”, chân Xám xì xầm với chân Lửa khi chúng lê lét qua vùng săn bắt của bộ tộc Sấm.

“Có lẽ gió thổi mùi chúng đến từ lãnh địa bộ tộc Gió”, chân Lửa phỏng đoán. Chú ngửi thấy mùi, và những sợi ria của chú run

lên.

Đột nhiên chân Quạ dừng lại. “Mấy cậu có nghe thấy không?” nó meo, giọng lạc đi.

Chân Lửa căng tai ra. Mới đầu chú chỉ nghe thấy những âm thanh quen thuộc của rừng – tiếng lá xào xạc, tiếng một con chim bỏ câu gù. Nhưng rồi máu chú đông lại. Từ xa, chú có thể nghe thấy tiếng gào rú kinh hoàng của một trận chiến, tiếng rít thắt thanh của lũ mèo con đang khiếp sợ.

“Nhanh lên!” Sao Xanh gào vang. “Đúng như bộ tộc Sao cảnh báo ta. Trại của chúng ta bị tấn công!” bà cố lao về trước, nhưng lão đảo. Bà ráng đứng dậy và lê bước đi tiếp.

Vuốt Cọp và chân lửa cùng lao về phía trước, vai kề vai. Chân Xám và chân Quạ bám theo, lông đuôi của họ xù lên to gấp đôi kích thước bình thường. Chân Lửa quên bằng cơn đau của mình khi chú phóng về trại. Điều quan tâm duy nhất của chú bây giờ là bảo vệ bộ tộc.

Âm thanh của cuộc chiến càng lúc càng to khi chú về gần tới lối vào trại, và mùi nồng nặc của bọn bộ tộc Bóng Tối tràn đầy lỗ mũi chú. Chú bám sát đằng sau Vuốt Cọp khi tất cả cùng lao bắn qua đường hầm và xông vào trắng trống.

Họ đụng phải một trận hỗn chiến. Những con mèo bộ tộc Sấm đang chiến đấu ác liệt với những chiến binh bộ tộc Bóng Tối. Lũ mèo con không thấy đâu, và chân Lửa hy vọng chúng được che giấu an toàn trong nhà trẻ. Chú đoán những ông bà mèo già yếu nhất đang trú ẩn bên trong thân rỗng của cái cây đổ.

Khắp mọi xó xỉnh trong trại dường như đều náo động với những chiến binh. Chân Lửa nhìn thấy Long Tuyết và Hoa Vàng đang cào và đớp một tên mèo xám to bành. Ngay cả chị mèo mướp trẻ Mặt Vện cũng đang chiến đấu, mặc dù chị đã rất cận kề ngày sinh nở. Văn Đen đang kệt trong trận đấu nảy lửa với một tên chiến

binh đen thùi lùi. Ba trong số những mèo già – Tai Nhỏ, Da Vá, và Độc Nhân – đang anh dũng ngắt nhéo một gã mèo nhị thể nhanh nhẹn và dữ tợn gấp đôi họ.

Những con mèo vừa trở về lao ngay vào cuộc chiến. Chân Lửa nhằm liền một nữ binh mèo mướp to hơn mình nhiều, và cắm ngập hàm răng sắc nhọn vào cẳng chân mụ. Mụ ta ré lên đau đớn và quay lại, chém móng vuốt đánh xoẹt và phóng hàm răng nhe ra về phía cô chú. Chân Lửa bẻ người né cú tộp của mụ. Bà mèo đua tốc độ không kịp với chú nên bị chú kẹp từ phía sau và lột giật xuống đất. Bằng đôi chân sau chắc khỏe của mình, chú ra sức cào lưng mụ cho đến khi mụ rú lên khiếp đảm và giằng thoát ra khỏi chú, đâm đầu cút thẳng vào những bụi cây thấp xung quanh trại.

Chân Lửa liếc quanh và thấy Sao Xanh đã về đến. Bất chấp bị thương, bà đang chiến đấu với một tên mèo mướp khác. Trước giờ chân Lửa vẫn chưa từng thấy bà chiến đấu, nhưng đầu bị thương, bà vẫn là một đối thủ dũng mãnh. Nạn nhân của bà vùng chạy, nhưng bà ghìm chặt hấn lại và quào dữ dội đến nỗi chân Lửa bảo đảm hấn phải mang những vết sẹo của cuộc chiến này suốt nhiều mùa trắng.

Rồi chú nhìn thấy một tên mèo bộ tộc Bóng Tối màu trắng với những cái chân đen nhẫy đang lôi một mèo già bộ tộc Sấm ra khỏi nhà trẻ. Chân Lửa nhớ lại mớ chân đen khác thường đó ở cuộc Tụ Hạp. Bàn Chân Đen! Thủ lĩnh trở tá bộ tộc Bóng Tối thực hiện nhanh đòn diệt bà mèo già, vốn đã kiệt lực bảo vệ lũ trẻ nít, và bắt đầu thò một bàn chân to tổ bố của hấn vào bụi mâm xôi. Bọn mèo con đang khóc thét và kêu gào bạt vía, không được bảo vệ vì lúc này các bà mẹ của chúng đang phải vật lộn với những chiến binh bộ tộc Bóng Tối ở ngoài trắng trổng.

Chân Lửa chuẩn bị lao về phía nhà trẻ, thì một bộ vuốt phạt cái phụp xuống sườn chú, đau chết điếng, chú quay phắt lại thì thấy một mụ mèo nhị thể gầy gò xương đang vồ mình. Trong khi té vật xuống đất, chú cố báo cho những con mèo khác của bộ tộc Sấm biết bọn trẻ đang gặp nguy hiểm. Vừa chiến đấu bằng tất cả sức lực

hầu thoát khỏi sự kìm kẹp của tên mèo nhị thể, chú vừa giật đầu liên tục để quan sát bụi mâm xôi.

Bàn Chân Đen đã vớt được hai mèo con ra khỏi ổ của chúng và đang thò tay hốt con thứ ba.

Chân Lửa không còn thấy gì nữa khi con mèo nhị thể rạch bụng chú bằng móng vuốt sau của nó. Chân Lửa vặn mình lộn chân lại và quỳ mọp xuống như thể đã đầu hàng. Mèo này lúc trước đã hữu hiệu và nay vẫn hữu hiệu. Khi con mèo nhị thể đắc thắng kẹp chặt chú và đang định cắm răng vào cổ chú, thì chân Lửa búng mình lên hết sức, hất văng mũ nữ binh ra xa. Chú xô tới và trong chớp mắt đã đè mũ chiến binh bị đứt hơi xuống. Lần này, không chút nhân nhượng, chú thọc sâu răng mình vào vai mũ chiến binh. Vết cắn khiến cho mũ mèo cái gào thảm thiết và chạy chối chết vào bụi cây.

Chân Lửa chồm dậy, lao như tên bắn đến nhà trẻ, và thò đầu qua lối vào. Bàn Chân Đen không thấy đâu cả. Bên trong ổ, đang hụp người xuống đám trẻ hốt hoảng là Nanh Vàng. Bộ lông màu xám của bà dính đầy máu, và một mắt của bà sưng vù lên đau đớn. Bà ngược nhìn chân Lửa cùng một tiếng rít hung dữ, sau đó nhận ra chân Lửa, bà ngao. “Chúng ồn cả. Để ta bảo vệ chúng”.

Chân Lửa quan sát bà trấn an lũ trẻ đang sợ khiếp vía, và lời cảnh báo tàn bạo của Sao Gãy về tên lửa đảo bộ tộc Bóng Tối chột nhoáng lên trong đầu chú. Bây giờ chú không còn thời gian để nghĩ về điều đó nữa. Chú buộc phải tin vào Nanh Vàng. Chú vội gật đầu và dùn người lùn khỏi bụi mâm xôi.

Lúc này chỉ còn lại vài tên mèo bộ tộc Bóng Tối ở trong trại. Chân Quạ và chân Xám đang chiến đấu kẻ vai sát cánh bên nhau, chém túi bụi một tên mèo đang cho đến lúc hẳn phải rú lên bỏ chạy vào bụi rậm. Bão Trắng và Vằn Đen truy đuổi hai tên xâm lược cuối cùng ra khỏi trại, tổng tiến chúng bằng vài cú tát và cào mạnh thêm nữa.

Chân Lửa ngồi xuống, mệt đứt hơi, và nhìn trời chết xung quanh trại. Nó bị tàn phá nặng nề. Máu vương khắp trắng trắng, và những túm lông bay loạn xạ cùng với bụi. Bức tường bụi cây thấp bao quanh trại bị xé rách toác, nơi những kẻ xâm lược đột nhập vào.

Lần lượt, từng con mèo bộ tộc Sấm tập trung dưới Bục Đá. Chân Xám đến ngồi kế bên chân Lửa, hai sườn nó phập phồng, nhấp nhô, máu nhỏ xuống từng giọt và từ một chiếc tai rách tươm. Chân Quạ nằm phịch xuống và bắt đầu liếm vết thương trên đuôi của mình. Mấy cô máy bè mèo chạy nhào nhào đến nhà trẻ để kiểm tra lại đàn mèo con. Chân Lửa thấy mình căng thẳng chờ đợi họ trở ra, tầm nhìn của chú bị những con mèo khác che khuất. Chú nhẹ cả khi nghe tiếng rừ và tiếng meo mừng từ phía bụi mâm xôi.

Lông Tuyết len lỏi trở ra qua đám đông, theo sau là Nanh Vàng. Cô mèo trắng bước đến phía trước và thông báo với họ. “Tất cả bọn trẻ của chúng ta đều an toàn, nhờ có Nanh Vàng. Một tên chiến binh bộ tộc Bóng Tối đã giết chết Đuôi Hoa Hồng gan dạ và đang định cướp bầy trẻ khỏi ổ, nhưng Nanh Vàng đã đuổi hắn đi”.

“Gã đó cũng không phải là một chiến binh tầm thường đâu”, chân Lửa chen vào. Chú quyết định phải cho bộ tộc biết là họ đã nợ Nanh Vàng nhiều đến thế nào. “Tôi đã thấy hắn, đó là Bàn Chân Đen”.

“Thủ lĩnh của bộ tộc Bóng Tối!” Mặt Vện kêu lên, chị đã chiến đấu rất quyết liệt để bảo vệ bầy con chưa ra đời trong cái bụng ễnh lên của chị.

Có chút xao động ngoài bìa nhóm mèo khi Sao Xanh khập khiễng bước tới trước và đến bên các lính nhỏ. Về góc cạnh và u ám trên gương mặt bà đủ để cho chân Lửa biết rằng có điều gì đó bất ổn.

“Lá Đóm đang ở bên Tim Sư Tử”, bà nói nhỏ. “Ông ấy bị thương trong cuộc chiến. Trông rất tệ”. Bà quay đầu về phía bóng

râm ở đằng kia Bực Đá, nơi ông chiến binh đang nằm, chỉ còn là một đồng lông màu vàng óng bết đất.

Một tiếng khóc thét bật lên từ cổ họng chân Xám và nó chạy bay đến chỗ Tim Sư Tử. Lá Đóm, đang nghiêng mình kính cẩn trước thủ lĩnh bộ tộc Sấm, liền lùi lại nhường chỗ cho cậu lính nhỏ trẻ chia lưỡi lần cuối cùng với mèo bảo trợ của cậu ta. Khi tiếng gào thê lương của chân Xám vang vọng khắp trắng trống, lông của chân Lửa tê nhói và máu của chú như đông lại. Đó là tiếng thét mà chú đã nghe được trong giấc mơ của mình! Bỗng chốc, đầu chú quay cuồng, sau đó chú lắc mạnh người. Chú cần phải giữ bình tĩnh trong lúc này, vì chân Xám.

Chân Lửa nhìn Sao Xanh, bà gật đầu, và chú bước đến với bạn bên Bực Đá. Chú dừng lại chốc lát bên cạnh Lá Đóm.

Trông có vẻ kiệt sức và đôi mắt đại đi vì đau buồn. “Giờ cô không thể giúp gì được cho Tim Sư Tử nữa”, cô lặng lẽ nói với chú. “Ông ấy đang trên đường gia nhập bộ tộc Sao”. Có nép vào sườn chân Lửa, và chú cảm thấy được an ủi khi chạm vào bộ lông ấm áp của cô.

Những mèo khác nhìn chăm chăm, câm nín khi mặt trời từ từ chìm khuất sau những răng cây. Thành linh, chân Xám ngồi bật dậy và thét lên, “Ông ấy đi rồi!” Xong, nó lại nằm oạch xuống bên thi thể của Tim Sư Tử và áp đầu lên tay trước của ông. Những con mèo còn lại trong bộ tộc lẳng lặng bước đến để thực hiện nghi thức tiếc thương vị thủ lĩnh đáng kính của mình.

Chân Lửa hòa vào với họ. Chú liếm cổ Tim Sư Tử và làm bầm. “Cảm ơn trí tuệ của ngài. Ngài đã truyền dạy cho con rất nhiều điều”. Xong, chú ngồi xuống bên cạnh chân Xám và bắt đầu liếm chài đôi tai của bạn.

Sao Xanh đợi cho đến khi những mèo khác đã rời đi hết mới im lặng bước đến. Dường như chân Xám không nhận ra sự có mặt của tộc trưởng. Chân Lửa quay đi chỗ khác khi Sao Xanh nói

những lời cuối cùng với ông bạn của bà.

“Ôi, ta phải làm gì đây khi không có ông, Tim Sur Tử?” bà thì thầm. Rồi bà thiếu não khập khiễng trở về hang của mình và nằm mộp phía ngoài hang, ánh mắt âu sầu ngó vào khoảng không. Thậm chí đến việc liếm bộ lông bê mét máu của mình bà cũng chẳng màng đến. Đó là lần đầu tiên chân Lửa thấy bà hoàn toàn suy sụp đến vậy, và chú cảm thấy ớn lạnh chạy dọc khắp thân.

Chú ngồi với chân Xám và Tim Sur Tử cho đến lúc trăng lên cao. Chân Quạ cũng cùng ngồi với chú và cùng nhau chúng cặm kề bên cạnh bạn đau buồn của mình. Vuốt Cọp chạy đến và chia lười qua loa với Tim Sur Tử. Chân Lửa đợi nghe xem ông ta sẽ nói gì với ông bạn chiến binh chí cốt của mình, nhưng Vuốt Cọp vẫn im lặng và khi ông ta liếm bộ lông ước bết. Trước sự bối rối của chân Lửa, đôi mắt của lão mèo mướp dường như dán chặt vào chân Quạ hơn là vào vị thủ lĩnh quá cố.

Lá Đốm nhẹ nhàng rảo bước khắp trại, chăm sóc những vết thương và xoa dịu những cái đầu hoảng loạn. Chân Lửa thấy cô tiến đến chỗ Sao Xanh hai lần, nhưng lần nào tộc trưởng cũng xua cô đi để săn sóc cho những mèo khác. Chỉ khi Lá Đốm đã thăm nom thương tích cho tất cả mèo xong, Sao Xanh mới cho phép cô trị những vết cắn và vết cào trên thân thể bà.

Hoàn thành công việc rồi, Lá Đốm quay đầu bước về hang của mình. Sao Xanh ủ rũ đứng dậy và chậm rãi phóng lên Bục Đá. Những con mèo bộ tộc dường như đang chờ đợi bà. Ngay khi bà yên vị ở chỗ thường lệ của mình, họ bắt đầu tụ tập ở trắng trống bên dui, những gương mặt yên lặng và ảm đạm khác thường.

Chân Lửa và chân quạ khó nhọc đứng dậy và đi ra cùng với họ, để lại chân Xám đằng sau với thi thể của Tim Sur Tử. Anh lính nhỏ xám vẫn đang nằm tựa mũi lên bộ lông vàng rực đã lạnh của Tim Sur Tử. Chân Lửa đoán rằng Sao Xanh sẽ du di cho sự vắng mặt của nó trong buổi họp này.

“Trăng sắp lên cao rồi”, Sao Xanh meo khi chân Lửa lách vào chỗ ngồi sát bên chân Quạ. “Và lại một lần nữa – rất nhanh, quá là nhanh – ta lại phải chỉ định thủ lĩnh trợ tá mới của bộ tộc Sấm”. Giọng của bà mệt mỏi và vỡ vụn đầu ưu phiền.

Chân Lửa nhìn lần lượt các chiến binh. Hết thấy họ đều nôn nao nhìn Vuốt Cọp. Ngay cả Bão Trắng cũng quay đầu sang lão mèo mướp sạm màu. Từ vẻ kiêu hãnh trên khuôn mặt củ ông ta, và từ cái cách bộ ria của ông ta vênh lên cảnh giác, Vuốt Cọp dường như cũng đồng tình với họ.

Sao Xanh hí một hơi thật sâu, và tiếp. “Ta nói những lời này trước thi thể của Tim Sư Tử, để tâm linh ông ấy nghe thấy và tán thành sự lựa chọn của ta”, bà nắn nắn. “Ta không quên vị mèo đã báo thù cho cái chết của Đuôi Đỏ và đưa thi thể của anh ấy trở về với chúng ta. Vào lúc này bộ tộc Sấm còn cần hơn nữa lòng trung thành sắt son như thế”. Sao Xanh lại ngừng lời và rồi meo thật to và thật rõ cái tên. “Vuốt Cọp sẽ là thủ lĩnh trợ tá mới của bộ tộc Sấm”.

Một rừng tiếng ngao tán thành vang lên, giọng lớn nhất thuộc về Văn Đen và Đuôi Dài. Bão Trắng vẫn ngồi trầm tĩnh, mắt nhắm lại, đuôi quăn gọi quanh mình. Ông chậm rãi và khẽ khàng gật đầu đồng ý.

Vuốt Cọp nâng cằm lên tự hào, mắt ông ta khép hờ khi lắng nghe lời nhất trí của bộ tộc. Sao đó ông ta chạy vụt qua đám đông, đón nhận sự kính trọng ấy bằng một cái khẽ gật đầu và nhảy lên Bục Đá bên cạnh Sao Xanh. “Hỡi bộ tộc Sấm”, ông ta ngao. “Ta rất vinh dự đảm nhận vị trí thủ lĩnh của bộ tộc. Ta không bao giờ nghĩ mình sẽ được nhận vị trí cao quý này, nhưng bên cạnh tâm linh của Tim Sư Tử, ta thề sẽ tận tâm tận lực phục vụ”. Ông ta trình trọng gật đầu, gắn chặt đôi mắt to màu vàng của mình vào đám đông, và nhảy khỏi Bục Đá.

Chân Lửa nghe thấy chân Quạ lẩm nhẩm. “Ồ, không!” trong hơi thở của nó bên cạnh chú. Chú tò mò quay sang nhìn thẳng

bạn.

Đầu chân Quạ gục hẳn xuống. “Lẽ ra bà không bao giờ nên chọn ông ta!” nó lầm thầm.

“Cậu đang nói về Vuốt Cọp hả?” chân Lửa thì thào.

“Ông ta đã muốn làm thủ lĩnh kể từ khi ông ta quan tâm đến Đuôi Đỏ...” chân Quạ meo. Nó chợt im bật.

“Quan tâm đến Đuôi Đỏ?” chân Lửa hét vang. Tâm trí chú đột nhiên nhộn nhạo với hàng đống câu hỏi. Chân Quạ đã biết điều gì? Câu chuyện của nó tại cuộc Tụ Hạp về trận chiến với bộ tộc Sông là sự thật? Liệu *Vuốt Cọp* có chịu trách nhiệm cho cái chết của Đuôi Đỏ?

“Trò đang kể cho chân Lửa nghe ta đã bảo vệ Đuôi Đỏ như thế nào đó à?”

Chân Lửa rùng mình, khiến lông gáy chú dựng lên.

Chân Quạ quay ngoắt lại, mắt tròn tròn kinh hãi. Vuốt Cọp xuất hiện lù lù bên trên chúng, môi bạnh ra một tiếng gừ hăm dọa.

Chân Lửa đứng phắt dậy, đối mặt với thị thủ lĩnh mới. “Cậu ấy chỉ nói ước gì ông đã có mặt ở trại để giúp Tim Sư Tử, thế thôi!” chú meo, suy nghĩ thật nhanh.

Vuốt Cọp nhìn hết đứa này đến đứa kia, rồi im lặng bỏ đi. Đôi mắt xanh lá cây của chân Lửa dờ ra sợ hãi, và nó bắt đầu run bần bật không sao kiểm soát được.

“Chân Quạ?” chân Lửa hoảng hồn meo.

Nhưng chân Quạ thậm chí chẳng ngược lên nhìn chú. Đầu thông thọt, nó len lén trở ra nằm kế bên chân Xám, nép tấm thân đen tuyền của nó sát vào bộ lông dày của cậu ta, như thể bị lạnh đột ngột vậy.

Chân Lửa nhìn hai thằng bạn mình một cách vô vọng khi chúng rúc vào nhau bên cạnh thi thể của Tim Sư Tử. Không biết phải làm gì hơn, chú bước tới ngồi kế bên chúng, sẵn sàng ngồi đó suốt đêm.

Khi trăng đi qua khỏi đỉnh đầu, những mèo khác đến canh thức cùng với chúng. Sao Xanh đến sau cùng, khi toàn trại đã yên tĩnh và bình an. Bà không nói lời nào, chỉ ngồi hơi cách xa một chút, nhìn chằm chằm vào vị trợ thủ đã qua đời của mình với vẻ u buồn nào nề đến mức chân Lửa phải quay nhìn đi chỗ khác.

Khi bình minh lên, một nhóm mèo già đến đem thi thể của Tim Sư Tử ra nơi chôn cất. Chân Xám đi theo để giúp họ đào hố an nghỉ cho chiến binh vĩ đại.

Chân Lửa ngáp và vươn mình. Chú cảm thấy lạnh thấu tận xương sống. Mùa lá rụng đã gần kề và khu rừng giăng kín sương mù, nhưng phía trên vòm lá, chân Lửa vẫn nhìn thấy bầu trời buổi sáng ửng hồng. Chú nhìn chân Xám biến mất vào bụi cây thấp ướt đẫm sương cùng với những mèo già.

Chân Quạ đứng dậy và tắt tả đi về hang lính nhỏ. Chân Lửa đứng đỉnh theo sau nó. Khi chú đến nơi, con mèo đen đã nằm cuộn tròn, mũi rúc vào dưới đuôi, như thể đang ngủ.

Chân Lửa mệt đừ đừ chẳng thể nói gì được nữa. Chú xoay tròn trên cái ổ rêu của mình và nằm xuống ngủ một giấc dài.

“Dậy!”

Chân Lửa nghe tiếng chân Bụi gọi từ lối vào hang. Chú mở mắt ra. Chân Quạ đã thức giấc, đang ngồi chóc ngóc với đôi tai dựng đứng. Chân Xám cựa quậy bên cạnh chú. Chân Lửa ngạc nhiên khi thấy bộ dạng màu xám quen thuộc ấy. Chú không hề nghe thấy tiếng nó trở về sau khi an táng Tim Sư Tử.

“Sao Xanh triệu họp nữa”, chân Bụi rít lên với chúng, và chui ra khỏi đám dương xỉ.

Ba chàng lính nhỏ lụi hụi ra khỏi cái hang ẩm áp. Mặt trời đã lên quá tầm, và không khí mát mẻ hơn trước. Chân Lửa rùng mình, bụng chú găm gào. Chú không thể nhớ lần cuối cùng mình

ăn là khi nào, và bắt giác tự hỏi không biết hôm nay mình có cơ hội đi săn mồi hay không.

Chân Lửa, chân Xám, và chân Quạ vội vàng gia nhập đám đông tụ tập dưới Bục Đá.

Vuốt Cọp đang nói từ vị trí của ông ta bên cạnh Sao Xanh. “Trong cuộc chiến đấu, tộc trưởng của chúng ta đã mất đi một mạng nữa. Do bởi bà chỉ còn bốn trong số chín mạng của mình, cho nên ta sẽ chỉ định một đội vệ sĩ túc trực bên cạnh bà. Không mèo nào được phép tiếp cận bà trừ phi có sự hiện diện của các vệ sĩ”. Đôi mắt màu hổ phách của ông ta quắc mắt về phía chân Quạ rồi lại trở về đám đông. “Vằn Đen và Đuôi Dài”, ông ta tiếp, hướng tia nhìn vào các chiến binh, “các anh sẽ là vệ sĩ của Sao Xanh”.

Vằn Đen và Đuôi Dài nghiêm nghị gật đầu, và ngồi thẳng lên.

Bấy giờ Sao Xanh mới nói. Giọng bà nhỏ nhẹ và điềm tĩnh sau tiếng ngao trịch thượng của mèo trợ thủ. “Cảm ơn Vuốt Cọp, vì lòng trung thành của ông. Nhưng bộ tộc phải hiểu rằng ta vẫn ở đây vì họ. Không ai được ngăn ngại đến gặp ta, và ta rất vui mừng nói chuyện với bất cứ ai, dù có hay không có vệ sĩ”. Mắt bà đảo nhanh về phía Vuốt Cọp. “Theo luật chiến binh thì, sự an nguy của cả bộ tộc còn quan trọng hơn là sự an toàn của bất kỳ cá nhân nào”. Bà ngừng lại, ánh mắt xanh da trời của bà khẽ lướt qua chân Lửa. “Và bây giờ, ta muốn mời Nanh Vàng gia nhập bộ tộc Sấm”.

Những tiếng meo kinh ngạc vang lên từ một số chiến binh. Sao Xanh nhìn Long Tuyết, cô gật đầu đồng ý. Những nữ miu khác im lặng ngược nhìn.

Sao Xanh nói tiếp: “Hành động tối hôm qua của bà đặc chứng tỏ bà rất dũng cảm và trung thành. Nếu bà mong muốn, chúng ta sẽ hân hoan chào đón bà như chào đón một thành viên chúng thức của bộ tộc”.

Từ chỗ mình ở ngoài rìa đám đông. Nanh Vàng nhìn lên tộc trưởng bộ tộc và khẽ nói, “Tôi rất vinh dự, Sao Xanh, và tôi chấp nhận lời đề nghị của bà”.

“Tốt”, Sao Xanh meo, giọng bà dứt khoát như thể vấn đề đã khép lại.

Chân Lửa vui mừng gù gù và huých chân Xám một cái. Chú sừng sốt nhận thấy sự công khai bày tỏ niềm tin của Sao Xanh với Nanh Vàng có ý nghĩa lớn đối với chú như thế nào.

Sao Xanh lại bắt đầu meo tiếp. “Đêm qua, chúng ta đã tự vệ thành công trước bộ tộc Bóng Tối, nhưng bọn chúng vẫn còn là một mối đe dọa lớn. Công việc sửa chữa chúng ta bắt đầu từ sáng nay sẽ vẫn tiếp tục. Vùng biên giới của chúng ta sẽ được tuần tra liên tục. Chúng ta tuyệt đối không được nghĩ rằng chiến tranh đã kết thúc”.

Vuốt Cọp đứng lên, đuôi vênh cao, và nhìn thẳng xuống những con mèo đang tập trung bên dưới. “Bộ tộc Bóng Tối tấn công trong lúc chúng tôi rời khỏi trại”, ông ta ngao. “Chúng chọn thời điểm thật tốt. Làm thế nào mà chúng biết được lúc đó trại đang được bảo vệ sơ sài? Phải chăng bọn chúng có tai mắt bên trong trại của chúng ta?”

Chân Lửa dờ người khiếp hãi khi Vuốt Cọp gấn ánh mắt lạnh lùng của ông ta vào chân Quạ. Một số mèo cũng nhìn theo ánh mắt của vị tân thủ lĩnh và sững sờ trở mắt nhìn anh lính nhỏ lông đen. Chân Quạ nhìn xuống đất và nhúc nhích chân một cách bất an.

Vuốt CỌp tiếp. “Chúng ta vẫn còn thời gian trước khi mặt trời lặn. CHÚNG ta phải tập trung xây dựng lại trại của mình. Đồng thời, nếu quý vị có nghi ngờ ai hay nghi ngờ cái gì, hãy báo cho ta biết. Hãy tin chắc rằng bất kỳ điều gì quý vị khai báo sẽ đều được giữ bí mật”. Ông ta gật đầu giải tán bộ tộc, sau đó quay sang và bắt đầu thì thào gì đó với Sao Xanh.

Những con mèo tỏa ra và bắt đầu di chuyển vòng quanh trại, đánh giá thiệt hại về thành lập nhóm làm việc.

“Chân Quạ!” Chân Lửa gọi, vẫn còn bàng hoàng trước lời bóng gió đáng ngại của Vuốt Cọp rằng lính nhỏ của chính ông ta đã phản bội bộ tộc. Nhưng chân Quạ phóng đi mất rồi. Chân Lửa thấy nó đang đề nghị giúp đỡ Đuôi Cọc và Bão Trắng, rồi chạy ào đi thu thập cành khô để họ trám lại những chỗ thủng trên bức tường bao. Chân Quạ rõ ràng là không muốn nói chuyện.

“Tụi mình lại giúp nó đi”, chân Xám rử. Giọng nó đều đều và hụt hơi, mắt nó vẫn còn vô hồn.

“Cậu đi trước đi, mình tới sau”, chân Lửa trả lời. “Để mình ra xem Nanh Vàng cái đã, coi bà có ổn không sau một trận chiến với Bàn Chân Đen”.

Chú đi tìm Nanh Vàng nơi ổ của bà bên cạnh thân cây ngã. Bà đang duỗi mình trong bóng râm, đôi mắt trầm tư.

“Chân Lửa”, bà rù lên khi thấy chú. “Ta rất vui khi thấy cậu đến”.

“Tôi muốn kiểm tra xem bà có ổn không”, chân Lửa meo.

“Cái tật khó bỏ hơn mùi, phải không?” Nanh Vàng meo, thoáng biểu hiện tâm tính cũ của bà.

“Tôi nghĩ vậy”, chân Lửa chú nhận. “Bà cảm thấy thế nào?”

“Vết thương cũ ở cẳng lại tái phát, nhưng ta ổn mà”, Nanh Vàng meo với chú.

“Làm thế nào mà bà địch lại được Bàn Chân Đen vậy?” chân Lửa hỏi, không giấu được vẻ ngưỡng mộ qua giọng nói của mình.

“Bàn Chân Đen rất khỏe, nhưng chẳng phải là một đấu sĩ khôn ngoan. Chiến đấu với cậu còn gay go hơn nhiều”.

Bà meo tiếp. “Ta biết hấn từ hồi hấn còn bé tí teo. Hấn vẫn không thay đổi – cục súc, nhưng óc bả đậu”.

Chân Lửa ngồi xuống bên cạnh bà. “Tôi không ngạc nhiên khi Sao Xanh đề nghị bà gia nhập bộ tộc”, chú rù từ. “Đêm qua bà đã thể hiện lòng trung thành của mình rồi”.

Nanh Vàng giật giật cái đuôi. “Có lẽ mèo trung thành thật sự phải chiến đấu sát cánh cùng bộ tộc đã nuôi dưỡng mình”.

“Nếu thế thì tôi phải chiến đấu cho Hai Chân của mình mới đúng!” Chân Lửa chỉ ra.

Nanh Vàng liếc nhìn chú thán phục. “Nói hay lắm, chàng trai. Vậy ra cậu luôn là kẻ biết suy nghĩ”.

Nỗi sầu muộn chợt đâm thẳng vào tim của chân Lửa khi chú nhớ ra đây cũng chính là những lời của Tim Sư Tử. “Bà có nhớ bộ tộc Bóng Tối không?” chú hỏi Nanh Vàng.

Nanh Vàng chậm rãi chớp mắt. “Ta nhớ bộ tộc Bóng Tối hồi trước kia”, cuối cùng bà meo. “Những cách thức mà nó từng thể hiện”.

“Cho đến khi Sao Gãy trở thành tộc trưởng?” chân Lửa tò mò.

“Đúng vậy”, Nanh Vàng lặng lẽ thừa nhận. “Hấn đã làm thay đổi bộ tộc”. Bà cười khọt khẹt. “Hấn luôn biết cách thuyết phục. Hấn có thể làm cậu tin con chuột là con thỏ nẩy hấn đã rắp tâm. Có lẽ chính vì thế mà ta đã mù quáng trước những sai lầm của hấn. “Bà mèo già ngó mông lung vào khoảng xa, đắm chìm trong những hồi ức.

“Dám cá là bà không thể đoán được ỏi ai là mèo lang y mới của bộ tộc Bóng Tối đâu”, chân Lửa meo, đột nhiên nhớ lại những gì mình đã thấy ở cuộc Tụ Hạp. Vậy mà cứ tưởng như đã cách đây nhiều mùa trăng rồi.

Lời của chú dường như kéo Nanh Vàng trở về với thực tại. “Không phải là Mũi Ướt đấy chứ?” bà meo.

“Không sai!”

Nanh Vàng lắc đầu. “Nhưng anh ta thậm chí còn không chữa nổi bệnh cảm lạnh cho mình!”

“Y chang chân Xám nói!” Họ rù rì với nhau một lúc nữa, vẻ thích thú. Chân Lửa đứng dậy. “Bây giờ tôi để bà nghỉ ngơi. Hôm nay nếu bà cần gì thì cứ gọi tôi”.

Nanh Vàng gật đầu. “À chân Lửa này, ta nghe nói cậu đã đánh nhau với lũ chuột cống. Có chảy máu không?”

“Không sao. Lá Đóm đã chữa vết thương của tôi bằng cục vụn thợ rồi”.

“Đôi khi cục vụn thợ không đủ mạnh đối với vết chuột cắn đâu. Hãy đi tìm một miếng tòi tại để lẩn. Ta nghĩ có một ít ở cách lỏi vào trại không xa lắm. Như thế sẽ làm tan nọc độc mà lũ chuột có thể còn để lại, mặc dù” bà lạnh lùng meo thêm, “có lẽ mấy chú bạn cùng hang của cậu không cảm ơn lời khuyên của tôi đâu!”

“Được rồi. Cảm ơn, Nanh Vàng!” chân Lửa rù.

“Đi cẩn thận nhé, cậu trai trẻ”. Nanh Vàng nhìn theo một lúc, rồi kê cằm vào tay và nhắm mắt lại.

Chân Lửa chui qua những nhánh cây quanh ổ của Nanh Vàng và hướng thẳng ra hàng cây kim tước, đi tìm tòi đại. Bấy giờ mặt trời sắp lặn, và chú có thể nghe thấy tiếng những nữ miu lục

tục chuẩn bị cho bọn nhóc đi ngủ”.

“Cậu đi đâu đây?” một tiếng ngao cất lên từ trong bóng tối.
Đó là Văn Đen.

“Nanh Vàng bảo tôi đi ra ngoài và...”

“Ra là cậu nghe lệnh tên lừa đảo ấy à!” anh chiến binh rút lên. “Đi giúp việc sửa chữa đi. Không mèo nào được phép rời khỏi trại đêm nay!” anh ra quật đuôi lia lịa.

“Vâng, thưa anh Văn Đen”, chân Lửa meo, ngoan ngoãn cúi đầu. Chú quay đi và lằm bằm trong hơi thở, “Văn Đất thì có!”, đoạn tiến thẳng đến ranh giới của trại, nơi chú thấy chân xám và chân Quạ đang lúi húi và lại một lỗ hổng lớn trên bức tường cây xanh.

“Nanh Vàng thế nào rồi?” chân Xám hỏi khi chân Lửa chạy đến.

“Bà ấy khỏe. Bà ấy bảo rằng tôi đại rất tốt cho vết chuột cống cắn. Mình đang trên đường đi tìm một ít thì Văn Đen ra lệnh cho mình phải ở trong trại”, chân Lửa nói với nó.

“Tôi đại à?” chân Xám meo. Mình sẽ thử một ít cũng chẳng phiền gì. Chân mình vẫn còn nhức buốt đây này.

“Để mình lên ra ngoài lấy cho”, chân Lửa đề nghị. Chú nổi xung thiên vì cái kiểu đối xử xấc xược của Văn Đen và không từ bỏ cơ hội xỏ mũi anh ta. “Sẽ không ai biết nếu mình lên qua cái lỗ này. Chỉ chừng hai quãng thở nhảy thôi mà”.

Chân Quạ cau mày, nhưng chân xám gật đầu. “Để tụi mình che chắn cho”, nó thì thầm.

Chân Lửa hích mồm vào tỏ vẻ biết ơn và nhảy tót qua chỗ rách trên bức tường phòng vệ.

Khi đã ra khỏi trại, chú bắt đầu lần đường tới vạt tỏi dại, thú mùi hăng hăng đó dễ dàng chỉ cho chú biết vị trí của nó ở đâu. Trăng dần lên trên bầu trời trở tím khi ánh dương chìm khuất nơi đường chân trời. Một cơn gió lạnh thổi tung bộ lông của chân Lửa. Đột nhiên, chú ngửi thấy mùi mèo theo chiều gió bay về phía mình. Chú thận trọng hít. Bộ tộc Bóng Tối chăng? Không phải, chỉ là Vuốt Cọp, và hai mèo khác. Chú hít không khí lại lần nữa. Vần Đen và Đuôi Dài! Bọn họ đang làm gì ở đây?

Tò mò, chân Lửa thụp người xuống tư thế rình mồi. Chú lờ vờ đi qua những bụi cây thấp, từng chân một, cố xuôi chiều gió để không bị phát hiện. Các chiến binh đang đứng trong bóng của một cụm dương xỉ, đầu họ chụm sát lại gần nhau. Loáng cái, chân Lửa đã đến đủ gần để nghe họ xầm xì.

“Bộ tộc Sao biết, ban đầu lính nhỏ của ta đã tỏ ra khá hứa hẹn, nhưng ta không ngờ nó lại biến thành kẻ phản bội!” Vuốt Cọp ngao.

Mắt chân Lửa trợn ngược và lông chú dựng lên vì sốc. Xem ra Vuốt Cọp dự định làm gì đó hơn là ám chỉ chân Quạ đã phản bội bộ tộc!

“Ông bảo chân Quạ vắng mặt bao lâu trong chuyến đi đến Miệng Mẹ?” Vần Đen hỏi.

“Đủ lâu để đi đến trại bộ tộc Bóng Tối và trở về”, câu trả lời hung hãn thốt ra từ vị thủ lĩnh.

Lông đuôi chân Lửa dựng đứng lên vì tức giận, *Không thể nào! Chú nghĩ. Cậu ta đã ở bên tôi mình suốt mà!*

Bây giờ, tiếng của Đuôi Dài mới cất lên the thé, đầy phẫn nộ. “Chắc chắn nó đã báo cho chúng biết rằng tộc trưởng và vị chiến binh hùng mạnh nhất bộ tộc Sấm đã rời trại. Chứ không thì tại sao chúng lại tấn công đúng lúc như thế?”

“Chúng ta là bộ tộc cuối cùng chống lại bộ tộc Bóng Tối. Chúng ta phải vững mạnh”. Vuốt Cọp rừ rừ. Bây giờ giọng ông ta đã trở nên dịu như nhung. Rồi im lặng.

Chính Văn Đen là mèo trả lời, như thể anh ta vẫn còn là lính nhỏ của Vuốt Cọp, hăm hở đưa ra đáp án đúng cho câu hỏi về những kỹ thuật săn. Lời của anh ta khiến chân Lửa nín thở vì hoảng vía. “Bộ tộc sẽ tốt hơn nếu không có kẻ phản bội như chân Quạ”.

“Ta cần phải nói là ta đồng tình với anh, Văn Đen”, Vuốt Cọp lầm bầm, giọng ông ta nặng trĩu cảm xúc. “Mặc dù nó là lính nhỏ của ta...” Lão dịu dàng ra bộ quá phiền lòng đến nỗi không thể nói thêm được lời nào nữa.

Chân Lửa đã nghe đủ. Quên phéng cái việc tìm tòi đại, chú quay đầu và bò thật im và thật nhanh trở về trại.

Chú quyết định không cho chân Quạ biết về những gì mình vừa nghe được. Hẳn nó sẽ sợ chết khiếp. Đầu óc chân Lửa rối tung. Chú có thể làm gì bây giờ? Vuốt Cọp là thủ lĩnh trợ tá của bộ tộc, một chiến binh vĩ đại, và rất có uy với những mèo khác. Sẽ không ai chịu nghe bất cứ lời buộc tội nào từ một lính nhỏ. Nhưng chân Quạ đang gặp nguy hiểm vô cùng. Chân Lửa rũ người, cố làm cho thông suốt cái đầu mình. Chỉ một điều duy nhất chú có thể làm – chú phải nói hết những gì mình vừa nghe cho Sao Xanh biết, và bằng cách nào đó phải thuyết phục bà tin là chú nói thật!

Chương 19

Chân Xám và chân Quạ vẫn đang vá lại lỗ thủng khi chân Lửa về đến. Chúng đã chờ một khoảng đủ rộng để cho chú lên vào.

“Không may với vụ tìm tòi đại rồi”, chân Lửa thở phì phò khi chú lách vào. “Văn Đen cứ lảng vảng ở ngoài đó”.

“Không sao”, chân Xám nói. “Ngày mai tụi mình sẽ đi tìm”.

“Để mình tới xin Lá Đốm một ít hạt anh túc nhé”, chân Lửa đề nghị. Chú lo lắng vì nét dài dài trong đôi mắt của anh bạn, cũng như các cơ bắp tê cứng vì đau của mình.

“Thôi, đừng lo”, chân Xám meo. “Mình ổn mà”.

“Không sao đâu”, chân Lửa nhất quyết, và trước khi chân Xám kịp cãi cọ gì, chú đã phóng bạt mạng về phía hang của Lá Đốm.

Cô đang chồm bước trong trắng trống nhỏ của mình, mắt đong đầy nét ưu phiền.

“Cô ổn chứ?” chân Lửa hỏi.

“Tâm linh của bộ tộc Sao không được yên nghỉ. Cô nghĩ họ đang cố nói với cô điều gì đó”, cô trả lời, ngoắc đuôi một cách bức bối. “Cô có thể giúp gì cho cháu nào?”

“Cháu nghĩ chân Xám cần một ít hạt anh túc cho cái chân

của nó”, chân Lửa giải thích thêm. “Những vết chuột cống cắn vẫn đang hành hạ nó”.

“Nỗi đau mất Tim Sư Tử làm cho vết thương của cậu ấy càng tệ hơn đó mà. Cậu ấy sẽ bình phục đúng thời gian thôi. Nhưng cậu nói đúng, hạt anh túc có thể giúp cậu ấy”. Lá Đóm đi vào hang của mình và lấy ra một bông anh túc khô. Cô cẩn thận đặt nó xuống đất. “Chỉ lấy một hoặc hai hạt cho cậu ấy thôi nhé”, cô meo.

“Cảm ơn cô”, chân Lửa nói. “Cô chắc là cô vẫn ổn đấy chứ?”

“Đi xem anh bạn của cậu thế nào đi”, Lá Đóm nói, lẩn tránh ánh mắt chú.

Chân Lửa cắn bông anh túc giữa hàm răng mình và toan bước đi.

“Khoan đã”, đột nhiên Lá Đóm rít lên.

Chân Lửa quay phắt lại, chờ đợi, và bắt gặp ánh mắt vàng đen của cô. Đôi mắt đang nhìn chú cháy rực.

“Chân Lửa à”, cô rít khế. “Bộ tộc Sao đã nói chuyện với cô cách đây nhiều mùa trăng, trước khi cháu gia nhập bộ tộc. Cô có cảm giác như bây giờ họ muốn cô nói với cháu điều này. Họ nói rằng chỉ có lửa mới có thể cứu được bộ tộc của chúng ta”.

Chân Lửa nhìn Lá Đóm trân trân, không hiểu ắt giáp gì.

Vẻ thẳng thốt kỳ lạ nhạt dần đi trong đôi mắt của cô. “Cẩn thận nhé, chân Lửa”, cô meo bằng giọng bình thường, và quay đi.

“Tạm biệt cô”, chân Lửa ngáp ngừng đáp lại. Chú đi trở lại qua hàng dương xỉ. Những lời kỳ quặc của cô cứ văng vẳng trong tâm trí chú, nhưng chú chẳng thể cảm nhận được điều gì về chúng. Tại sao cô lại chia sẻ điều đó với chú? Chắc chắn lửa là kẻ thù của

tất cả mọi cư dân sống trong rừng cơ mà. Chú lắc đầu chịu thua, và phóng về hang của lính nhỏ.

“Chân Xám!” chân Lửa rù vào tai thằng bạn đang ngủ say. Chúng được phép nghỉ ngơi cả buổi sáng, sau khi đã cần mẫn sửa lại trại hầu như suốt đêm. Vuốt Cọp ra lệnh cho chúng phải sẵn sàng bắt đầu tập luyện lúc mặt trời lên cao. Những tia nắng vàng chói gắt thấm vào hang cho chân Lửa biết sắp sửa đến giờ huấn luyện rồi.

Chú vừa trả qua một đêm khắc khoải. Những giấc mơ cứ xoáy trào trong đầu chú mỗi khi chú thiếp đi, rồi bời và mập mờ, nhưng đầu tằm tối và đe dọa.

“Chân Xám!” chân Lửa gọi lần nữa. Nhưng bạn chú không hề động dậy. Nó đã xoi liềm hai hạt anh túc trước khi ngủ, và bây giờ nó đang ngủ như khúc gỗ.

“Cậu tỉnh rồi hả, chân Lửa?” chân Quạ meo từ phía sau ổ của nó.

Chân Lửa cầm nín lâu bầu trong hơi thở. Chú muốn kể cho chân Xám nghe trước khi chân Quạ thức giấc.

“Ừ!” chú đáp.

Chân Quạ ngồi dậy trên chiếc giường rêu mốc với thạch nam của nó và bắt đầu tắm rửa bằng những cú liềm lia lia. “Cậu có định đánh thức nó không?” nó hỏi, ghéech cổ về phía chân Xám.

Một tiếng gừ bồng vang lên từ phía ngoài hang của chúng. “Ta hy vọng vậy! Chuẩn bị bắt đầu tập luyện”.

Chân Lửa và chân Quạ nhảy nhồm lên.

“Chân Xám, dậy!” chân Lửa thúc mạnh tay vào bạn mình. “Vuốt Cọp đang đợi kìa!”

Chân Xám nhấc đầu lên. Mắt vẫn còn trĩu con buồn ngủ.

“Các trò xong chưa?” Vuốt Cọp gọi.

Chân Lửa và chân Quạ bò ra khỏi hang, lớp chớp mắt khi vừa ló ra ánh nắng mặt trời.

Ông thủ lĩnh đang ngồi cạnh gốc cây cụt. “Trò kia có tới không?” ông ta hỏi.

“Dạ có”, chân Lửa trả lời, cảm thấy đề phòng thay cho bạn mình. “Bạn ấy chỉ vừa mới tỉnh dậy”.

“Luyện tập sẽ giúp cho nó tỉnh ra”, Vuốt Cọp gầm vang. “Than khóc như vậy là đủ rồi”.

Chân Lửa đón nhận ánh mặt trời ngùn ngụt màu hồi phách ấy trong thoáng chốc. Chiến binh và lính nhỏ, trong một nhịp tim đập mắt họ khóa chặt vào nhau như những kẻ thù.

Chân Xám lừ khừ bò ra khỏi hang, vẫn còn gà gât.

“Sao Xanh sẽ sẵn sàng dạy trò ngay đây, chân Lửa”, Vuốt Cọp thông báo. Những lời này lái chân Lửa khỏi cơn giận dữ. Buổi huấn luyện đầu tiên của chú với Sao Xanh! Nỗi phấn khích dâng tràn trong người. Chú cứ tưởng bà mèo bảo trợ bị thuwong của mình vẫn còn đang nghĩ dưỡng chứ.

“Chân Xám”, Vuốt Cọp tiếp, “trò có thể cùng tập luyện với ta. Trò nghĩ trò có thể đáp ứng được không, chân Quạ?” ông rít giống với hai lính nhỏ của mình. “Rốt cuộc thì trò cũng bị vài cái gai tầm ma đâm trong khi những mèo chúng tôi phải chiến đấu với lũ chuột”.

Chân Quạ nhìn xuống đất. “Tôi làm được”, nó meo.

Chân Xám và chân Quạ đi theo ông thủ lĩnh ra khỏi công trại. Đầu chân Quạ cúi gằm khi nó biến mất trong hàng cây kim tước.

Chân Lửa ngồi đợi Sao Xanh. Bà không để chú phải chờ lâu. Bà mèo xám tuôn ra khỏi hang và bước qua trắng trổng. Bộ lông của bà vẫn bết lại ở những chỗ vết thương còn mới, nhưng bà không biểu lộ chút đau đớn gì qua những bước sai chân đầy tự tin của mình. “Đi”. Bà gọi chú.

Chân Lửa ngạc nhiên khi để ý thấy bà chỉ đi một mình. Không thấy Văn Đen và Đuôi Dài đâu. Một ý nghĩ chợt nảy bật trong chú và đột nhiên sự phấn khích của chú bị nhuộm màu lo lắng – đây là cơ hội để nói cho Sao Xanh biết những gì chú đã nghe lén được đêm qua.

Chú bắt kịp bà khi đến bụi cây kim tước và bước đều bước đằng sau bà. “Những vệ sĩ của bà có đi cùng chúng ta không?” chú rụt rè hỏi.

Sao Xanh trả lời mà không quay đầu lại, “Ta đã ra lệnh cho Văn Đen và Đuôi Dài phụ giúp việc sửa chữa trại. Sự an ninh cho trại của bộ tộc Sấm là mối ưu tiên hàng đầu của chúng ta”.

Nhịp im của chân Lửa đồ dòn hơn. Chú lẽ nói cho bà nghe về chân Quạ ngay khi họ rời trại.

Hai con mèo đi theo lối mòn ra lòng chảo huấn luyện. Con đường mòn trải đầy lá vàng rụng kêu lắc rắc dưới chân họ. Tâm trí chân Lửa quay cuồng khi chú suy nghĩ tìm lời lẽ thích hợp. Chú nên nói gì với tộc trưởng của mình đây? Rằng Vuốt Cọp đang mưu toan trừ khử lính nhỏ của ông ta? Và chú sẽ nói gì khi Sao Xanh hỏi chú lý do tại sao? Vuốt Cọp đã giết chết Đuôi Đỏ? Mặc dù chú chả có bằng chứng gì ngoài cây chuyện hồ hởi mà chân Quạ đã kể tại cuộc Tụ Hạp?

Đến lúc họ ra đến hõm cát, chân Lửa vẫn chưa nói được gì.

Lòng chảo vắng tanh.

“Hôm nay ta bảo Vuốt Cọp tiến hành buổi huấn luyện của ông ta ở một khu khác của cánh rừng này”, Sao Xanh giải thích khi tiến vào trung tâm lòng chảo. “Ta muốn tập trung huấn luyện kỹ năng chiến đấu của trò, và ta muốn trò cũng phải tập trung vào chúng – tức là không được xao lãng”.

Mình phải nói với bà ngay bây giờ, chân Lửa nghĩ. Bà cần phải biết về mối nguy hiểm đang rình rập chân Quạ. Bốn chân chú nhói lên lo lắng. Mình sẽ không còn cơ hội khác như thế này.

Một chuyển động thành linh vụt qua khóe mắt chú. Một khối xám lộn xoẹt ngang mũi chú, và chân Lửa té chồm tới trước bởi hai tay chú bị hất nhẹ từ bên dưới. Chân Lửa loạng choạng, cố giữ thăng bằng, và quay ngoắt lại thì thấy Sao Xanh đang điềm nhiên ngồi kế bên mình. “Giờ ta đã làm trò chú ý chưa?” bà gừ.

“Rồi, thưa Sao Xanh. Xin lỗi!” chú hấp tấp trả lời, nhìn vào đôi mắt xanh biếc của bà.

“Tốt hơn rồi đấy. Chân Lửa, đến giờ trò đã sống với chúng tôi được nhiều mùa trăng. Ta đã thấy trò chiến đấu. Với lũ chuột cống, trò nhanh nhẹn; với bọn chiến binh bộ tộc Bóng Tối trò quyết liệt. Trò lừa được chân Xám vào ngày đầu tiên chúng ta gặp nhau và trò cũng đánh bại Nanh Vàng bằng trí thông minh của mình”. Bè dừng lại, rồi hạ thấp âm sắc thành tiếng rít chịt. “Nhưng một ngày nào đó trò sẽ gặp một đối thủ mà hội đủ tất cả những phẩm chất trên – nhanh nhẹn, quyết liệt và thông minh. Nhiệm vụ của ta là chuẩn bị giúp trò cho ngày ấy”.

Chân Lửa gật đầu, hiểu rõ từng lời bà nói. Các giác quan của chú căng hết cả lên. Tất cả mọi suy nghĩ về chân Quạ và Vuốt Cọp đều biến sạch, chỉ còn mùi nấm mốc cùng những âm thanh xác động của khu rừng là ở lại với chú.

“Để xem trò chiến đấu như thế nào”, Sao Xanh hạ lệnh

“Hãy tấn công ta”.

Chân Lửa nhìn bà, ước lượng đối thủ và nghĩ cách tốt nhất để ra đòn. Sao Xanh đang đứng cách chú chưa đầy ba con thỏ. Bà to gấp đôi chú, do đó thật công toi nếu khai mào bằng một cú tát tay mạnh rồi vật lộn. Nhưng chú có thể nhảy thẳng lên lưng bà một cú đủ mạnh, thì chú có thể làm bà mất thăng bằng. Đôi mắt xanh của bà đang xoáy chặt vào chú, không rời một khoảnh khắc nào. Chân Lửa trừng mắt nhìn lại và phóng tới.

Chú nhắm sẽ đáp thẳng xuống vai bà, nhưng Sao Xanh đã sẵn sàng chờ chú. Bà hụp lẹ xuống. Khi chân Lửa phóng lên, bà liền lăn người qua. Thay vì đáp xuống vai bà, thì chú thấy sập xuống cái bụng đang ngửa lên của bà. Bà đón chú bằng cả bốn chân và dễ dàng búng chú ra khỏi. Chân Lửa cảm thấy mình bị ném đi như một tên mèo con quấy rối. Chú rớt ục xuống mặt đất cứng và nằm đứ đờ một tích tắc mới gượng dậy được.

“Chiến thuật hay lắm, nhưng đôi mắt trò đã tố cáo nơi trò định nhắm đến”. Sao Xanh gừ. Bà đứng dậy giữ bụi khỏi bộ lông dày của mình. “Nào, lại lần nữa coi”.

Lần này chân Lửa nhìn đôi vai bà nhưng lại nhắm vào chân bà. Khi Sao Xanh hạ thấp xuống, chú sẽ vồ trúng bà ngay chốc lúc bà dòn người. Chân Lửa cảm thấy hài lòng vô cùng khi nhảy bắn lên, nhưng cảm giác đó chợt biến thành bối rối khi Sao Xanh bất ngờ búng lên không, để mặc chú đâm sầm xuống đất nơi bà vừa đứng truwóc đó một nhịp tim đập. Bà canh thời gian quá hoàn hảo – khi chân Lửa đáp xuống cũng là lúc bà lao như tia chớp xuống mình chú, để chú suýt chết nghẹt.

“Giờ hãy thử gì đó khiến ta bất ngờ coi”, bà khẽ rít vào tai chú, rồi buwóc ra khỏi người chú và lùi ra xa với vẻ thách thức rùng rục trong mắt bà.

Chân Lửa lồm cồm bò dậy, thở như kéo bễ, và lắc người một cách điên tiết. Ngay cả Nanh Vàng cũng không mưu mẹo đến

như vậy. Chú rít lên và phóng tới nữa. Lần này, khi lao vào Sao Xanh, chú vươn tay trước ra. Bà đứng hẫng lên trên hai chân sau, và dùng đôi tay trước vịn đẩy chú văng ra xa. Khi chú cảm thấy mình đang lướt đi, chân Lửa cố quơ quào để đáp chân sau xuống mặt cát, nhưng đã quá trễ, và chú rớt đập sườn xuống.

“Chân Lửa”, Sao Xanh bình thản meo khi chân Lửa gượng dậy được một lần nữa, “Trò rất khỏe và nhanh nhẹn, nhưng trò phải học cách kiểm soát tốc độ và trọng lượng cơ thể của trò để ta không dễ dàng khiến trò mất thăng bằng. Thử lần nữa”.

Chân Lửa lùi lại, nóng mặt, đầy cát, và thở không ra hơi. Sự tuyệt vọng nổi lên rùng rùng khắp người chú. Chú quyết định lần này phải làm tốt hơn mèo bảo trợ của mình. Từ từ, chú thụp người và bắt đầu bò nhích về phía Sao Xanh. Bà cũng thụp người y hệt chú và rít rý vào mặt chú khi chú tiến đến. Chú giơ một tai lên tát mạng vào bên tai trái của bà. Bà thụp xuống né cú đòn của chú và chồm đứng thẳng lên, cao hơn hẫng chú. Nhanh như cắt, chân Lửa lặn giữa bụng lên, trượt luồn xuống dưới thân thể bà, và trong một chuyển động chớp ngoáng, chú đá cả hai chân sau vào bụng bà. Sao Xanh bị hất ngược ra sau và rớt xuống nền cát cùng với một tiếng *hự* lớn.

Chân Lửa lật người và đứng dậy. Chú cảm thấy vui sướng. Nhưng rồi chú thấy Sao Xanh nằm dưới đất, và lần đầu tiên chợt nhớ lại những vết thương của bà. Chẳng lẽ chú vừa mới làm chúng toác trở lại? Chú lao vội đến bên bà và nhìn trên trời xuống bà. Thật nhẹ cả người, đôi mắt của bà sáng lên tự hào nhìn lại chú.

“Tốt hơn nhiều rồi đấy”, bà thở hỏn hển. Bà đứng lên và lắc người. “Giờ đến lượt ta”.

Bà xô tới, hạ chú té nhào xuống đất, bà lụi lại cho chú đứng dậy rồi lại xông tới lần nữa. Chân Lửa cố đứng vững, nhưng bà lại một lần nữa hất ngã chú dễ dàng.

“Hãy nhìn kích thước của ta đây, chân Lửa! Dừng cố gồng

mình chống lại cú tấn công của ta. Hãy dùng trí của trò. Nếu trò đủ nhanh để tránh ta, thì hãy tránh đi!”

Chân Lửa quờ quạng đứng dậy lần nữa, chuẩn bị cho đợt tấn công mới của bà. Lần này, chú không tấn cả bàn chân xuống nền đất mềm nữa, mà đứng hờ, dồn trọng lượng lên những ngón chân. Khi Sao Xanh bay về phía chú, chú nhảy gọn ra khỏi đường bay của bà, đứng hẳn lên hai chân sau, và, với đôi tay trước, đẩy thân hình đang bay đến của bà trượt qua mình.

Sao Xanh khéo léo đáp xuống đất bằng cả bốn chân và quay lại. “Xuất sắc! Trò học rất nhanh”, bà rừ. “Nhưng đó chỉ là bước di chuyển đơn giản. Để xem trò đối phó với cú này thế nào”.

Họ tập luyện cho đến khi mặt trời lặn. Chân Lửa buột ra một tiếng thở phào nhẹ nhõm khi nghe Sao Xanh meo, “hôm nay thế nào đủ rồi”. Bà dường như có vẻ hơi mệt và tê cứng, nhưng bà vẫn dễ dàng nhảy lên khỏi hố cát.

Chân Lửa lết theo bà. Cơ bắp chú đau nhừ và đầu óc chú quay cuồng với những gì mình vừa học được. Khi học cùng nhau lê bước trở về những hàng cây, chú nôn nóng không thể chờ nổi để kể cho chân Xám và chân Quạ nghe về buổi huấn luyện hôm nay. Và khi họ trở về đến ranh giới trại thì chân Lửa mới sực nhớ ra là mình đã quên kể cho Sao Xanh nghe chuyện chân Quạ.

Chương 20

Lúc chân Lửa trở về, trại đang dần tươm tất hơn lên. Những nhóm mèo liên tục chēm và sửa suốt ngày. Long Tuyết và Hoa Vàng vẫn còn đang bận gia cố những bức tường nhà trẻ, còn bức tường bao bên ngoài trông đã vững chắc và kiên cố trở lại.

Chân Lửa băng qua trắng trống xem có còn mồi tươi hay không. Chú chạy ngang qua chân Cát và chân Bụi, hai con mèo đang chuẩn bị lên đường thay ca đi tuần.

“Xin lỗi”, chân Cát meo, khi chân Lửa khắp khởi hít hít quanh khu vực ăn. “Tụi này đã ăn hết hai con chuột cuối cùng rồi”.

Chân Lửa nhún vai. Lát nữa chú sẽ tự bắt thứ gì đó cho mình. Chú quay đầu về hang lính nhỏ, nơi chân Xám đang ngồi dựa lưng vào gốc cây cụt, liếm một bàn tay trước của nó.

“Chân Quạ đâu?” chân Lửa hỏi khi chú ngồi xuống.

“Làm nhiệm vụ chưa về”, chân Xám đáp. “Coi này!” nó giơ tay ra cho chân Lửa xem. Miếng đệm rách toạc và đang rịn máu. “Vuốt Cọp ra lệnh cho mình bắt cá và mình giẫm phải một hòn đá sắc dưới suối”.

“Coi bộ sâu đấy. Cậu nên đến nhờ Lá Đóm xem đi”, chân Lửa khuyên. “À, mà này, bộ tộc sai chân Quạ đi đâu vậy?”

“Không biết, mình bị nước lạnh ngập tới bunn”, chân Xám than thở. Nó đứng dậy và khắp khiễng về phía hang của Lá Đóm.

Chân Lửa ngồi xuống, mắt ngóng ra lối vào trại, và đợi chân Quạ. Sau khi nghe lỏm cuộc nói chuyện của các chiến binh đêm qua, chú không thể rũ bỏ được cảm giác rằng chuyện gì đó rất kinh khủng sắp xảy ra với anh bạn mình. Tim chú chao đảo khi thấy Vuốt Cọp tiến vào trại một mình.

Chú đợi thêm. Trăng đã lên cao trên bầu trời. Giờ này đáng lẽ chân Quạ phải về rồi chứ? Chân Lửa ước gì mình đã nói chuyện với Sao Xanh lúc có cơ hội. Bây giờ, chú thấy Vằn Đen và Đuôi Dài đang gác phía ngoài hang của bà, và chắc chắn chú không muốn bọn họ nghe lỏm mỗi quan ngại của chú.

Vuốt Cọp mang về mồi tươi, mà ông ta cùng chia với Bão Trắng ở phía ngoài hang chiến binh. Chân Lửa nhận thấy là mình đói ngấu. Có lẽ chú nên đi săn – không chừng chú sẽ tình cờ gặp chân Quạ ở ngoài trại. Trong khi đang tự hỏi phải làm gì thì chân Lửa thấy chân Quạ chạy vút qua cổng trại. Một cảm giác thư thái truyền khắp người chú, và đó không chỉ vì chân Quạ đang quắp mồi tươi lung lảng ở giữa hai hàm răng nó.

Chàng lính nhỏ tiên thẳng đến chỗ chân Lửa và thả một miếng đồ ăn xuống đất. “Đủ cho cả ba tụi mình!” nó hãnh diện meo. “Và sẽ càng ngon miệng hơn đấy – nó từ lãnh địa bộ tộc Bóng Tối!”.

Chân Lửa há hốc kinh ngạc. “Cậu đi săn ở lãnh địa bộ tộc Bóng Tối hả?”

“Đó là nhiệm vụ của mình mà”, chân Quạ giải thích.

“Vuốt Cọp sai cậu vào lãnh địa của kẻ thù để săn mồi!” chân Lửa không sao tin được. “Tụi mình phải báo cho Sao Xanh biết. Điều đó quá nguy hiểm!”

Nghe đề cập đến tên của Sao Xanh, chân quạ lắc đầu. Mắt nó chột hoảng hốt và tối sầm lại vì sợ hãi. “Này, làm ơn im miệng,

được không?” nó tiếp. “Mình vẫn còn sống. Lại còn bắt mỗi về. Thế là ổn”.

“Cậu còn sống sót *lần này* thôi!” chân Lửa phản ứng.

“Suyt! Vuốt Cọp đang nhìn kia. Cứ xoi phần cậu và giữ miệng lại!” chân Quạ cau cấn. Chân Lửa nhún vai và lấy mỗi tươi của mình. Chân Quạ ăn rất nhanh, tránh không nhìn vào mắt chân Lửa. “Tụi mình để dành một ít cho chân Xám nhé?” nó hỏi, sau một hồi.

“Nó đi đến chỗ Lá Đóm rồi”, chân Lửa lúng búng nói với một miệng đầy. “Nó bị đứt chân. Mình không biết chừng nào nó về”.

“Ừ, thì cứ chừa cho nó cái gì cũng được”, chân Quạ trả lời, đột nhiên nghe có vẻ đuối sức. “Mình mệt lử rồi, phải đánh một giấc đây”. Nó đứng dậy và cố lết vào trong hang.

Chân Lửa ở ngoài, nhìn những mèo còn lại của bộ tộc với những hoạt động buổi tối. Chú sẽ phải nói cho chân Quạ nghe điều chú nghe được trong rừng đêm qua. Nó cần phải biết nó đang gặp nguy hiểm biết chừng nào.

Vuốt Cọp nằm bên cạnh Bão Trắng, đang chia lười, nhưng một mắt ông ta lại dán chặt vào hang của lính nhỏ. Chân Lửa ngáp dài để cho lão thấy là chú mệt đừ đừ. Sau đó chú đứng dậy và đi theo chân Quạ vào bên trong.

Chân Quạ đang ngủ, nhưng từ những cái giật chân và giật ria của nó, chân Lửa có thể đoán là nó đang mơ. Chú biết đó không phải là một giấc mơ đẹp do bởi những tiếng meo tắc nghẹn và những tiếng rên mà chân Quạ đang thốt ra. Bất thành linh, anh mèo đen nhòm phất người đứng dậy, mắt mở thao láo sợ hãi. Lông dựng đứng, lưng cong vồng lên.

“Chân Quạ!” chân Lửa meo lên hoảng hốt. “Bình tĩnh nào.

Cậu đang ở trong hang của tội mình mà. Chỉ có mình ở đây thôi!”

Chân Quạ nhìn một cách man dại.

“Chỉ có mình thôi mà”, chân Lửa lặp lại.

Chân Quạ chớp mắt và hình như nhận ra bạn. Liên đồ sập xuống ổ của nó.

“Chân Quạ”, chân Lửa meo một cách nghiêm túc. “Có chuyện này cậu cần phải biết. Một chuyện mình nghe lỏm được đêm qua khi lén ra ngoài tìm tội đại”. Chân Quạ ngoảnh đi chỗ khác, vẫn còn run cầm cập vì giấc mơ của mình, nhưng chân Lửa cương quyết. “Chân Quạ, mình nghe Vuốt Cọp nói với Văn Đen và Đuôi Dài rằng cậu phản bội lại bộ tộc Sấm. Ông ta kể với họ rằng trong chuyến đi đến Miệng Mẹ cậu đã lén đi báo cho bộ tộc Bóng Tối biết là trại không được bảo vệ”.

Chân Quạ quay phắt lại dòm chân Lửa. “Nhưng mình đâu có!” nó kêu lên, hoảng vía.

“Đương nhiên là không”, chân Lửa đồng tình. “Nhưng Văn Đen và Đuôi Dài tin, và Vuốt Cọp thuyết phục được họ phải trừ khử cậu đi”.

Chân Quạ á khẩu luôn, nhịp thở càng lúc càng gấp gáp.

“Tại sao Vuốt CỌP lại muốn trừ khử cậu vậy, chân Quạ?” Chân Lửa dịu dàng hỏi. “Ông ta là một trong những chiến binh hùng mạnh nhất bộ tộc mà. Cậu có đe dọa gì ông ấy?” chân Lửa nghe là mình đã biết câu trả lời, nhưng chú muốn nghe sự thật từ chính miệng chân Quạ. Chú chờ đợi trong khi chân Quạ lớ ngớ tìm lời để nói.

Cuối cùng, chàng lính nhỏ lông đen bò đến sát bên chân Lửa và thì thầm vào tai chú bằng giọng khàn khàn, “bởi vì thủ lĩnh bộ tộc Sông không giết Đuôi Đỏ. Mà là Vuốt Cọp giết”.

Chân Lửa lặng lẽ gật đầu, và chân Quạ tiếp, tiếng thì thầm của nó bị đứt quãng vì căng thẳng. “Đuôi Đỏ đã giết chết thủ lĩnh của bộ tộc Sông...”

“Vậy là Vuốt Cọp không giết Tim Cây Sồi”. Chân Lửa buột mồm.

Chân Quạ lắc đầu. “Không! Sau khi Đuôi Đỏ giết Tim Cây Sồi, Vuốt Cọp ra lệnh cho mình trở về trại. Mình muốn ở lại, nhưng ông ta gào bắt mình phải đi, vì thế mình chạy vào rừng cây. Đáng lý ra mình nên tiếp tục chạy, nhưng mình không thể bỏ đi trong khi họ vẫn đang chiến đấu. Thế là mình lén quay lại xem Vuốt Cọp có cần giúp gì không. Đến lúc mình tới gần, tất cả chiến binh của bộ tộc Sông đã bỏ chạy hết, chỉ còn lại Đuôi Đỏ và Vuốt Cọp. Đuôi Đỏ đang nhìn theo tên chiến binh cuối cùng bỏ chạy và Vuốt Cọp” – chân Quạ dừng lại, nuốt nước bọt – “Vuốt Cọp nhảy chồm lên ông ấy. Lão cắm răng vào gáy của Đuôi Đỏ và ông ấy khụy xuống đất, chết ngay. Mình bỏ chạy liền. Không biết Vuốt Cọp có nhìn thấy mình hay không. Mình chỉ cắm đầu chạy cho đến khi về đến trại”.

“Tại sao cậu không kể cho Sao Xanh nghe?” chân Lửa từ tốn nhấn mạnh.

“Bà sẽ tin mình chắc?” mắt chân Quạ trợn lên man dại. “Cậu có tin mình không?”

“Đương nhiên mình tin cậu”, chân Lửa meo. Chú liếm vào giữa hai tai chân Quạ với cổ găng trấn an và xoa dịu bạn. Chú sẽ phải tìm một cơ hội để nói cho Sao Xanh nghe về sự phản trắc của Vuốt Cọp. “Đừng lo, để mình dàn xếp việc này”, chú hứa. “Trong thời gian đó, cậu phải chắc chắn luôn theo sát bên mình hoặc chân Xám, nghe chưa”.

“Chân Xám có biết không? Về việc họ muốn trừ khử mình

í?”

“Chưa. Nhưng mình sẽ nói cho nó biết”.

Chân Quạ lằm lũi nằm ẹp bụng xuống và ngó dăm ra trước.

“Sẽ ổn mà, chân Quạ”, chân Lửa rù, và chạm mũi vào thân hình đen còm nhom của nó. “Mình sẽ giúp cậu thoát khỏi vụ này”.

Chân Xám đi vào hang lúc bình minh lên. Chân Cát và chân Bụi đã trở về sau phiên tuần tra đêm trước và đang ngủ vùi trong ổ của chúng.

“Chào!” chân Xám meo, giọng vui hân lên so với mấy bữa trước.

Chân Lửa tỉnh giấc ngay lập tức. “Trông cậu khá hơn rồi đấy”, chủ rù.

Chân Xám liếm tai chân Lửa. “Lá Đóm đắp thứ gì đó sệt sệt lên vết đứt chân của mình và bắt mình nằm yên mấy tiếng liền. Mình ngủ quên luôn. À, mình hy vọng con chim mai hoa ngoài kia là dành cho mình- đói chết đi được!”

“Ừ phải. Chân Quạ bắt nó hồi hôm qua. Vuốt Cọp sai nó...”

“Im coi, hai tụi bay”, chân Cát gắt um. “Có mèo ở đây đang cố ngủ”.

Chân Xám tròn mắt. “Đi nào, chân Lửa”, nó meo. “Mặt Vện vừa mới sinh một lũ nhóc. Tụi mình tới thăm chúng đi”.

Chân Lửa rù lên khoái chí. Cuối cùng, cũng có điều cho bộ tộc Sấm ăn mừng. Chú nhìn xuống chân Quạ, vẫn đang ngủ, và bước nhẹ ra khỏi hang. Cùng với chân Xám, chú chạy qua trắng trống đến nhà trẻ. Mặt trời mọc làm cho lông chú rục lên ẩm áp, chú duỗi mình sáng khoáng, mê mẩn để mặc cho xương sống vồng

xuống và dồn sức mạnh lên bốn chân.

“Thôi đừng có khoe mẽ nữa!” chân Xám gọi với qua vai nó. Chân Lửa ngừng căng duỗi và phóng theo anh bạn.

Bão Trắng đang ngồi phía ngoài nhà trẻ, canh gác lối vào. “Các cậu đến xem lũ trẻ mới phải không?” ông mèo khi chân Lửa và chân Xám tiến đến.

Chân Lửa gật đầu.

“Tùng mèo một thôi, và các cậu phải đợi – bây giờ Sao Xanh đang ở trong với cô ấy”, Bão Trắng bảo bọn chúng.

“Ừm, cậu vào trước đi”, chân Lửa đề nghị. “Đề mình ra thăm Nanh Vàng trong khi đợi”. Chú lễ phép gật đầu chào Bão Trắng và nhắm thẳng tới ổ của Nanh Vàng.

Bà mèo già đang rửa ráy phía sau tai mình, mắt bà hơi khép lại vì tập trung.

“Đừng nói là bà đang cầu mưa đấy!” chân Lửa đùa.

Nanh Vàng ngược lên. “Chú em nghe quá nhiều chuyện cổ tích của bọn mèo già rồi”, bà meo. “Một con mèo đang rửa tai mà thiên hạ lại mắc mưa thì có gì quan trọng nào?”

Đám rìa của chân Lửa vểnh lên thích chí. “Bà có định đi thăm lũ con mới sinh của Mặt Vện không?” chú hỏi.

Nanh Vàng cứng đờ lại và lắc đầu. “Ta không nghĩ là mình được chào đón”, bà gừ.

“Nhưng họ biết bà đã cứu...” chân Lửa bắt đầu.

“Mèo cái vốn rất bảo vệ đàn con mới sinh của mình. Đặc biệt đó là lứa đầu tiên của cô ta nữa. Ta nghĩ mình nên tránh xa”,

Nanh Vàng trả lời với giọng điệu miễn bàn cãi thêm.

“Thôi vậy. Nhưng tôi sẽ đi thăm chúng. Chắc chắn đó là một tín hiệu tốt, có thêm con nít mới trong trại”.

Nanh Vàng nhún vai. “Đôi khi”, bà làm bầm một cách ám muội.

Chân Lửa quay đi và chạy về phía nhà trẻ. Mây vừa che phủ mặt trời, khiến cho không khí trở nên dịu hơn. Một cơn gió mạnh lạnh xốc vào lông chú và thổi lá cuốn rào rào quanh trắng trổng.

Sao Xanh đang ngồi bên ngoài nhà trẻ. Phía sau bà, chiếc đuôi của chan Xám vừa vụt biến ở lối vô nhỏ hẹp. “Chân Lửa đấy à”, bà chào chú. “Trò đến thăm những chiến binh mới nhất của bộ tộc Sám phải không?” giọng của tộc trưởng bộ tộc Sám nghe có vẻ mệt mỏi và buồn rầu.

Chân Lửa ngạc nhiên. Chắc chắn trẻ con phải là một tin tốt đối với bộ tộc Sám chứ?

“Vâng”, chú trả lời.

“Ừ, thăm xong thì cậu đến gặp ta ở hang của ta nhé”.

“Vâng, thưa Sao Xanh”, chân Lửa meo khi bà chậm rãi bước đi khỏi. Chú cảm thấy lông mình rần rật. Sẽ có một cơ hội khác để nói chuyện một mình với Sao Xanh. Xem ra, rốt cuộc thì bộ tộc Sao đang đứng về phía chú.

Chân Xám tuôi ra khỏi lối vào nhà trẻ. “Chúng dễ thương lắm”, nó xuyết xoa. “Nhưng mình đói quá. Để mình đi kiếm một ít mồi tươi. Mình sẽ để phần cho cậu ít nếu mình tìm được!” nó nháy mắt triu mến với chân Lửa và chạy đi.

Chân Lửa rù lời tạm biệt và ngược lên nhìn Bão Trắng, ông gật đầu cho phép chú vào nhà trẻ, chân Lửa ép mình chui qua cái lỗ

bé tí.

Bốn con mèo bé xíu nằm trong túm túm vào nhau trong cái ổ nhón nheo của Mặt Vện. Lông của chúng màu xám lợt với những đốm đậm màu hơn, giống mẹ chúng như đúc, ngoại trừ một thằng cu tí nị màu xám đậm. Chúng ngo nguậy và meo nhí nheo sát bên bụng của Mặt Vện, mắt chúng nhắm nghiền.

“Chị cảm thấy thế nào?” chân Lửa thì thầm với cô.

“Hoi mệt”, Mặt Vện trả lời. Chị tự hào nhìn xuống lũ con đầu lòng của mình. “Nhưng lũ trẻ đều khỏe mạnh”.

“Bộ tộc Sấm thật may mắn khi có chúng”, chân Lửa rừ rừ. “Em sẽ kể về chúng cho Nanh Vàng nghe”.

Mặt Vện không trả lời, và chân Lửa kịp nhận thấy một thoáng lo âu nháng lên trong mắt chị khi chị húc một đứa con hơi lạc ra xa cho nó sát vào mình.

Chân Lửa bỗng cảm thấy lo thốn trong bụng. Sao Xanh có thể đã chấp nhận Nanh Vàng vào bộ tộc, nhưng dường như bà mèo già nua ấy vẫn không được tất cả bộ tộc tin cậy. Chú chạm mũi một cách âu yếm vào bên hông của Mặt Vện, sau đó quay đầu trở ra trắng trống.

Tộc trưởng bộ tộc đang đợi chân Lửa ở lối vào hang của bà. Đuôi Dài ngồi bên cạnh. Anh chiến binh mèo mướp lợt dóm chân Lửa lom lom khi chú đến gần. Chân Lửa không dám xia gì tới ánh mắt của anh ta và nhìn Sao Xanh một cách chờ đợi.

“Vào trong đi”, bà meo và quay ra dẫn đường. Chân Lửa chạy lóc có theo bà. Đuôi Dài lập tức đứng dậy như định đi theo họ.

Sao Xanh ngoái nhìn phía anh ta. “Ta nghĩ ta sẽ an toàn với anh chàng chân Lửa trẻ tuổi này”, bà meo. Đuôi Dài lần chần một

lát thoáng, rồi ngồi xuống lại bên ngoài lối vào.

Chân Lửa chưa từng vào hang của Sao Xanh bao giờ. Chú bước nhẹ theo theo bà qua những lớp địa y bao phủ lối vào. “Lũ con của Mặt Vện thật dễ thương”, chú rù.

Sao Xanh trông vẻ nghiêm nghị. “Chúng dễ thương thật, nhưng chúng, nhưng chúng cũng có nghĩa là có thêm miệng ăn, và mùa lá trụi sắp đến gần”. Rồi bà liếc nhìn chân Lửa, đang không thể che dấu được vẻ sững sốt trước những lời nói thiếu não của bà. “Hừm, đừng nghe ta nói”, Sao Xanh meo và lắc đầu một cách sốt ruột. “Những cơn gió lạnh đầu mùa luôn khiến ta lo lắng. Lại đây, thoải mái coi”, bà nghiêng đầu về phía nền đất khô, đầy cát.

Chân Lửa nằm ép xuống, xoa tay ra phía trước mặt.

Sao Xanh chậm rãi cuộn mình quanh cái ổ rêu của bà. “Ta vẫn còn bị đau nhức do buổi huấn luyện của chúng ta ngày hôm qua”, bà thừa nhận khi đã ngồi xuống và cuộn tròn đuôi quanh chân. “Trò chiến đấu tốt lắm, anh bạn trẻ ạ”.

Lần này, chân Lửa không thể không say sưa đón nhận lời khen ngợi của bà. Tim chú đập thùm thụp. Đây là khoảnh khắc tuyệt vời để nói cho tộc trưởng về nỗi sợ hãi của chú đối với Vuốt Cọp. Chú nghech cằm lên, chuẩn bị nói.

Nhưng chính Sao Xanh là mèo nói trước, dăm dăm nhìn lướt qua chú đến bức tường hang đằng kia. “Ta vẫn còn ngửi thấy mùi hôi thối của bọn bộ tộc Bóng Tối còn lẫn quất đâu đó trong trại”, bà lầm bầm. “Ta hy vọng sẽ không bao giờ thấy cái ngày mà kẻ thù của chúng ta đột nhập vào thẳng trung tâm của bộ tộc Sấm nữa”. Chân Lửa lặng lẽ gật đầu đồng ý, có cảm giác là Sao Xanh sẽ còn nói tiếp.

“Và có quá nhiều cái chết”, bà thở dài. “Đầu tiên là Đuôi Đỏ, rồi đến Tim Sư Tử. Ta phải cảm ơn bộ tộc Sao là ít nhất những chiến binh chúng ta còn lại cũng mạnh mẽ và trung thành như họ. Ít

ra với Vuốt Cọp làm thủ lĩnh, bộ tộc Sấm về có thể tự vệ được”. Tim của chân Lửa tụt xịu xuống và một luồng băng cửa sâu vào chú khi Sao Xanh tiếp tục. “Có thời, khi Vuốt CỌp còn là một chiến binh trẻ, ta rất lo ngại về tham vọng mạnh mẽ của ông ta. Nguồn năng lượng như vậy cần phải được khai thông cẩn thận. Nhưng bây giờ ta rất hãnh diện khi thấy bộ tộc kính trọng ông ấy đến thế nào. Ta biết ông ấy rất tham vọng, nhưng tham vọng của ông ấy khiến ông ấy trở thành một trong những mèo can đảm nhất từ trước tới nay mà ta có vinh dự chiến đấu cùng”.

Ngay tức khắc, chân Lửa biết là chú không thể thổ lộ mọi nghi ngờ Vuốt Cọp của mình với Sao Xanh được. Không thể khi mà Sao Xanh trông đợi vị trở thủ của mình bảo vệ cho cả bộ tộc. Chú phải tự mình cứu chân Quạ thôi. Chú hít sâu và từ từ chớp mắt, để khi Sao Xanh quay lại và nhìn thẳng vào mắt chú, không còn lưu lại chút dấu hiệu gì về sự choáng váng và thất vọng của chú cả.

Những lời tiếp theo của bà lạnh lẽo và đầy lo âu. “Cậu biết là Sao Gãy sẽ trở lại. Hắn đã tuyên bố rõ ràng tại cuộc Tụ Hạp rằng hắn muốn quyền săn bắt trên tất cả mọi lãnh địa”.

“Chúng ta đã đánh bại hắn một lần. Chúng ta có thể đánh bại hắn nữa”, chân Lửa khẳng định.

“Đúng”, Sao Xanh gật đầu thừa nhận một cách gượng gạo, “bộ tộc Sao sẽ vinh danh lòng can đảm của trò, chân Lửa trẻ tuổi ạ”. Bà dừng lại để liếm vết thương đánh lành bên hông mình. “Ta nghĩ trò cần phải biết rằng, trong trận chiến với lũ chuột cống, không phải ta mất đi mạng thứ năm, mà là mạng thứ bảy”.

Chân Lửa ngồi nhồm phất dậy, điếng người.

Sao Xanh tiếp. “Ta phải làm cho bộ tộc tin rằng đó là mạng thứ năm của ta bởi vì ta không muốn họ lo sợ sự an nguy của ta. Nhưng ta vẫn còn hai mạng nữa, sau đó ra sẽ rời xa đồng bào để gia nhập bộ tộc Sao”.

Tâm trí chân Lửa bấn loạn. Tại sao bà lại nói với mình chuyện này? “Cảm ơn vì đã chia sẻ với con, thưa Sao Xanh”, chú kính cẩn rù.

Sao Xanh gật đầu. “Giờ ta mệt rồi”, bà khọt khẹt một cách khó chịu. “Trò đi đi. Chân Lửa này, ta không muốn trò tiết lộ chuyện này với bất cứ ai”.

“Vâng, thưa Sao Xanh”, chân Lửa trả lời khi chú rà hơi tìm lối ra khỏi bức màn địa y.

Đuôi Dài vẫn đang ngồi ngoài cửa. Chân Lửa bước ngang qua anh ta và đi thẳng về phía hang của mình. Chú không biết phần nào trong cuộc nói chuyện với Sao Xanh khiến chú hoang mang hơn.

Chú đột ngột dừng lại giữa chừng bởi một tiếng ngao thét thanh vọng đến từ phía nhà trẻ. Lông Tuyết chạy bổ ra trắng trổng, đuôi cô dựng xù lên và mắt mở to khiếp đảm. “Lũ con tôi! Ai đó bắt mất chúng rồi!”

Vuốt Cọp lao về phía cô. Ông ta cất tiếng gọi bộ tộc, “Nhanh, lục soát trại! Bão Trắng, cứ ở yên đấy. Các chiến binh, tuần tra khắp ranh giới trại. Các lính nhỏ, lục soát các hang!”

Chân Lửa vù ngay đến hang gần nhất, hang chiến binh, và tiến vào trong. Hoàn toàn trống không. Chú dùng tay cào bới các chỗ ngủ nhưng không hề có dấu vết hay mùi lũ trẻ ủa Lông Tuyết đâu cả.

Chú vọt ra ngoài và hướng thẳng về hang của mình. Chân Quạ và chân Xám đã ở trong đó rồi, đang lật tung ổ của chúng lên, hít hơi mọi góc ngách. Chân Bụi và chân Cát, đang tìm kiếm trong hang của những mèo già. Chân Lửa để bọn chúng đó và chạy đi sục mõm vào hết bụi cỏ này đến bụi cây khác, mặc kệ gai tầm ma chọc vào mũi. Không có dấu vết của bọn trẻ ở bất cứ đâu. Chú

nhìn xung quanh viền ranh giới trại. Các chiến binh đang xà quần tới lui ở đó, khăn trương đánh hơi trong không khí.

Đột nhiên chân Lửa phát hiện Nanh Vàng ở đằng xa. Bà đang chui qua chỗ bức tường dương xỉ không được canh gác. Chắc hẳn bà ta đã nhận thấy mùi gì đó, chú nghĩ, bèn phóng ào về phía bà đúng lúc chiếc đuôi của bà biến mất vào bức tường cây. Khi chú đến bức tường dương xỉ, bà ta đã đi rồi. Chú khí không khí. Không có mùi của bọn trẻ, chỉ có một mùi đăng đắng sợ hãi của Nanh Vàng. Bà ta sợ gì vậy? Chân Lửa tự hỏi.

Tiếng ngao của Vuốt Cọp âm vang từ những bụi cây phía sau nhà trẻ. Tất cả mèo đồ nhào về phía ông ta, dẫn đầu là Long Tuyết. Họ cố sát lại càng gần càng tốt, chen lán, huých đẩy nhau để nhìn qua bụi cây rậm rạp. Chân Lửa nhướng mũi về phía trước và thấy Vuốt Cọp đang đứng trước một đồng lông đốm bất động.

Lá Đóm!

Chân Lửa trợn trừng không tin nổi khi nhìn vào cơ thể không còn sự sống của cô. Con thịnh nộ cuộn lên trong chú như một đám mây đen, và chú cảm thấy máu sôi réo trong tai mình. Kẻ nào đã làm điều này?

Sao Xanh bước qua đám đông và cúi xuống trước cô mèo lang y. “Cô ấy đã bị giết bởi một cú tấp của chiến binh”, bà meo một cách yếu ớt.

Chân Lửa vươn cổ ra nhìn và thấy một vết thương suy nhất ở phía sau cổ Lá Đóm. Đầu chú chòng chành và đột nhiên chú không thể nhìn rõ được nữa.

Trong cơn đau đớn, chân Lửa nghe tiếng làm bầm ở phía sau đám đông phình lên thành một tiếng gào xé óc.

“Nanh Vàng đi rồi!”

“Nanh Vàng đã giết Lá Đóm và bắt mất lũ con tôi!” Lông Tuyết hờ lên thảm thiết. Những nữ miu khác xúm lại bên cạnh Lông Tuyết và cố gắng trấn an cô bằng những cái liêm và vuốt ve, nhưng Lông Tuyết đẩy họ ra và gào khóc quằn quại dưới bầu trời đêm. Như đáp lại lời cô, bầu trời găm lên ầm ầm như báo truwóc điềm gở và một cơn gió lạnh thổi gợn lông những con mèo.

“Nanh Vàng!” Vuốt Cọp rút lên. “Ta vốn biết mụ là quân phản tặc. Bây giờ chúng ta đã biết mụ có thể đánh bại thủ lĩnh bộ tộc Bóng Tối như thế nào rồi chứ. Đó là một mưu đồ đã được lên kế hoạch để đưa mụ đặt chân vào bộ tộc chúng ta!”.

Chớp lóe lạch cạch trên đầu, đệm nhịp cho lời nói của Vuốt Cọp bằng một luồng sáng trắng và một tiếng sấm vang rền khắp khu rừng.

Chân Lửa không thể tin những gì mình đang nghe. Bàng hoàng đau đớn, tâm trí chú hoảng loạn. Có thể nào Nanh Vàng lại giết chết Lá Đóm?

Vượt trên những tiếng kêu sùng sốt, tiếng Vằn Đen hét lớn, “Sao Xanh! Bà nói gì đây?”

Những con mèo bỗng im lặng khi họ quay sang nhìn tộc trưởng của mình.

Ánh mắt Sao Xanh lướt qua khắp đám đông mèo, và cuối cùng dừng lại ở thi thể của Lá Đóm. Những giọt mưa đầu tiên bắt

đầu rơi, lấp lánh như sương mai trên bộ lông vẫn còn lộng lẫy của cô mèo lang y.

Sao Xanh lờ mờ chớp mắt. Nỗi đau thương bao trùm khuôn mặt bà, và trong tích tắc chân Lửa sợ rằng cái chết mới này sẽ hạ gục bà. Nhưng khi mắt bà mở ra, chúng cháy rực lên vẻ dữ tợn, tỏ rõ quyết tâm trả thù cho vụ tấn công dã man này. Bà ngược đầu lên. “Nếu Nanh Vàng thật sự giết Lá Đốm và bắt lũ trẻ của Long Tuyết, thì bà ta sẽ bị săn đuổi không dung thứ”. Đám đông kêu lên tán thành. “Nhưng chúng ta phải đợi”, Sao Xanh tiếp. “Một cơn bão sắp ập đến, và ta không muốn đánh liều thêm mạng sống nào nữa. Nếu bộ tộc Bóng Tối bắt bọn trẻ của chúng ta thì tức thời chúng sẽ chưa làm hại gì bọn trẻ đâu.

Ta nghi rằng Sao Gãy muốn tuyển mộ chúng làm tân binh cho bộ tộc hắc, hoặc để làm con tin – nhằm ép buộc chúng ta phải cho hắc săn mồi trên lãnh địa này. Ngay khi cơn bão tan, một đội tuần tra sẽ lần theo dấu Nanh Vàng để đem bọn trẻ về”.

“Chúng ta không thể lãng phí thời gian, kéo trời mưa sẽ xóa hết mùi của mụ ta!” Vuốt Cọp phản đối.

Sao Xanh quật đuôi mất kiên nhẫn. “Nếu chúng ta phải một đoàn săn đuổi lên đường ngay bây giờ thì những nỗ lực của chúng ta cũng vô ích thôi. Trong thời tiết này thì mùi đã bị mất ngay từ khi chúng ta mới chuẩn bị. Nếu chúng ta đợi cho đến khi hết bão, chúng ta sẽ có cơ may thành công nhiều hơn”.

Có những tiếng đồng ý râm ran trong số những mèo bộ tộc. Mặc dù mặt trời vừa lên cao, nhưng bầu trời đang trở nên tối hơn. Bầy mèo thấp thỏm, nhón nháo vì sấm và chớp, và dường như sẵn sàng nghe theo lời khuyên của tộc trưởng.

Sao Xanh nhìn trợ thủ của mình. “Ta muốn bàn bạc kế hoạch với ông, làm ơn nhé Vuốt Cọp”. Vuốt Cọp gật đầu và bước oai vệ về phía hang của Sao Xanh, nhưng tộc trưởng hơi ngần ngại. Bà liếc nhìn chân Lửa, chợt vẫy đuôi và giật ria một cái, ra hiệu

rằng bà muốn nói chuyện riêng với chú.

Những con mèo khác tụ tập xung quanh Lá Đốm và bắt đầu chia sẻ với cô, họ khóc than át cả tiếng sấm. Sao Xanh đi lách qua họ và tiến về phía hàng dương xỉ dẫn đến hang của Lá Đốm.

Chân Lửa lẳng lặng đi men qua đám mèo đang tiếc than và đi theo bà vào bên trong. Trời tối xỉ bên dưới tán dương xỉ. Con bão đã dập tắt mặt trời buổi sáng khiến cho trời giống như đêm đã xuống. Lúc này mưa nặng hạt hơn, vỗ lộp độp lên lá, nhưng ít nhất trắng trắng nơi Lá Đốm nằm vẫn còn được che chắn.

“Chân Lửa”, Sao Xanh bức bách meo khi chú đến bên bà, “Nanh Vàng đâu? Trò có biết không?”

Chân Lửa hầy như không nghe thấy bà. Chú không thể không hồi tưởng lại lần cuối cùng mình vào trắng trắng này. Hình ảnh Lá Đốm, chạy ra khỏi hang của cô với bộ lông óng ánh dưới nắng mặt trời, cháy phừng phực trong tâm trí chú, và chú nhắm mắt lại để lưu giữ hình ảnh ấy.

“Chân Lửa”, Sao Xanh gọi giật, “trò phải nén thương đau lại”.

Chân Lửa lắc mình. “Con...con thấy Nanh Vàng chui qua ranh giới của trại sau khi bọn trẻ mất tích. Bà có thật sự nghĩ bà ấy giết Lá Đốm và bắt bọn trẻ?”

Sao Xanh nhìn chú chằm chằm. “Ta không biết”, bà thừa nhận. “Ta muốn trò đi tìm bà ấy và đưa bà ấy về đây...còn sống. Ta cần biết sự thật”.

“Bà không phải Vuốt Cọp đi à?” chân Lửa không thể nín được.

“Vuốt Cọp là một chiến binh vĩ đại, nhưng trong trường hợp này lòng trung thành của ông ấy với bộ tộc có thể làm lu mờ

những phán xét của ông”, Sao Xanh giải thích. “Ông ấy muốn bộ tộc được thỏa chí báo thù. Không ai có thể buộc tội ông ấy vì điều đó cả. Bộ tộc tin chắc Nanh Vàng đã phản bội chúng ta, và nếu Vuốt Cọp nghĩ rằng ông ấy có thể bảo đảm điều đó một lần nữa bằng cách trao xác của Nanh Vàng cho họ, thì ông ấy sẽ làm”.

Chân Lửa gật đầu. Bà nói đúng – Vuốt Cọp sẽ giết Nanh Vàng mà không cần hỏi han gì hết.

Sao Xanh đành sắt lại trong chốc lát. “Nếu ta thấy rõ Nanh Vàng là kẻ phản bội, thì chính tay ta sẽ giết bà ấy. Nhưng nếu bà không...” đôi mắt màu xanh của bà rục xoáy trong mắt của chân Lửa. “Ta sẽ không để một mèo vô tội phải chết”.

“Nhưng nếu Nanh Vàng không trở lại thì sao?” chân Lửa meo.

“Bà ấy sẽ về, nếu chính *trò* yêu cầu bà ấy”.

Chân Lửa cảm thấy sống người vì niềm tin của sao Xanh dành cho mình. Sự nghiêm ngặt mà bà yêu cầu chú đang đè nặng toàn thân chú, và chú tự hỏi liệu mình có đủ can đảm để thực hiện nó đến nơi đến chốn hay không.

“Đi ngay đi!” bà ra lệnh. “Nhưng trò hãy cẩn thận, trò chỉ có một mình mà rất có thể sẽ có những đội tuần tra của kẻ thù qua lại. Con bão này sẽ giữ chân các chiến binh của chúng ta trong trại một lúc”.

Sấm nổ rì rầm trên đầu khi chân Lửa phóng vọt ra trắng trổng. Mưa tuôn xối xả, giáng nện xuống bộ lông chú như những viên đá nhỏ li ti. Một tia chớp chiếu sáng gương mặt của Vằn Đen và Đuôi Dài khi họ nhìn chú chạy qua trắng trổng.

Chân Lửa tạt ngang qua nhà trẻ. Chú không thể bỏ đi mà không chia lười với Lá Đốm. Những mèo khác đã chạy vào chỗ trú ẩn, bỏ thi thể của cô mèo lang y dưới trời ua như trút nước, trong

khi họ rúc vào nhau dưới những tán dương xỉ rõ ràng rờn rờn, rú rít lên sợ hãi và đau lòng.

Chân Lửa dụi mũi vào bộ lông ướt nhẹp của Lá Đốm và hít mùi của cô lần cuối cùng. “Vĩnh biệt, Lá Đốm thân yêu”, chú khẽ khàng.

Tai chú giật giật khi chú nghe thấy giọng của Long Tuyết và Đuôi Châm trò chuyện gần đó. Chú tê cứng, tập trung vào nghe.

“Nanh Vàng chắc chắn phải có sự trợ giúp”, Đuôi Châm ngao to.

“Của ai đó từ chính bộ tộc Sấm?” giọng lo lắng của Long Tuyết.

“Chị đã nghe Vuốt Cọp nói về chân Quạ rồi đấy. Không chừng nó có liên quan đến việc này. Tôi chưa bao giờ cảm thấy an tâm với nó cả”.

Long dọc xương sống của chân Lửa dựng lên. Nếu Vuốt Cọp đã loan truyền lời đồn hiểm độc đến tận nhà trẻ thì chân Quạ khó có thể an toàn ở bất cứ đâu trong trại.

Chân Lửa nhận thấy mình phải hành động tức thì. Chú phải tìm Nanh Vàng trước, sau đó đối phó với việc của chân Quạ. Chú chạy ngay đến nơi chú thấy Nanh Vàng lần cuối cùng. Chú rành mùi của bà ta đến nỗi chú có thể nhận ra mùi ấy qua những chiếc lá ướt sũng nước mưa. Chú bắt đầu len vào những bụi cây, miệng há to, để dò tìm coi dấu vết của bà ta dẫn đi đâu.

“Chân Lửa!”

Chân Lửa giật thót mình và nhẹ nhõm lại ngay khi chú nhận ra giọng của chân Xám.

“Mình đang tìm cậu đây!” bạn của chú meo khi tiến về phía

chú.

Chân Lửa tần ngần bước ra khỏi bụi dương xỉ.

Chân Xám nheo mắt gạt giọt nước mưa nhỏ xuống bộ lông dài vào mắt nó. “Cậu định đi đâu vậy?” nó hỏi.

“Đi tìm Nanh Vàng”, chân Lửa đáp.

“Một mình á?” khuôn mặt xám bành của chân Xám tỏ vẻ quan tâm.

Chân Lửa suy nghĩ một thoáng và quyết định cho chân Xám biết sự thật. “Sao Xanh bảo mình đi tìm Nanh Vàng về”, chú meo.

“Cái gì?” chân Xám sừng sốt. “Sao lại là *cậu*?”

“Chắc tại bà nghĩ mình biết rõ về Nanh Vàng nhất, cho nên mình tìm ra bà ta dễ hơn”.

“Chẳng lẽ một nhóm chiến binh không có cơ may hơn sao?” chân Xám chỉ ra. “Vuốt Cọp là mèo lần đầu vết giỏi nhất bộ tộc, và nếu ai đó có thể tìm được bà ta về đây, thì đó chính là ông”.

“Có thể Vuốt Cọp sẽ không đem bà ấy về”, chân Lửa làu bàu.

“Ý cậu là sao?”

“Vuốt Cọp sẽ đi để báo thù. Ông ấy sẽ giết bà ấy”.

“Nhưng nếu bà ta đã giết Lá Đóm và bắt lũ trẻ...”

“Cậu tin vậy thật à?” chân Lửa hỏi.

Chân Xám nhìn bạn, lắc đầu bối rối. “Cậu nghĩ là bà ta vô tội?” nó hỏi.

“Mình không biết”, chân Lửa thú thật. “Và Sao Xanh cũng không biết luôn. Bà muốn tìm ra sự thật. Chính vì thế mà bà sai mình đi thay vì Vuốt Cọp”.

“Nhưng nếu bà *ra lệnh* cho Vuốt Cọp mang Nanh Vàng cề còn sống thì...” lời của chân Xám bị chìm chìm trong một tiếng sấm đình tai, và một ánh chớp chiếu rục cây cối xung quanh chúng.

Trong ánh sáng chói lòa ấy, chân Lửa loáng nhoáng thấy Long Tuyết đuổi chân Quạ ra khỏi nhà trẻ. Khuôn mặt trắng bệch của cô vặn lại giận dữ khi cô rít lên với tên mèo đen trẻ tuổi và lao tới đón một cú cảnh cáo vào cẳng sau của nó.

Chân Xám quay sang chân Lửa. “Tất cả những chuyện đó là sao?” nó meo.

Chân Lửa nhìn thao láo lại bạn mình, trong đầu chú nảy ra một ý mới. Xem ra thời của chân Quạ đã hết, và chân Lửa cần chân Xám giúp. Nhưng liệu bạn chú có tin chú hay không? Gió bắt đầu hú qua tàng cây trên đầu bọn chúng, chân Lửa buộc phải hét hết cỡ, “chân Quạ đang nguy to”, chú meo.

“Hả?”

“Mình cần phải đưa nó đi khỏi bộ tộc Sấm. Ngay bây giờ, trước khi có chuyện gì xảy ra với nó”.

Chân Xám chẳng hiểu gì. “Sao vậy? Thế còn Nanh Vàng thì sao?”

“Không có thời gian để giải thích”, chân Lửa hỏi hỏ meo. “Cậu cần phải tin mình. Tụi mình phải tìm cách đưa chân quạ đi khỏi đây ngay. Sao Xanh sẽ giữ các chiến binh trong trại cho đến khi cơn bão đi qua, nhưng điều đó cũng không cho tụi mình nhiều thời gian đâu”. Chú cố hình dung những góc ngách của khu rừng, bên ngoài lãnh địa của bộ tộc Sấm. “Tụi mình phải đưa nso tới nơi

nào đó mà Vuốt Cọp sẽ không tìm được nó, một nơi mà nó có thể sống mà không có bộ tộc”.

Chân Xám nhìn chú trao tráo một lúc. “VẬY CHỖ CỦA LÚA MẠCH THÌ SAO?”

“Lúa Mạch!” chân Lửa thốt lên. “Ý cậu là đưa chân Quạ đến chỗ của Hai Chân?” Tai chú giật lên phẩn khích. “Tuyệt! Đó là ý hay nhất”.

“VẬY THÌ ĐI!” chân Xám meo. “Tụi mình còn đợi gì nữa?”

Sự nhẹ nhõm dội ào xuống người chân Lửa. Chú biết ngay là thằng bạn mình sẽ giúp mà. Chú lắc nước mưa khỏi đầu, rồi chạm mũi vào lông của chân Xám. “CẢM ƠN”, chù rừ. “Nào, đi tìm chân Quạ”.

Chúng tìm thấy bạn mình đang nằm rúc trong hang một cách khổ sở. Chân Cát và chân Bụi cũng đang nằm trong ổ của chúng, trông rất căng thẳng và sợ hãi khi cơn bão vẫn vũ trên đầu.

“Chân Quạ”, chân Lửa gọi qua lối vào.

Chân Quạ ngược lên, chân Lửa vểnh tai lên và chàng mèo đen theo chú đi ra ngoài trời bão.

“Nghe này”, chân Lửa thì thào. “Tụi mình sẽ đưa cậu đến chỗ Lúa Mạch”.

“Lúa Mạch?” chân Quạ meo lên hoang mang, nheo mắt lại chống những giọt nước mưa. “Tại sao?”

“Tại vì cậu sẽ an toàn ở đó”, chân Lửa trả lời, nhìn thẳng vào mắt chàng mèo đen.

“Cậu thấy Long Tuyết làn gì mình rồi à?” chân Quạ meo, giọng nó run run. “Mình chỉ định kiểm tra xem bọn trẻ...”

“Thôi”, chân Cát cắt ngang. “Tụi mình phải nhanh lên!”

Chân Quạ nhìn ánh mắt của bạn. “Cảm ơn, chân Lửa”, nó nói nhỏ. Đoạn nó lướt vào mưa bão, băng qua trắng trắng.

Ba chàng lính nhỏ chạy vọt lên cổ về phía cổng trại, lông của chúng ép rạp xuống vì tiếng gió hú. Khi chúng đến hàng cây kim tước, một giọng gọi giật chúng lại.

“Ba anh kia! Các anh định đi đâu đấy?”

Đó là Vuốt Cọp.

Chân Lửa xoay lại, cảm thấy tim mình lắng đi. Đanh quỳnh quánh tự hỏi không biết sẽ phải nói gì đây, thì chú thấy Sao Xanh sai bước về phía chúng. Bà nhăn mặt một thoáng, nhưng rồi gương mặt bà giãn ra ngay.

“Tốt lắm, chân Lửa”, bà mèo. “Ta thấy trò thuyết phục được hai bạn cùng đi với trò. Bộ tộc Sấm có những lính nhỏ rất dũng cảm, Vuốt Cọp à, khi họ sẵn sàng đi chạy việc vặt trong thời tiết như thế này”.

“Đây chắc không phải là lúc để làm việc vặt nhỉ?” Vuốt Cọp phản đối.

“Một trong lũ con của Mặt Vện bị ho”, giọng của Sao Xanh bình tĩnh một cách lạnh lùng. “Chân Lửa đã tình nguyện đi hái một ít hoa cẳng ngựa (coltsfoot: loài hoa có hình dáng giống như cái cẳng của con ngựa non, vị hăng cay, có tác dụng trị ho, tiêu đờm, và là một vị thuốc chữa bệnh phổi) về cho cô ấy”.

“Anh ta có thật sự cần bạn biếc đi cùng như thế này không?” Vuốt Cọp hỏi.

“Trong giông bão như thế này, ta nghĩ cậu ấy may mắn có

bạn đồng hành!” Sao Xanh trả lời. Bà nhìn sâu vào mắt chân Lửa, và chú đột nhiên nhận thức được niềm tin mà bà đặt nơi chú. “Ba cậu đi được rồi”, bà meo.

Chân Lửa nhìn lại bà một cách biết ơn. “Cảm ơn”, chú rừ, hạ thấp đầu xuống. Liếc thật nhanh hai đứa bạn đồng hành, chú dẫn đầu đi dọc theo lối mòn quen thuộc dẫn đến điểm Bốn Cây. Gió gào thét với cây cảnh trên đầu chúng, những thân cây lắc lư, kêu cọt kẹt, răng rắc tựa như có thể ngã bất cứ lúc nào. Mưa đổ như trút xuyên qua vòm lá, dội bọn mèo ướt đầm đìa.

Chúng ra đến con suối, nhưng những tảng đá đặt chân mà chúng thường dùng để nhảy qua suối đã biến mất. Đám mèo dừng lại bên bờ và u uất nhìn xuống dòng nước rộng, đen ngòm, cuộc xoáy rào rào.

“Lối này”, chân Lửa meo. “có một cái cây ngã nằm ở đây. Tụi mình có thể băng qua nó”. Chú dẫn chân Xám và chân Quạ đi ngược dòng đến chỗ khúc gỗ, nằm chỉ cách một bước chân mèo con bên trên mặt nước cuộn trào.

“Cẩn thận, trơn lắm đó!” chân Lửa cảnh báo, và lò dò nhảy lên khúc gỗ. Lốp vỏ cây đã tróc hết chỉ còn trơ lại lõi gỗ vừa trơn láng vừa ướt át để giữ thăng bằng đi qua. Thật cẩn thận ba con mèo đi dọc theo khúc gỗ. Chân Lửa nhảy xuống bờ bên kia và nhìn bọn bạn cho đến khi chúng cũng bước xuống an toàn.

Cây cối phía bờ bên này to hơn, tạo ra nhiều chỗ trú bão khi chúng tắt tả bước đi, vai sát vai.

“Cậu có định kể cho mình nghe chính xác tại sao tụi mình phải đem chân Quạ đi không đây?” chân Xám thở hổn hển.

“Bởi vì cậu ấy biết rằng Vuốt Cọp đã gết chết Đuôi Đỏ”, chân Lửa trả lời.

“Vuốt Cọp giết chết Đuôi Đỏ?” chân Xám hét lớn tỏ vẻ

không tin, dừng sững lại và nhìn chòng chọc vào chân Lửa rồi lại nhìn qua chân Quạ.

“Trong trận chiến với bộ tộc Sông”, chân quạ vừa thở hồng hộc vừa nói. “Minh đã thấy ông ta”.

“Nhưng tại sao ông ta lại làm như vậy?” chân Xám phản bác, lại đi tiếp. Bọn chúng bắt đầu đi xuống con dốc dẫn vào trắng trống của điểm Bốn Cây.

“Minh không biết. Có thể ông ta nghĩ rằng Sao Xanh sẽ chỉ định ông ấy làm thủ lĩnh”, chân Lửa đoán, cao giọng cho át tiếng gió.

Chân Xám không đáp, nhưng mặt nó tối sầm.

Những con mèo bắt đầu leo lên sườn dốc dẫn lên lãnh địa bộ tộc Gió. Trong khi nhảy từ tảng đá này sang tảng đá kia ở đằng trước, chân Lửa nói vọng xuống với chân Xám ở phía sau. Chú muốn bạn mình hiểu rõ chân Quạ sẽ nguy hiểm thế nào khi ở lại bộ tộc Sấm. “Minh nghe lỏm Vuốt Cọp nói chuyện với Văn Đen và Đuôi Dài vào cái đêm mà Tim Sư Tử bị giết”, chú ngao. “Ông ta muốn tổng khứ chân Quạ”.

“*Tổng khứ?* Ý là giết cậu ta hả?” chân Xám ngồi phịch xuống một tảng đá.

Chân Lửa cũng dừng lại. Chú nhìn xuống bọn bạn mình. Chân Quạ dừng lại xa hơn đoạn phía dưới, hai be sườn nó căng phồng lên khi nó rág hít thở. Trông nó nhỏ thó hơn bao giờ hết với bộ lông ướt như chuột dính sát vào cơ thể gầy nhom.

“Cậu có nhìn thấy Long Tuyết đuổi chân Quạ hôm nay không?” chân Lửa meo với chân Xám. “Vuốt Cọp đã ngụ ý với tất cả mèo rằng chân Quạ là kẻ phản bội. Nhưng cậu ta sẽ an toàn khi ở với Lúa Mạch. Thôi nào, tụi mình phải nhanh lên!”

Không thể nó chuyện giữa không gian bao la trên lãnh địa bộ tộc Gió được. Gió phần phật hú hít quanh chúng, trong khi sấm chớp lập lòe và đánh ầm ầm trên đầu. Ba con mèo cúi thấp đầu và dấn thân vào tâm bão.

Cuối cùng chúng cũng đến được vành đai cao nguyên đánh dấu lãnh thổ của bộ tộc Gió.

“Tụi mình không thể đưa bồ đi xa hơn được nữa, chân Quạ à”, chân Lửa gào to trong tiếng gió giạt. “Tụi mình phải quay lại đi tìm Nanh vàng trước khi cơn bão tạnh”.

Chân Quạ ngược lên nhìn trời mưa xối xả, hoảng hồn. Nhưng rồi cũng gật đầu.

“Bồ có tự tìm được Lúa Mạch không?” chân Lửa gào.

“Được, mình nhớ đường mà”, chân Quạ trả lời.

“Coi chừng bọn chó đấy”, chân Xám cảnh báo.

Chân Quạ gật đầu. “Ừ, mình sẽ cẩn thận!” Bỗng nhiên nó nhăn mặt. “Làm thế nào mấy bồ chắc chắn là Lúa Mạch sẽ đón nhận tớ?”

“Cứ nói với anh ra là bồ đã từng bắt được rắn lục!” chân Xám trả lời, âu yếm huých nhẹ đôi vai ước đầm của bạn.

“Đi đi”, chân Lửa giục, nhận thấy giờ gian còn rất ít. Chú liếm bộ ngực còm nhom của chân Quạ. “Đừng lo nhé – mình sẽ làm cho mọi mèo biết rằng bồ không phản bội lại bộ tộc Sấm”.

“Ngộ ngữ Vuốt Cọp đến tìm mình thì sao?” giọng của chân Quạ trở nên nhỏ hẩn đi trong cơn bão gầm rú.

Chân Lửa nhìn nó chằm chằm. “Ông ta sẽ không để tìm bồ đâu. Mình sẽ nói với ông ta là bồ đã chết rồi”.

Chân Lửa và chân Xám lần ngược lại đường cũ trở về lãnh địa của bộ tộc Sấm. Cả hai con mèo đều mệt rũ rời và ướt sũng, nhưng chân Lửa vẫn đi đều bước. Cơn bão đã bắt đầu dịu bớt. Một đội tuần tra của bộ tộc Sấm sẽ sớm lên đường và lần theo dấu vết của Nanh Vàng. Bọn chúng phải tìm ra bà ta trước họ.

Bầu trời vẫn đen kịt, mặc dù những đám mây sấm sét đã bắt đầu cuốn về phía đường chân trời. Chân Lửa ước chừng đã gần đến lúc mặt trời lặn rồi.

“Sao tụi mình không tiến thẳng đến lãnh địa bộ tộc Bóng Tối luôn?” chân Xám đề nghị khi bọn chúng chạy xuống sườn dốc vào điểm Bốn Cây.

“Tụi mình cần phải dò được mùi của Nanh Vàng trước”, chân Lửa giải thích. “Mình mong là nó không dẫn đến trại bộ tộc Bóng Tối”.

Chân Xám liếc ngang qua bạn, nhưng chẳng nói chẳng rằng.

Chúng lại băng qua dòng suối, vào địa phận của bộ tộc Sấm. Không thấy mùi của Nanh Vàng cho đến khi bọn chúng đi vào khu rừng sồi gần trại.

Do mưa đã tạnh nên những mùi xung quanh chúng bắt đầu trở lại. Chân Lửa hy vọng cơn mưa không xóa sạch hoàn toàn dấu vết Nanh Vàng để lại. Chú dừng chân và lướt đầu mũi vào những

bụi dương xỉ, rồi nhận ra cái mùi quen thuộc. Mùi sợ hãi của Nanh Vàng đâm thẳng vào mũi chú. “Bà ấy đi lối này!” chú meo.

Chú xuyên thẳng qua bụi cây ướt mưa. Chân Xám theo sau. Mưa đã nhẹ hạt và sấm chớp cũng dạt dần về phía xa. Thời gian đang cạn đi. Chân Lửa học tốc phóng nhanh hơn.

Trong nỗi tuyệt vọng, chú nhận thấy mùi của Nanh Vàng đúng là đang dẫn chúng thẳng đến lãnh địa của bộ tộc Bóng Tối. Tim chú chùng xuống. Chẳng lẽ điều này có nghĩa là những lời buộc tội của Vuốt Cọp là sự thật? Chân Lửa bắt đầu hy vọng rằng mỗi mùi mới có thể sẽ dẫn chú sang một hướng khác, nhưng lộ trình vẫn không thay đổi.

Chúng đến đường Sấm Rền và dừng lại. Vài con quái vật gầm rú chạy qua, làm bắn tóe những cột nước dơ bẩn. Hai con mèo lần chân ở mép con đường rộng màu xám, cho đến khi có một khoảng vắng. Sau đó chúng băng ù qua đường và vào lãnh địa của bộ tộc Bóng Tối.

Những vết mốc mùi nằm trên đường ranh giới làm cho chân của chân Lửa ngứa ngáy.

Chân Xám dừng lại và sợ sệt nhìn xung quanh. “Mình luôn nghĩ là mình phải có thêm vài chiến binh đi cùng mỗi khi vào lãnh địa bộ tộc Bóng Tối”, nó thú nhận.

“Không phải cậu đang sợ đấy chứ?” chân Lửa làm bầm.

“Chứ cậu không sợ chắc? Mẹ mình cảnh báo mình về mùi hôi thối của bọn bộ tộc Bóng Tối hoài à”.

“Mẹ mình không bao giờ dạy mình những điều như vậy”, chân Lửa đáp. Nhưng lần đầu tiên chú cảm thấy dễ chịu vì lông mình ướt đến nỗi sát rạt vào cơ thể - chân Xám có lẽ không nhận ra cái cách bộ lông chú đang dựng đứng lên hải hùng dọc theo xương sống của chú.

Hai con mèo đi lơ thơ về phía trước, cảnh giác với từng dấu hiệu và từng âm thanh. Chân Xám để ý đội tuần tra của bộ tộc Bóng Tối, còn chân Lửa trong chùng đội tuần tra của bộ tộc Sấm mà chú biết là sẽ sớm đến.

Dấu mùi của Nanh Vàng để lại dẫn chúng thẳng đến trung tâm vùng săn mồi của bộ tộc Bóng Tối. Rừng ở đây u ám, những bụi cây thấp chằng chịt, toàn tầm ma với mâm xôi.

“Mình chẳng hít thấy mùi bà ta gì cả”, chân Xám phàn nàn.
“Trời ướt gì đâu”>

“Nó còn đó mà”, chân Lửa bảo đảm với bạn.

“Mình hít thấy *mùi* đó rồi”, chân Xám thỉnh linh rú lên.

“Mùi gì?” chân Lửa rú theo. Chú dừng lại, cảnh giác.

“Bọn trẻ. Có mùi máu của bọn trẻ ở đây!”

Chân Lửa hít lại lần nữa, lần mò mùi những hậu duệ của bộ tộc Sấm. “Mình cũng ngửi thấy rồi”, chú đồng tình. “Và có thứ khác nữa!” chú quật mạnh đuôi xuống, ra hiệu cho chân Xám im lặng. Sau đó, lặng thinh, chú ngoắt ria về hướng một cây tần bì cháy đen ở phía trước.

Chân Xám giật tai về dò hỏi. Chân Lửa khẽ gật đầu với nó. Nanh Vàng đang nấp đằng sau cái thân cây to, nức nẻ ấy.

Tự động, hai con mèo tách ra, mỗi con tiến đến cái cây từ mỗi hướng khác nhau. Chúng rón rén bước trên nền đất rừng tơi xốp, vận dụng tất cả những chiêu thức huấn luyện căn bản, lướt đi thật nhẹ, giữ người thật thấp.

Sau đó chúng chồm tới.

Nanh Vàng gào lên sững sờ khi hai con mèo đáp xuống bên cạnh bà và ghi chặt bà xuống đất. Bà giãy giụa để thoát ra, phun phì phì và lúi vào một hốc ẩn náu bên gốc cây. Chân Lửa và chân Xám chồm tới trước, chặn đường chạy của bà ta.

“Ta biết bộ tộc Sám sẽ đồ tội cho ta!” Bà rít chìn chặt, mắt lại long lên sự căm hờn như xưa.

“Bọn trẻ đâu rồi?” chân Lửa chất vấn.

“Chúng tôi đã ngửi thấy mùi máu của chúng!” chân Xám quát. “Bà đã làm hại chúng phải không?”

“Ta không hại chúng”, Nanh Vàng giận dữ quặc lại. “Ta đến để tìm chúng và đem chúng về. Ta dừng lại vì ta cũng ngửi thấy mùi máu. Nhưng chúng không có ở đây”.

Chân Lửa và chân Xám nhìn nhau.

“Ta không giữ chúng!” Nanh Vàng khẳng khẳng.

“Sao bà lại bỏ trốn? Tại sao bà lại giết Lá Đốm?” chân Xám nêu tuột những câu hỏi mà chân Lửa không dám nói ra.

“Lá Đốm *chết* rồi ư?” có vẻ tê sốc không làm lẫn được trong giọng của Nanh Vàng.

Sự nhẹ nhõm dội ào xuống chân Lửa. “Bà không biết à?” chú rên rỉ.

“Làm sao ta biết? Ta rời trại ngay lúc ta nghe bói bọn trẻ bị mất tích”.

Chân Xám tỏ vẻ nghi ngờ, nhưng chân Lửa có thể cảm nhận được sự thật trong lời nói của bà.

“Ta biết ai đã bắt lũ trẻ”, bà tiếp. “Ta đã ngửi thấy mùi của

hắn ở gần nhà trẻ”.

“Ai vậy?” chân Lửa hỏi.

“Mặt Vuốt Sắc – một trong những chiến binh của Sao Gãy. Và chừng nào bọn trẻ còn ở trong tay bộ tộc Bóng Tối thì chừng đó chúng còn gặp nguy hiểm khủng khiếp”.

“Nhưng chắc là bộ tộc Bóng Tối sẽ không làm hại con nít!” chân Lửa bài bác.

“Đừng chắc thế”, Nanh Vàng nạt. “Sao Gãy định sẽ dùng chúng làm chiến binh”.

“Nhưng chúng chỉ mới có ba mùa trăng tuổi!” chân Xám há hốc miệng.

“Điều đó trước giờ chẳng hề ngăn cản hắn. Hắn vốn đã huấn luyện trẻ ba mùa trăng tuổi kể từ khi hắn lên là tộc trưởng. Khi chúng được năm mùa trăng tuổi thì chúng đã trở thành chiến binh rồi!”

“Vậy chúng quá nhỏ như thế thì chiến đấu cái gì!” chân Lửa công phẫn. Nhưng trong đầu chú chợt vụt lên hình ảnh của tên lính nhỏ thiếu kích thước của bộ tộc Bóng Tối mà chú đã thấy ở cuộc Tụ Hạp. Không phải chúng nhỏ con, mà chúng là mèo con!

Nanh Vàng rít vẻ khinh bỉ, “Sao Gãy không quan tâm về việc đó. Hắn có vô số mèo con để dự phòng, mà nếu hết thì hắn sẽ ăn cướp từ những bộ tộc khác!” giọng bà đầy tức giận. “Suy cho cùng thì cùng ta đang nói đến một gã mèo dám giết mèo con của chính bộ tộc mình!”

Chân Lửa và chân Xám choáng váng.

“Nếu ông ta giết bọn trẻ của bộ tộc Bóng Tối, thì sao ông ta không bị trừng phạt?” cuối cùng chân Lửa hỏi.

“Bởi vì hắn nói láo”, Nanh Vàng ngao to. Sự cay đắng khiến cho giọng bà trở nên đanh đúc hơn. “Hắn buộc tội ta đã giết chúng, và bộ tộc Bóng Tối đã tin lời hắn!”

Chân Lửa bắt giác hiểu ra. “Có phải chính vì thế mà bà bị đuổi khỏi bộ tộc Bóng Tối?” chú hỏi. “Bà phải cùng về với chúng tôi và nói tất cả việc này cho Sao Xanh”.

“Không phải trước khi ta cứu được lũ trẻ của các anh!” bà nói.

Chân Lửa ngẩng cao đầu lên và hít không khí. Mưa đã tạnh, và gió đã bớt hoang hành. Đội tuần tra của bộ tộc Sấm chắc chắn đang trên đường đi tới. Bọn họ sẽ không an toàn ở đây.

Chân Xám dường như vẫn còn choáng vì những lời cáo buộc của Nanh Vàng. “Làm thế nào mà một tộc trưởng lại có thể giết chết lũ trẻ trong bộ tộc của ông ta?” nó thắc mắc.

“Sao Gãy nhất quyết huấn luyện chúng từ rất bé và rất khắc nghiệt. Hắn dẫn từng hai đứa một đi thực tập chiến đấu”. Nanh Vàng hít một hơi dài, khò khè. “Bọn chúng chỉ mới có bốn mùa trăng tuổi. Chúng đã bị chết rồi khi hắn đem chúng đến cho ta. Chúng phải chịu những vết vào và vết cắn của chiến binh thực thụ, chứ không phải là của lính nhỏ. Chắc hẳn là tự tay hắn đã chiến đấu với chúng. Ta chẳng thể làm được gì. Khi bà mẹ chúng đến tìm chúng, Sao Gãy ở bên ta. Hắn bảo rằng hắn đã nhìn thấy ta đứng trên xác chết của chúng”. Giọng bà vỡ vụn và bà quay đi chỗ khác.

“Sao bà không nói với bà ấy là do Sao Gãy làm?” chân Lửa tỏ vẻ không tin.

“Nanh Vàng lắc đầu. “Ta không thể”.

“Tại sao không?”

Bà mèo do dự. Khi bà nói, giọng bà nặng nề đầy hối tiếc. “Sao Gãy là tộc trưởng của bộ tộc Bóng Tối. Sao Nứt cao quý là cha của hân ta. Lời của hân chính là luật”.

Chân Lửa nhìn đi chỗ khác và ba con mèo ngồi im lặng một hồi. Sau đó chân Lửa meo, “Chúng ta sẽ cùng cứu bọn trẻ. Ngay đêm nay. Nhưng chúng ta không thể ở đây được. Tôi ngửi thấy mùi đội tuần tra của bộ tộc Sấm đang tới”. Chú dừng lại. “Nếu Vuốt Cọp đi cùng với họ, Nanh Vàng sẽ không thể thoát. Ông ta sẽ giết bà trước khi chúng ta có thể giải thích”.

Nanh Vàng nhìn chú, bà thận trọng và quyết đoán trở lại. “Có một bãi than bụi ở lối này, nó bị ướt sau cơn mưa”, bà nói với chân Lửa. “Mùi của chúng ta sẽ được giấu ở đó”.

Bà nhảy vào một lùm dương xỉ, chân Lửa và chân Xám lập tức phóng theo bà. Bây giờ họ có thể nghe thấy tiếng những bụi cây loạt soạt ở đằng xa. Đó không còn là tiếng gió làm lung lay các bụi cây nữa, mà là tiếng một đội tuần tra đang tiến đến – không nghi ngờ gì, họ đang rất hăng máu và khao khát báo thù bởi những lời dối trá của Vuốt Cọp.

Một bầu thinh lặng quái gở bao trùm khu rừng, một màn sương mỏng bắt đầu giăng lối những thân cây. Chân lửa giữ mình cho những giọt nước nhỏ văng khỏi lông và buột những tiếng gừ gừ thiếu kiên nhẫn ra khỏi lồng ngực.

Nanh Vàng dẫn bọn chúng tiến về phía trước. Mặt đất càng lúc càng ướt nhoẹt, và chân họ bắt đầu chìm xuống lớp than bùn. Mùi rêu mốc chẹn ngang lối mũi của chân Lửa, nhưng ít ra nó sẽ che mất những dấu vết của họ. Phía sau họ, tiếng của đội mèo đang ngày càng rõ hơn.

“Nhanh lên, dưới này”, Nanh Vàng giục, và hụp đầu xuống một bụi cây lá rộng. Ba con mèo dũi bên dưới bụi cây, cuộn tròn đuôi lại. Chân Lửa ráng im lặng hết sức, cổ phớt lờ lớp đất ẩm của đội tuần tra bộ tộc Sấm đang càng ngày càng tiến đến gần.

Chân Lửa đoán chắc là có vài con mèo trong đội tuần tra, đang tiến rất nhanh. Chú không thể nhận ra mùi của từng mèo trong mùi bùn đất như thế này, nhưng chú biết đó là bộ tộc Sấm. Chú nhín thờ khi những bước chân họ đi ngang qua rồi xa dần.

“Chúng ta định một mình đi cứu bọn trẻ khỏi bộ tộc Bóng Tối thật sao?” chân Xám thì thầm.

Nanh Vàng trả lời nó trước. “Ta có thể tìm được sự trợ giúp từ bên trong bộ tộc Bóng Tối. Không phải tất cả mèo đều ủng hộ Sao Gãy”.

Chân Lửa vênh tai lên và chân Xám giật đuôi kinh ngạc.

“Khi hãn trở thành tộc trưởng”, Nanh Vàng giải thích, “Sao Gãy đã buộc những mèo già phải từ bỏ sự an toàn bên trong trại. Họ phải sống ở vùng biên giới và phải tự đi ăn mồi. Đó là những mèo đã lớn lên cùng với luật chiến binh. Một vài mèo trong số họ có thể sẽ giúp đỡ chúng ta”.

Chân Lửa nhìn xoáy vào đôi mắt già nua của bà, suy nghĩ thật nhanh. “Và tôi cũng sẽ có thể thuyết phục đoàn săn lùng của bộ tộc Sấm giúp chúng ta”, chú meo. “Nếu tôi có thể nói chuyện với họ trước khi họ bắt được bà, Nanh Vàng, tôi sẽ có thể thuyết phục họ tin câu chuyện của bà. Chân Xám, cậu ở cây tần bì chết kia, chỗ tụi mình ngửi thấy mùi máu của bọn trẻ, cho đến khi một trong chúng tôi trở lại”.

Chân Xám có vẻ lo lắng. “Nhưng cậu có thật sự tin Nanh Vàng sẽ tìm được sự trợ giúp về đây không?” nó thì thảo với chân Lửa.

“Cậu *phải tin* ta”, Nanh Vàng ngao. “Ta sẽ quay lại”.

Chân Xám nhìn chân Lửa, và chân Lửa gật đầu.

Không nói thêm lời nào, Nanh Vàng lao vút qua mặt hai anh lính nhỏ và biến mất vào bụi cây.

“Tụi mình đang làm đúng đây chứ?” chân Xám hỏi.

“Mình không biết”, chân Lửa thừa nhận. “Nếu tụi mình đúng, tụi mình là những anh hùng và bọn trẻ sẽ được an toàn. Nếu tụi mình sai thì sẽ chết chắc”.

Chân Lửa phóng đuổi theo đội tuần tra, vòng qua những bụi mâm xôi, băng qua đám kim tước, và xuyên qua bụi tầm ma. Rất dễ lán theo dấu vết của họ. Những con mèo bộ tộc Sấm đang giận dữ không hề muốn xóa dấu vết về sự có mặt của mình trong lãnh địa bộ tộc Bóng Tối.

Trên đầu, tầng mây dày đặc đã cuộn lăn đi. Xa khỏi những ngọn cây, Dải Ngân Hà lung linh vắt ngang bầu trời đêm. Trăng vừa mới mọc, nhưng ánh sáng lạnh lẽo của nó không xuyên qua nổi lớp sương mù bám chặt vào những lùm cây thấp tối thui.

Chân Lửa tập trung vào mùi ở phía trước. Chú có thể hít thấy mùi của Bão Trắng. Chú hít lại lần nữa. Vuốt Cọp không đi cùng với họ. Chú chạy nhanh lên để bắt kịp với họ và dừng lại phía sau đoàn mèo bộ tộc Sấm.

Những chiến binh quay lại nhìn chú trừng trừng, lông dựng lên, tai nép chập xuống hung hãn. Văn Đen và cô mèo trẻ Lông Chuột cùng đi với họ, rồi cả anh chiến binh mèo mướp Gió Lốc. Lông Chuột không phải là mèo cái duy nhất trong đội tuần tra – Da

Cây Liễu cũng có mặt.

“Chân Lửa!” Bão Trắng ngao. “Cậu làm gì ở đây?”

Chân Lửa thở lấy hơi. “Sao Xanh sai tôi đi!” chú thở hồng hộc. “Bà muốn tìm thấy Nanh Vàng trước khi...”

Bão Trắng ngắt lời chú. “À!” ông meo. “Sao Xanh bảo là tôi có thể tìm thấy một người bạn ở đây. Bây giờ tôi hiểu ý bà nói gì rồi”. Ông trầm tư nhìn chân Lửa.

“Vuốt Cọp có ở gần đây không?” chân Lửa hỏi, cảm thấy kiêu hãnh trong ánh mắt họ nhìn nhau.

Bão Trắng nhìn chú vẻ tò mò. “Sao Xanh cứ khẳng khẳng nói bà cần ông ta ở lại trại để bảo vệ bọn trẻ còn lại”.

Chân Lửa gật đầu nhanh, cảm thấy nhẹ nhõm. Chú nói gập, “Bão Trắng, tôi cần sự giúp đỡ của ông. Tôi có thể dẫn ông đến chỗ bọn trẻ. Chân Xám đang đợi tôi. Chúng tôi đã lập kế hoạch giải cứu chúng trong đêm nay. Ông có đi cùng không?”

“Đương nhiên!” những chiến binh vẩy đuôi đầy phấn khích.

“Điều đó có nghĩa là đột kích trại bộ tộc Bóng Tối”, chân Lửa cảnh báo.

“Cậu dẫn chúng tôi đến đó hả?” Gió Lốc nôn nóng hỏi.

“Không, nhưng Nanh Vàng có thể. Và bà ấy hứa sẽ mang những đồng minh cũ của bà đến cứu viện”.

Lông Chuột nhìn xoáy vào chú và đập đuôi giận dữ. “Cậu tìm thấy Nanh Vàng rồi sao?” cô rít lên.

“Tôi không hiểu”, Bão Trắng meo, bối rối. “Kẻ phản bội sẽ giúp cứu bọn trẻ mà bà ta đã đánh cắp?”

Chân Lửa hít sâu để tự trấn tĩnh, rồi nhìn thẳng vào mắt Bảo Trắng. “Nanh Vàng không bắt chúng”, chú meo. “Và bà cũng không giết Lá Đốm. Bà muốn giúp chúng ta cứu bọn trẻ”.

Bảo Trắng trợn mắt nhìn lại chú, rồi từ từ chớp mắt. “Đẫn đường đi, chân Lửa”, ông ra lệnh.

Chân Xám đang đợi bên cây tần bì, bỗng chồm bước tới bước lui quanh thân cây mục nát. Nó dừng lại ngay khi nhìn thấy đội tuần tra xuất hiện trong màn sương và giật giật ria chào mừng họ.

“Có dấu hiệu gì của Nanh Vàng không?” chân Lửa hỏi.

“Chưa thấy”, chân Xám trả lời.

“Chúng ta không biết trại bộ tộc Bóng Tối cách đây bao xa”, chân Lửa chỉ ra, cảm thấy Bảo Trắng đang cứng đờ bên cạnh mình. “Có lẽ bà ấy đang trên đường trở về đây”.

“Hoặc đang hân hoan bù khú với đám chiến hữu bộ tộc Bóng Tối của bà ta trong khi chúng ta ngồi đây như những tên ngốc chờ bị phục kích!” chân Xám meo.

Bảo Trắng nhìn hai anh lính nhỏ. Đôi tai ông vểnh lên bức bối. “Thế này là sao hả, chân Lửa?” ông chất vấn.

“Bà ta sẽ quay lại”, chân Lửa hứa.

“Nói hay lắm, chân Lửa trẻ tuổi ạ”. Nanh Vàng chạy ra từ phía sau gốc cây tần và ngồi xuống. “Cậu không phải là mèo duy nhất có thể ú òa ai đó”, bà meo với chân Lửa. “Cậu còn nhớ ngày đầu chúng ta gặp nhau không? Lúc đó cậu cũng nhìn lắm”.

Ba con mèo bộ tộc Bóng Tối nữa xuất hiện từ phía sau cái cây và bình tĩnh tiến tới hai bên Nanh Vàng. Những con mèo bộ tộc Sấm dựng lông lên, cảnh giác và nghi ngờ.

Cả hai bộ tộc lặng lẽ nhìn nhau trừng trừng. Chân Lửa cảm thấy bồn chồn, không biết phải làm gì bây giờ. Cuối cùng, một trong số những mèo của bộ tộc Bóng Tối, một lão mèo đực màu xám nói. Thân hình dài ngoằng của lão chỉ có da bọc xương, bộ lông trông rít chặt. “Chúng tôi đến để giúp đỡ, không phải để hại các ông. Các ông đến cứu bọn trẻ, chúng tôi sẽ giúp các ông giải thoát chúng”.

“Các ông sẽ được gì?” Bão Trắng cảnh giác hỏi.

“Chúng tôi cần sự giúp đỡ của các ông để phế truất Sao Gãy. Hắn ta phá vỡ luật chiến binh, và bộ tộc Bóng Tối đang phải cam chịu”.

“Vậy có đơn giản quá không?” Gió Lốc ngao. “Chúng tôi cần lên vào trại của các người, giết lấy bọn trẻ, hạ sát tộc trưởng của các người rồi trở về nhà”.

“Các ông sẽ không gặp nhiều sự kháng cự như các ông nghĩ đâu”, lão mèo xám lầm bầm.

Nanh Vàng đứng dậy. “Để tôi giới thiệu các bạn cũ của tôi”, bà meo, và đi quanh những con mèo bộ tộc Bóng Tối. Bà quyết ngang qua ông mèo xám. “Đây là Long Tro, ông ấy là một trong những mèo già của bộ tộc”.

“Và đây là Da Đêm, một chiến binh cựu trào trước khi Sao Nứt bị giết”. Bà đi quanh một ông mèo đen sần sùi, ông này gật đầu chào họ.

“Và đây là một trong những bà mèo lớn tuổi của chúng tôi, Mây Rạng Đông. Hai trong số những đứa con của bà đã chết trong trận đánh đuổi bộ tộc Gió”.

Mây Rạng Đông, một bà mèo mướp nhỏ choắt, meo lên chào. “Tôi không muốn mất thêm đứa con nào nữa”, bà nói với họ/

Bão Trắng liếm ngực một cái thật nhanh để vượt cho lông ức của mình mượt xuống. “Rõ ràng quý vị là những chiến binh vô cùng lão luyện khi có thể tiếp cận chúng tôi êm ru như vậy. Quý vị có đủ lực lượng hay không? Chúng tôi cần biết mình phải đối mặt với những gì khi đột kích trại bộ tộc Bóng Tối:.

“Những mèo già và bệnh tật của bộ tộc Bóng Tối đang sắp chết đói”. Lông Tro meo. “Thương binh trong số bọn mèo con của chúng tôi nhiều hơn chúng tôi có thể giải quyết được”.

“Nhưng nếu bộ tộc Bóng Tối lộn xộn như vậy”, Vằn Đen thốt lên, “thì tại sao đạo gần đây các ông lại tác oai tác quái dữ vậy? Và tại sao Sao Gãy vẫn là tộc trưởng của các ông?”

“Sao gãy được bao quanh bởi một nhóm nhỏ những chiến binh kiệt xuất”, Lông Tro trả lời. “Bọn chúng là những kẻ đáng sợ, bởi vì chúng có thể chết vì Sao Gãy mà không cần thắc mắc điều gì. Những chiến binh khác tuân lệnh hấn ta chỉ vì sợ hãi. Họ sẽ chiến đấu bên cạnh hấn ta chừng nào họ còn nghĩ là Sao gãy sẽ chiến thắng. Nếu bọn họ nghĩ Sao Gãy sẽ thua thì...”

“Họ sẽ chiến đấu chống lại ông ta, không phải vì ông ta!” Vằn Đen hoàn tất những lời nói của ông mèo già đang đầy nộ khí. “Đó là kiểu trung thành gì thế?”

Lông cổ của những con mèo bộ tộc Bóng Tối bắt đầu dựng lên.

“Bộ tộc chúng tôi không phải lúc nào cũng như vậy”, Nanh Vàng xen vào. “Khi Sao Nứt còn dẫn dắt bộ tộc, chúng tôi được nể sợ vì sức mạnh của chúng tôi. Nhưng trong những ngày ấy, sức mạnh của chúng tôi đến từ luật chiến binh và lòng trung thành với bộ tộc, chứ không phải từ sự sợ hãi và tính khát máu”. Bà mèo lang y thờ dài. “Ước gì Sao Nứt sống lâu hơn”.

“Sao Nứt đã chết như thế nào?” Bão Trắng tò mò hỏi. “Có

rất nhiều lời đồn đại ở các cuộc Tụ Hạp, nhưng hình như không ai biết chắc về điều đó”.

Đôi mắt Nanh Vàng phủ đầy nỗi u sầu. “Ông ta bị phục kích bởi một nhóm tuần tra của bộ tộc khác”.

Bão Trắng trầm tư gật đầu. “Phải, đó là điều mà hầy hết mèo đều nghĩ như vậy. Thật sự là thời kỳ tồi tệ, khi tộc trưởng bị mất đi trong bóng tối thay vì ở giữa sa trường vinh quang”.

Chân Lửa nháy mày, đầu chú đang quay cuồng với những kế hoạch tác chiến khác nhau. “Có cách nào giành lại bọn trẻ mà không đánh động cả bộ tộc không?” chú hỏi.

Mây Rạng Đông trả lời chú. “Bọn chúng được canh gác rất nghiêm ngặt. Sao gãy chắc chắn là đang đợi bộ tộc Sấm đến giành chúng lại. Các anh sẽ không thể bí mật đánh cắp chúng đâu. Mở cuộc tấn công là hy vọng duy nhất”.

“Vậy chúng ta phải tập trung tấn công vào Sao Gãy và bọn vệ sĩ cận kề của ông ta”, Bão Trắng nói.

Nanh Vàng có một đề nghị. “Các chiến binh bộ tộc Bóng Tối sẽ giải tôi vào trại bộ tộc Bóng Tối. Bảo rằng họ đã bắt được tôi. Chúng ta phải bảo đảm dụ cho Sao Gãy và các chiến binh của hắn ra khỏi hang của chúng. Tin tôi bị bắt sẽ khiến chúng chạy cả ra trắng trổng. Và khi tất cả chúng đã ở đó, tôi sẽ ra tín hiệu cho các anh tấn công”.

Bão Trắng im lặng trong giây lát. Sau đó ông gật đầu, vẻ mặt ông nghiêm trang khi chấp nhận cho các chiến binh của mình tham chiến. “Tốt lắm, Nanh Vàng”, ông đồng ý. “Vui lòng dẫn đường đến trại bộ tộc Bóng Tối”.

Nanh Vàng quay đi và lách vào đám dương xỉ. Bảo Trắng và những mèo khác đi theo bà.

Chân Lửa chọn rà chọn rợn. Chú không còn cảm thấy cái lạnh ẩm ướt trong không khí nữa, và sự mệt mỏi của chú đã bị lãng quên từ lâu.

Nanh Vàng dẫn họ đến một lòng chảo nhỏ, xung quanh những tán cây rậm rạp bao kín và chỉ ra lối vào trại bộ tộc Bóng Tối. Gai mâm xôi rối rắm quện vào nhau trông khác hẳn với hàng cây kim tước gọn gàng dẫn vào trại bộ tộc Sấm. Ven trại đầy những hố và khe nứt cùng với mùi thịt thối nữa thoảng qua mũi họ.

“Các ông ăn *thịt quạ* (ý nói là ăn đồ hôi thối, xác chết) à?” chân Xám cảm râm, chun môi lên.

“Chiến binh của chúng tôi được dùng để tấn công, chứ không phải để đi săn”, Long Tro đáp. “Chúng tôi ăn bất cứ thứ gì thấy được!”

“Bộ tộc Sấm, hãy nấp trong đám dương xỉ đằng kia”, Nanh Vàng rít lên. “Ở đó đầy nấm độc có thể che giấu mùi của các vị. Dợi ở đây cho đến khi nghe tôi gọi”.

Bà lùi lại cho những mèo khác của bộ tộc Bóng Tối dẫn đường, rồi chen vào giữa nhóm như thể là tù binh của họ. Cả đoàn nín lặng tiến vào trại.

Những con mèo bộ tộc Sấm ẩn mình vừa giữa nắm độc, căng thẳng và đề phòng. Chân Lửa cảm thấy lông mình tê rần rật. Chú nhìn sang chân Xám kể bên. Mảng lông dày phía sau cổ anh bạn chú dưng đứng cả lên, và chân Lửa có thể nghe thấy tiếng nó thở gấp cùng với sự kích động bị kìm nén.

Đột nhiên có tiếng ngao bật lên từ trại bộ tộc Bóng Tối. Không chần chừ, những con mèo bộ tộc Sấm bùng ra khỏi vị trí ẩn nấp và băng vút qua lối vào.

Nanh Vàng, Lông Tro, Mây Rạng Đông, và Da Đêm đang ở trong một trạng trống bần lầy, bị giày xéo tới bời, đang giằng co với sáu tên chiến binh hung tợn. Chân Lửa nhận ra Sao Gãy và trợ thủ của lão, Bàn Chân Đen, trong số đó. Tụi chiến binh trông ốm đói và đầy sẹo chiến trường, nhưng chân Lửa có thể thấy cơ bắp rắn chắc nổi u cục dưới đám lông trụi loang lổ của chúng.

Xung quanh rìa trắng trống, từng tùm mèo gây nhách đang thấp thỏm trở mắt dòm cuộc hỗn loạn. Tấm thân còm cõi ủa họ dường như co rút lại trước cảnh bạo lực ấy, trong khi đôi mắt lơ dờ của họ ngó trăn trăn, khiếp đảm và hoang mang. Trong khóe mắt, chân Lửa thoáng thấy Mũi Uớt lăm lũi bò giật lùi ra trốn vào một bụi cây.

Trước cú gật đầu ra hiệu của Bão Trắng, những con mèo bộ tộc Sấm xông ngay vào trận chiến giáp lá cà.

Chân Lửa giương vuốt quặp liền một gã mèo mướp màu bạc, nhưng hụt. Chú chúm nhũi và tên chiến binh bộ tộc Bóng Tối xô vào định tóm chú bằng những móng vuốt sắc tựa gai độc của hắc. Chân Lửa vắn người né được và ngoạm răng trúng vào thịt của tên mèo. Tiếng rú điên cuồng của tên chiến binh cho chú biết mình đã cắn trúng một điểm huyết, thế là chú nghiêng mạnh hơn. Tên chiến binh gào thét lần nữa, vùng vẫy thoát ra và chạy vút vào bụi rậm.

Chân Lửa bật dậy. Một thằng lính nhỏ bộ tộc Bóng Tối từ

rià trại nhảy đu lên mình chú, bộ lông tơ mềm của nó xù lên trông kinh khiếp.

Chân Lửa thu móng vuốt lại và dễ dàng đập nó rớt xuống. “Đây không phải là cuộc chiến của chú mày”, chú rít.

Bão Trắng đã ghi chặt Bàn Chân Đen xuống đất. Ông cắn hấn một cú ra trò và tên thủ lĩnh bị thương cút thẳng ra cổng trại và biến vào nơi an toàn trong rừng.

“Chân Lửa!” chân Lửa nghe tiếng Mây Rạng Đông hét tên mình. “Cẩn thận! Mặt Vuốt Sắc...” chú không nghe được đoạn còn lại. Một gã mèo nâu to xác đâm thẳng vào chú. Mặt Vuốt Sắc! Chân Lửa tấn mạng vuốt xuống đất và quay lại ứng chiến. Tên chiến binh đã giết Lá Đốm! Nỗi căm hờn trào dâng trong lòng và chú phóng ầm vào gã mèo nâu.

Chân Lửa đè tên chiến binh xuống và nhấn đầu hấn xuống bùn. Điên dại vì căm giận, chú quyết phạt răng vào cổ của Mặt Vuốt Sắc. Nhưng trước khi chú kịp giáng đòn chí tử, Bão Trắng đã xô chú qua một bên bà túm lấy tên chiến binh bộ tộc Bóng Tối.

“Chiến binh bộ tộc Sấm không giết chóc trừ trường hợp bất khả kháng”, ông ngao vào tai chân Lửa. “Chúng ta chỉ cần cho chúng biết là đừng có thò mặt ra đây nữa thôi!” Đoạn ông cắn Mặt Vuốt Sắc một cú ngoạm mục rồi buồn ra cho tên mèo kêu hét bỏ chạy khỏi trại.

Vẫn chưa nguôi giận, chân Lửa hăng tiết nhìn quanh. Bọn chiến binh của Sao Gãy đã tháo chạy.

Một tiếng ré điên cuồng phọt lên từ phía sau chân Xám. Chân Xám nhảy bắn qua một bên, mở đường chp chân Lửa thấy Nanh Vàng đang ghi chặt Sao Gãy bằng những móng vuốtбет máu và bùn của bà. Máu trên thân thể hấn rỉ rả qua những vết thương. Tai hấn ẹp sát vào đầu, râu ria vểnh cả lên khi hấn quỵ mọp, bẹp gí dưới sức đè mạnh mẽ của Nanh Vàng.

“Ta không bao giờ ngờ là mẹ lại khó giết hơn cha ta!” hắn gầm gừ với bà.

Nanh Vàng giật thót người như thể bị ong chích, mặt bà đột nhiên méo xệch vì sốc và sầu muộn. Bà hơi lỏng tay ghì Sao Gãy, ngay lập tức hắn xoay người thật mạnh và hất bà sang bên.

“Người đã giết chết Sao Nứt?” Nanh Vàng gào to, mắt bà long lên nghi hoặc.

Sao Gãy lạnh lùng nhìn bà. “Bà đã tìm thấy xác lão mà. Bà không nhận thấy lông của ta còn dính trên móng vuốt của lão sao?” Nanh Vàng lộ vẻ kinh hồn khi hắn nói tiếp. “Lão ta là một tộc trưởng nhu nhược và ngu ngốc. Lão thật đáng chết”.

“Không!” Nanh Vàng rít lên, đầu gục xuống. Sau đó bà lắc mạnh một cái. Bà ngược lên nhìn Sao Gãy, lưng cong lại. “Thế lũ con của Hoa Sáng thì sao? Chúng cũng đáng chết à?” bà chần vẩn.

“Sao Gãy gầm lên và lao vào Nanh Vàng, ép chặt bụng bà xuống đất. Nanh Vàng thậm chí không có ý định chống lại những vuốt sắc nhọn như gai của hắn. Chân Lửa hoảng hốt khi trông thấy mắt bà mờ đi vì buồn đau.

“Bọn đó quá ẻo lả”, Sao Gãy rít giọng, cúi mặt xuống tai Nanh Vàng. “Chúng vô dụng đối với bộ tộc Bóng Tối. Nếu ta không giết chúng, thì tội chiến binh khác cũng làm điều đó”.

Một tiếng gào thê thiết vọt ra từ bà mẹ đen trắng của bộ tộc Bóng Tối. Sao Gãy chẳng thèm đoái hoài đến bà. “Đáng lẽ ta đã giết mẹ khi có cơ hội”, hắn rặn từng chữ với Nanh Vàng. “Chắc hẳn đó là một ít nhu nhược rơi rớt lại từ cha ta. Ta thật dốt khi để mẹ còn sống rời khỏi bộ tộc Bóng Tối!” hắn chồm tới, nhe răng ra, sẵn sàng cắn vào cổ bà.

Chân Lửa nhanh hơn. Chú chồm lên lưng Sao Gãy, trước

khi hắn kịp tọt chặt quai hàm của hắn lại. Chân Lửa ấn chặt móng xuống xuống bộ lông mướp bết bùn của hắn và lôi móc hắn ra khỏi bà mèo đang mệt lử, ném hắn ra rìa trắng trống.

Sao Gãy xoay tít trên không và đáp xuống bằng chân rồ nhìn chòng chọc vào mắt chân Lửa, rủa tới một cách hiểm độc “Đừng phí thời gian vô ích, tên lính nhỏ kia! Ta đã chia sẻ những giấc mơ với bộ tộc Sao. Người sẽ phải giết ta hết chín lần mới khiết ta đi theo họ. Bộ người thật tình nghĩ người đủ khỏe để làm chuyện ấy sao?” mắt hắn long lên đầy tự tin và thách thức.

Chân Lửa nhìn lại hắn. Bụng chú quặn lại. Sao Gãy là tộc trưởng một bộ tộc! Cái quái gì trên đời này khiến chú nghĩ mình có thể đánh bại hắn? Nhưng đám mèo bộ tộc Bóng Tối theo dõi từ nãy giờ bắt đầu bước đến gần vị tộc trưởng bại trận của mình, gầm gừ và ngao lên oán giận. Họ oặt ọe và đói khát, nhưng họ đông hơn Sao Gãy, và dường như hắn nhận ra điều này với một cái vẩy đuôi sợ sệt. Hắn dùn người và chạy giật lùi về phía bụi cây. Mắt hắn trừng lên hung ác trong bóng tối, ánh mắt hắn sục sạo tìm chân Lửa trong đám đông.

“Chưa kết thúc đâu, lính nhỏ kia”, hắn rít lên trước khi quay đầu và biến biệt dạng vào rừng, theo sau đám tàn binh của mình.

Chân Lửa nhìn sang Bão Trắng. “Ta có đuổi theo chúng không?” chú meo.

Ông chiến binh lắc đầu. “Ta nghĩ chúng đã nhận được thông điệp rằng chúng không được chào đón ở đây rồi”.

Da Đêm, chiến binh bộ tộc Bóng Tối gật đầu đồng ý. “Cứ mặc chúng. Nếu chúng còn dám vác mặt đến đây lần nữa, lúc đó bộ tộc Bóng Tối đã đủ mạnh để tự mình đương đầu với chúng.

Những con mèo bộ tộc Bóng Tối còn lại túm tụm vào nhau trong cảnh hoang tàn của trại, như thể chết lặng đi khi nhận ra tộc trưởng của mình đã bỏ chạy. *Phải mất nhiều thời gian để xây dựng*

lại bộ tộc này, chân Lửa nghĩ.

“Bọn trẻ!”

Chân Lửa nghe tiếng chân Xám meo từ góc đằng kia trắng trống. Chú ủa vội đến bên bạn, Lông Chuột vào Bão Trắng theo sát gót chú. Đến nơi, họ nghe thấy tiếng meo thảm thiết của bọn nhóc từ dưới một đồng lá và cành khô. Lập tức, chân Xám và Lông Chuột đào bới đám lá cho đến khi họ phát hiện lũ mèo con bộ tộc Sấm bị mất tích dưới đáy một cái hố nhỏ.

“Chúng ồn cả chứ?” Bão Trắng hỏi, đuôi ông ve vẩy lo lắng.

“Dạ, ồn cả”, chân Xám đáp. “Hầu hết chỉ bị vài vết xước nhỏ. Nhưng con mèo mướp nhỏ kia bị thương nặng ở tai. Bà vui lòng xem một chút được không, Nanh Vàng?”

Bà mèo già đang liếm vết thương, nhưng khi nghe chân Xám gọi, liền phóng ngay đến bên miệng hố, nơi chân Xám đã cẩn thận đặt con mèo mướp xuống.

Chân Lửa giúp chân Xám nhắc bọn trẻ còn lại lên. Con cuối cùng màu xám, trông tựa như màu tro của một đồng lửa đã tắt. Cô bé rên rỉ và bò loạng choạng chi chân Lửa đặt cô bé lên mặt đất. Lông Chuột tập trung tất cả bọn trẻ lại bên mình và liếm láp vỗ về, trấn an chúng

Nanh Vàng xăm xoi cái tai rách. “Chúng ta cần phải cầm máu”, bà meo.

Mũi Ướt bước ra từ bóng tối. Chân trước của anh ta phủ một lớp mạng nhện, mà anh ta lẳng lặng chìa ta cho Nanh Vàng. Bà gật đầu cảm ơn và bắt đầu rịt vết thương của đứa trẻ.

Da Đêm tiến đến nhóm mèo bộ tộc Sấm. “Các ông đã giúp bộ tộc Bóng Tối thoát ra khỏi tên tộc trưởng bạo tàn và nguy hiểm,

và chúng tôi rất biết ơn. Nhưng đã đến lúc các ông phải rời trại của chúng tôi và trở về trại của các ông. Tôi hứa là những vùng đất săn của các ông sẽ tự do khỏi những chiến binh bộ tộc Bóng Tối chừng nào chúng tôi còn có thể tìm đủ thức ăn trên lãnh thổ riêng của mình”.

Bão Trắng gật đầu. “Hãy sẵn hòa bình trong một mùa trăng, Da Đêm à. Bộ tộc Sấm biết các ông cần thời gian để xây dựng lại bộ tộc của mình”. Ông quay sang Nanh Vàng. “Còn bà, Nanh Vàng?” ông hỏi. “Bà muốn trở về với chúng tôi, hay muốn ở đây với những bằng hữu cũ của bà?”

Nanh Vàng ngược nhìn ông. “Tôi sẽ cùng đi về với các ông”. Bà liếc nhìn vết rạch dài sâu hoắm trên chân sau của Bão Trắng. “Các ông cần có mèo lang y, cho các ông và cho cả bọn trẻ”.

“Cảm ơn”, Bão Trắng rừ rừ. Ông ra hiệu cho những mèo bộ tộc Sấm bằng một cái quét đuôi và dẫn họ ra khỏi trăng tròn. Lông Chuột và Da Cây Liễu giúp bọn trẻ, chúng lúp xúp đi theo, dật dờ và ngơ ngác. Nanh Vàng đi sát bên con mèo mướp nhỏ bị thương, ngoạm cổ nó đỡ dậy mỗi khi nó trượt chân. Chân Lửa và chân Xám theo sau họ xuyên qua những bụi mâm xôi, băng qua đường ranh mùi của trại và tiến vào rừng.

Trăng vẫn ngự trên cao bầu trời tĩnh mịch khi đoàn mèo bộ tộc Sấm bắt đầu cuộc hành trình dài khó nhọc về nhà, trong khi xung quanh họ từng cơn mưa là nẫu trút ào ạt xuống nền đất rừng.

Phấn chấn tinh thần vì niềm vui lại được trở về nhà, chân Lửa và chân Xám chạy vượt lên trước đội tuần tra tiến vô lối vào trại bộ tộc Sấm. Long Tuyết đang nằm giữa trảng trống thừa, đầu ủ rũ gác lên đôi chân trước của mình. Khi hai anh lính nhỏ ào vào, cô hình mũi lên hít không khí. “Con tôi!” cô kêu lên thảng thốt. Đoạn bật nhồm dậy và phóng vụt qua chân Lửa và chân Xám để ra đón những con mèo còn lại trong đoàn khi họ xuất hiện ở đường hầm kim tước.

Bọn trẻ ủa lại với Long Tuyết và rúc vào lòng cô. Cô cuộn thân thể mềm mại của mình ôm lấy chúng và liếm từng đũa một, rừ rừ thật to.

Nanh Vàng nắn ná ở sau cùng bên lối vào trại và im lặng nhìn.

Sao Xanh chạy đến với đội tuần tra vừa mới trở về. Bà triu mền nhìn Long Tuyết và đám con của cô và rồi hướng sang Bảo Trắng. “Chúng ổn cả chứ?” bà hỏi.

“Ổn cả”, Bảo Trắng meo.

“Tốt lắm, Bảo Trắng. Bộ tộc Sấm vinh danh ông”.

Bảo Trắng cúi đầu đón nhận lời khen ngợi của bà, và nói thêm. “Nhưng chính nhờ anh chàng lính nhỏ này mà chúng tôi mới tìm được chúng”.

Chân Lửa nghênh đầu và dựng đuôi lên một cách tự hào, định nói, nhưng tiếng gầm gừ buộc tội của Vuốt Cọp bỗng vang dội qua trắng trống.

“Tại sao các anh lại mang kẻ phản bội trở về?” lão chiến binh sẫm màu khệnh khạng bước đến đội tuần tra và đứng bên tộc trưởng của mình.

“Bà ấy không phải là kẻ phản bội”, chân Lửa phản đối. Chú nhìn quanh trại. Những con mèo còn lại đã tức tốc tập trung ở trắng trống để đón bọn trẻ và chúc mừng đoàn truy sát trở về. Một vài trong số họ nhận ra Nanh Vàng và nhìn bà bằng ánh mắt hằn học không thể che giấu.

“Mụ ra đã giết Lá Đốm”, Đuôi Dài la lớn.

“Hãy nhìn những kẻ móng vuốt của Lá Đốm xem”, chân Xám đưa ý kiến. “Mọi mèo sẽ tìm thấy lông nâu của Mặt Vuốt Sắc, chứ không phải lông xám của Nanh Vàng!”

Sao Xanh gật đầu với Lông Chuột, cô liền tách khỏi đám đông, lao về phía nơi đặt thi thể của Lá Đốm chờ đem đi cải táng khi bình minh lên. Cả bộ tộc chờ đợi trong căng thẳng và im lặng cho đến khi cô trở về.

“Chân Xám nói đúng”, Lông Chuột thở hắt ra, phóng trở lại trắng trống. “Lá Đốm không bị tấn công bởi một con mèo xám”.

Tiếng kêu kinh ngạc nổi lên trong đám đông.

“Nhưng điều đó không có nghĩa là mụ ta không liên quan đến việc bắt cóc bọn trẻ!” Vuốt Cọp rít gào.

“Nếu không có Nanh Vàng, chúng tôi đã không thể mang bọn trẻ về được!” chân Lửa đập lại, nổi một nhọc khiến chú mất kiên nhẫn. “Bà ấy biết một tên chính binh bộ tộc Bóng Tối đã bắt chúng đi. Khi tôi tìm thấy bà, thì ba đang lùnh sục chúng. Bà đã

liều mình trở lại bộ tộc Bóng Tối. Chính Nanh Vàng đã nghĩ ra kế hoạch đưa chúng tôi vào bộ tộc Bóng Tối và cho chúng tôi cơ hội đánh bại Sao Gãy!”

Những con mèo lắng nghe lời của chân Lửa, sững sờ.

“Cậu ta nói đúng”, Bảo Trắng meo. “Nanh Vàng là bạn”.

“Ta rất vui khi nghe điều này”, Sao Xanh nói, nhìn vào mắt chân Lửa.

Tiếng meo lo lắng của Long Tuyết vang lên trong đám đông. “Sao Gãy chết rồi hả?” cô hỏi.

“Chưa, hấn đã trốn thoát”, Bảo Trắng nói với cô. “Nhưng hấn sẽ không bao giờ cai trị bộ tộc Bóng Tối nữa”.

Long Tuyết thở phào nhẹ nhõm và tiếp tục ấp ủ đàn con của mình.

Bảo Trắng nhìn Sao Xanh. “Tôi đã hứa với bộ tộc Bóng Tối là chúng ta sẽ để họ sẵn hòa bình cho đến mùa trăng tròn tới”, ông giải thích. “Sự thống lĩnh của Sao Gãy đã đẩy cả bộ tộc vào tình trạng kiệt quệ”.

Sao Xanh gật đầu. “Đó là một lời đề nghị khôn ngoan và rộng lượng”, bà tán thành meo. Tộc trưởng bộ tộc Sấm bước qua Bảo Trắng và những mèo còn lại trong đội tuần tra, tiến về phía Nanh Vàng. Nanh Vàng hạ mắt xuống khi Sao Xanh chạm mũi vào bộ lông xám xơ xác của bà.

“Nanh Vàng, ta ước gì bà thay thế Lá Đóm làm mèo lang y của bộ tộc Sấm”, Sao Xanh meo. “Ta chắc chắn bà sẽ tìm thấy tất cả nguyên dược liệu mà cô ấy để lại”.

Những con mèo khác bắt đầu xì xào với nhau, những chiếc đuôi ngoe nguẩy phấn khích. Nanh Vàng lo lắng nhìn họ khắp lượt,

không nói gì.

Lông Tuyết liếc nhìn những nữ miu còn lại rồi nhìn Nanh Vàng và khẽ gật đầu đồng ý.

Nanh Vàng gật đầu tôn trọng cô mèo trắng, trước khi nói với tộc trưởng mới của mình. “Cảm ơn, Sao Xanh. Bộ tộc Bóng Tối không còn là bộ tộc mà tôi từng biết trước đây. Bây giờ bộ tộc Sấm là bộ tộc của tôi”.

Chân Lửa cảm thấy mãn nguyện vì từ nay trở đi bà mèo già mà chú dần yêu mến sẽ trở thành mèo lang y cho bộ tộc chú. Nhưng chú cúp đuôi lại liền khi nhận ra mình sẽ không bao giờ còn được gặp Lá Đốm trong trang trí của cô nữa, không bao giờ còn được thấy ánh mặt trời óng ánh trên bộ lông mềm mại của cô, và thấy đôi mắt hổ phách của cô lấp lánh chào đón.

“Chân Quạ đâu rồi?” đột nhiên Sao Xanh meo lên, khiến chân Lửa bừng tỉnh giữa những hoài niệm buồn vui lẫn lộn của mình.

“Phải”, Vuốt Cọp nói theo, “lính nhỏ của ta đâu? Thật lạ khi anh ta cùng biến mất với Sao Gãy”. Ông ta nhìn xung quanh bộ tộc đầy vẻ ý nhị.

“Nếu ông nghĩ cậu ấy tiếp tay cho Sao Gãy”, chân Lửa can đảm nói, “thì ông sai rồi!”

Vuốt Cọp sững người, đôi mắt vàng của ông ta lóe lên một tia đe dọa.

“Chân Quạ chết rồi”, chân Lửa tiếp, gục đầu xuống như thể bị đè nặng với nỗi đau. “Chúng tôi tìm thấy thi thể của cậu ấy trong lãnh địa bộ tộc Bóng Tối. Từ những mùi xung quanh cậu ấy, chắc chắn cậu ấy đã bị một đội tuần tra bộ tộc Bóng Tối giết một cách dã man”. Chú nhìn Sao Xanh. “Con sẽ kể cho bà nghe mọi chuyện sau”, chú hứa.

Nanh Vàng nhìn chân Lửa một cách dò hỏi. Chân Lửa đáp lại ánh nhìn của bà với hàm ý cầu xin bà đừng nói gì hết. Bà khẽ vẩy đuôi như thể đã hiểu ý và ngoảnh đi chỗ khác.

“Ta không bao giờ nói chân Quạ là kẻ phản bội”, Vuốt Cọp rít rống. Lão ngừng lời để cho phép sự biểu lộ đau xót hiện ra trong mắt mình rồi quay qua nói với những mèo còn lại của bộ tộc. “Chân Quạ rất có thể trở thành một chiến binh giỏi. Cái chết của anh ta đến quá sớm, và sự mất mát anh ấy sẽ được nhiều mèo trong chúng ta cảm thương trong suốt một thời gian rất dài”.

Sáo rỗng! Chân Lửa trầm nghĩ. Vuốt Cọp sẽ nói gì nếu lão biết chân Quạ vẫn an toàn, ở xa ngoài rừng, và đang bắt cuột cống cùng với Lúa Mạch?

Sao Xanh phá vỡ sự nín lặng, “Chúng ta sẽ nhớ chân Quạ, nhưng chúng ta sẽ tổ chức nghi thức thương tiếc anh ta vào ngày mai, Hiện thời có một nghi thức khác cần phải thực hiện, một nghi thức mà ta biết chân Quạ sẽ lấy làm vui lòng”. Bà quay sang chân Lửa và chân Xám. “Đêm nay các anh đã chứng tỏ lòng quả cảm lớn lao. Họ đã chiến đấu tốt, phải không Bao Trắng?” bà hỏi.

“Như những chiến binh”, Bao Trắng nghiêm trang trả lời.

Sao Xanh nhìn đôi mắt vàng của ông và khẽ gật đầu. Rồi bà ngược cầm lên và nhìn thẳng vào vệt ngôi sao của Dải Thiên Hà. Giọng bà vang động, rành rọt và vượt qua khỏi khu rừng tĩnh lặng. “Ta, Sao Xanh, tộc trưởng bộ tộc Sấm, mời gọi những chiến binh tổ tiên của ta hãy nhìn xuống hai lính nhỏ này. Họ đã luyện tập cật lực để hiểu rõ luật lệ cao quý của các ngài, và để đáp lại, ta tiến cử họ với các ngài như những chiến binh thực thụ”. Bà nhìn xuống chân Lửa và chân Xám, mắt nheo lại hỏi. “Chân Lửa, chân Xám, các anh có hứa sẽ giữ gìn luật chiến binh và hứa sẽ bảo vệ và bênh vực bộ tộc này, kể cả khi phải đánh đổi bằng cả mạng sống của mình hay không?”

Chân Lửa cảm thấy có gì đó khuấy động trong lòng, một ngọn lửa cháy trong bụng và rung lên trong tai chú. Chú đột nhiên cảm thấy mọi thứ mình đã làm cho bộ tộc từ bấy đến giờ – tất cả những con mồi mà chú đã săn, tất cả những chiến binh kẻ thù chú đã đối mặt – tất cả là để cho giây phút quan trọng nhất này đây. “Có”, chú trả lời cứng rắn.

“Có”, chân Xám nói to, lông anh ta dừ lên phần khích.

“Vây thì với quyền năng của bộ tộc Sao, ta sẽ phong danh chiến binh cho các anh: chân Xám, từ khoảnh khắc này anh sẽ được biết đến là Văn Xám. Bộ tộc Sao tôn vinh lòng can đảm và sức mạng của anh, và chúng ta chào đón anh là một chiến binh thực thụ của bộ tộc Sấm”. Sao Xanh bước lên phía trước và đặt mồm lên cái đầu hơi cúi của Văn Xám. Anh chàng cúi thấp hơn để kính cẩn liếm vai bà, sau đó đứng thẳng dậy và bước tới gia nhập hàng ngũ của những chiến binh khác.

Sao Xanh đứng nhìn chân lửa một hồi lâu rồi cất tiếng. “Chân Lửa, từ thời khắc này, anh sẽ được biết đến là Tim Lửa. Bộ tộc Sao tôn vinh lòng can đảm và sức mạnh của anh, và chúng tôi chào đón anh như một chiến binh thực thụ của bộ tộc Sấm”. Bà chạm mồm vào đầu chú và nói nhỏ, “Tim Lửa, ta hạnh diện vì có anh là chiến binh của mình. Hãy phục vụ tốt bộ tộc của mình nhé, anh bạn trẻ”.

Cơ bắp của Tim Lửa run mạnh đến nỗi chú hầu như không thể cúi xuống để liếm vai của Sao Xanh. Chú rừ rừ khản đặc để tỏ lòng cảm ơn, sau đó lướt đứng bên cạnh Văn Xám.

Tiếng meo nghi lễ vang lên từ đám đông, và tiếng reo hò của bộ tộc ngân vang trong bầu không khí ban đêm tĩnh mịch, ngân nga những cái tên chiến binh mới. “Tim Lửa! Văn Xám! Tim Lửa! Văn Xám!”

Tim Lửa nhìn khắp bộ tộc một lượt, ngắm những gương mặt đã trở nên thân quen suốt những mùa trăng vừa qua. Chú lắng

nghe họ gọi cái tên mới của mình và cảm nhận được lòng độ lượng và tôn trọng ánh lên trong mắt họ.

“Trăng đã lên cao rồi”, Sao Xanh meo. “Theo truyền thống của tổ tiên, Tim Lửa và Văn Xám phải ngồi thức đêm trong im lặng cho đến khi bình minh ló dạng, và một mình canh gác trại trong khi chúng ta ngủ”.

Tim Lửa và Văn Xám nghiêm trang gật đầu.

Khi những mèo còn lại của bộ tộc tảo về các hang của họ, Vuốt Cọp đi ngang qua Tim Lửa. Ông thủ lĩnh của bộ tộc Sám đi sượt qua Tim Lửa và khẽ rít vào tai chú. “Đừng nghĩ mi có thể phỉnh lừa được ta, mèo kiêu ọ. Hãy cẩn thận những gì mi nói với Sao Xanh đấy”.

Một cơn ớn lạnh chạy dọc xương sống Tim Lửa. Sao xanh cần phải biết về sự phản bội của Vuốt Cọp!

Khi Vuốt Cọp quay đầu hướng về hang chiến binh, Tim Lửa để Văn Xám ngồi một mình trong trắng trống và phóng theo Sao Xanh. Chú bắt kịp và ở phía hang của bà. “Sao Xanh, con biết mình đang phá vỡ lời thề im lặng thiêng liêng, nhưng con phải nói với bà trước khi bắt đầu đêm gác của mình”.

Sao Xanh nhìn Tim Lửa và lắc đầu. “Đây là một nghi thức quan trọng, Tim Lửa. Anh có thể nói với ta vào buổi sáng”.

Tim Lửa nghiêng đầu chấp nhận. Dù sao đi nữa Vuốt Cọp không phải là vấn đề cần giải quyết trong một đêm được. Chú quay lại bên Văn Xám ở giữa trắng trống. Hai người bạn liếc nhìn nhau, nhưng không nói một lời.

Tim Lửa nhìn lên vầng trăng trên đầu mình. Bộ lông màu cam chú chú óng ánh bạc dưới ánh sáng lạnh lẽo. Xung quanh chú, những bụi rậm và cây cao đều bị phủ trong màn sương mờ, đang quét một lớp ảm lên bộ lông chú. Tim Lửa nhắm mắt lại và nhớ về

những giấc mơ thời còn là mèo kiểng của mình. Những mùi rừng mát rượi trong mũi chú bây giờ là thật, và cuộc đời của một chiến binh đang trải ra phía trước chú. Chú cảm thấy niềm hân hoan vô tận dâng tràn khắp từ chân tới người. Sau đó, chú giật mình mở choàng mắt ra. Một cặp mắt khác đang bắn về phía chú từ hang chiến binh.

Vuốt Cọp!

Tim Lửa nhìn lại không chớp mắt. Bây giờ chú đã là một chiến binh. Chú đã trở thành kẻ thù của thủ lĩnh bộ tộc, nhưng Vuốt Cọp cũng là kẻ thù của chú. Tim Lửa không còn là chú mèo ngây ngô nhỏ bé lúc mới gia nhập bộ tộc cách đây vài mùa trăng nữa. Chú đã lớn hơn, khỏe hơn, nhanh hơn, và khôn ngoan hơn. Nếu định mệnh buộc chú phải đối đầu với Vuốt Cọp, vậy thì cứ để điều đó xảy ra. Tim Lửa sẵn sàng đón nhận thách thức này.